

SAMANTHA YOUNG

SIĞ SULARDA
KAYBOLAN

DE
X
PLUS

SIĞ SULARDA KAYBOLAN

Siğ Sularda Kaybolan – Derin Tutku 2

Özgün adı: *Out of the Shallows - Into the Deep 2*

© 2014 Samantha Young

Yazan: Young Samantha

Çeviri: Barış Arman

Yayına hazırlayan: Tülin Er

Kapak tasarımı: Onur Erbay

Grafik uygulama: Havva Alp

Türkiye Yayın Hakları: Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
Bu kitabın yayın hakları Kayı Telif ve Lisans Hakları Ajansı Ticaret Ltd. Şti. aracılığıyla Dystel & Goderich Literary Management'tan alınmıştır.
Tüm hakları saklıdır. Hiçbir bölümü yayıncının izni olmadan kullanılamaz.

Her 2.000 adet, bir baskı olarak kabul edilmektedir.

1. Baskı / İstanbul 2016

ISBN: 978-605-09-3745-9

Sertifika no: 11940

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No:1 Kat:10 Şişli 34360 İSTANBUL

Tel: (0212) 373 77 00 / Faks: (0212) 246 66 66

www.dexkitap.com / satis@dogankitap.com.tr

Basım yeri: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

Adres: Evren Mah. Gülbahar Cad. No: 62/C Güneşli-Bağcılar /İSTANBUL

Tel: (0212) 515 49 47

Sertifika no: 11965

Toplu sipariş için tel: (0212) 373 77 44 **E-posta:** satis@de.com.tr

SIĞ SULARDA KAYBOLAN

SAMANTHA YOUNG

Birinci Bölüm

Lanton, Ağustos 2013

Odayı ağır bir çiçek kokusu doldurmuştu. Bu aralar her şeye bulaşıyordu. Ellerimi defalarca yıkasam dahi parfüme daldırmışım gibi kokuyordu.

“Ne güzelmiş.”

Başımı kırmızı güllerden ve beyaz zambaklardan oluşan aranjmandan çevirdim ve Claudia’yı karşımda çiçeği gösterirken buldum. Çiçeklere dönüp baktım. “Sanırım püf noktasını öğrendim. Sonunda.”

“Bunlar kimin için?”

“Hub’a. Karısı için. On beşinci yıldönümleri.”

Claudia başını salladı. “Dışarıdan ayıya benziyor ama içi yumuşak gibi, ha?”

Gülümsedim. Hub doğduğum kasaba Lanton Indiana’da bir lokanta işletiyordu. Dev gibi aksi bir adamdı, dev gibi de bir sakalı vardı. Buralı olmayanların ondan neden gözlerinin korktuğunu anlayabiliyordum. Ama Claud haklıydı. Hub nazik bir adamdı. “Çiçek siparişini bir ay öncesinden verdi. Yıldönümlerini unutan erkeklerden olmadığı kesin.”

Arkadaşım, annemin çiçekçi dükkânının girişinde du-

ruyordu. Gülümsedi ve arkasını dönerek vitrini gösterdi. “İstediğin gibi vitrini yeniden düzenledim.”

Delia’s kasabadaki tek çiçekçi dükkânıydı. Lanton çok büyük bir yer olmadığı halde dükkân epey yoğundu. Çiçek aranjmanları yaptığım arka odada bir küf problemi yaşanmış ve ailem sorunu çözecek maddi güçleri olmadığı halde masrafa girmişti. Delia’s sonunda ayaktaydı ve yeniden çalışmaya başlamıştı.

Keşke annem Delia da ayakta ve çalışıyor olsaydı.

“Teşekkürler. Sana bunu yeterince söylemiyor olabilirim ama iyi ki buradasın.” Claudia, Edinburgh Üniversitesi’ni bitirir bitirmez bavulunu aldığı gibi ABD’ye gelmiş, ailem ve benim yanımıza taşınmıştı. Ailemin hayatlarında yaşadığı en kötü dönemde bize yardım etmişti. Tüm yazı burada geçirmişti.

“Artık şunu söylemekten vazgeçsen? Böyle devam edersen canını yakmam gerekecek.”

Sırıtarak, “Peki,” dedim.

Claudia etrafa bakarak kaşlarım çattı. “Ee...Delia Anne nerede?”

Annem mezarlıktaydı. Artık müdavimi olmaya başlamıştı. Çiçeklerin yanında esnerken mırıldandım, “Nerede olacak?”

“Ah. Anladım.” Claudia iç çekerek, “Bu sabah beni Lowe aradı,” dedi.

Cevap vermedim.

“Bir süredir seni aradığını söyledi.”

Hiç umursamıyormuş gibi omuz silktim. “Biliyorum. Yalnızca... Jake’le konuşmadım. Lowe’le de konuşmam doğru olmaz,” dedim.

“Lowe, arkadaşın.”

“Hayır, Lowe Jake’in arkadaşı. Jake’e açılmayarak

onu yeterince kırdım. Bir de arkadaşına açılamam.”

Biraz daha yaprak almak üzere uzandım. Claudia ellerimi tutup engel oldu. “Bence aranjmanın daha fazla yaprağa ihtiyacı yok.”

Ona dönüp, “Sanırım konuşmak istiyorsun,” dedim. “Charley, okul bir haftaya başlıyor. Hazır mısın?” “Hayır, ama olmaya çalışıyorum.”

“Eski dairemize döneceğiz. Üstelik okuldaki son senemiz olacak. Bizi meşgul edecek yüzlerce iş olacak. Alex’i de tekrar görmem gerekecek. İyi olacak.”

Bakışlarımı kaçırdım. Dudaklarımı ısırıyordum. Kısa bir sessizlikten sonra usulca, “Sence gitmem onlar için uygun mu? Annem hâlâ her gün mezarlığa gidiyor, babam da... Bana hâlâ öfkeli,” dedim.

Claudia sevgiyle bakıyordu ama kararlı olduğunu da görebiliyordum. “Delia hâlâ mezarlığa gidiyor olabilir ama bu iyi olmadığı anlamına gelmez. Charley, annen daha iyi. Artık burasıyla kendi kendine baş edebilir. Jim ise... Seni seviyor. Sen yelkenleri suya indirdiğinde o da indirecektir.” “Sakın.” Kesinlikle o konuya girmek istemiyordum. Teslim olurcasına ellerini kaldırdı. “Tamam. Ama bir daha Jake’le konuşmayı hiç düşünmüyor musun?”

Suratına dik dik baktım. “Bugün Charley’i gıcık etme günü mü?”

“Hayır, bugün ‘normale dönme ve son birkaç ayda aldığın kararlarla yüzleşme’ günü. Mesela, Jacop Caplin ile ilgili verdiğin karar gibi.”

Göğsüme tanıdık bir ağrı saplandı ama teslim olmayı reddettim. Onun yerine Claud’u aşır bir süpürge aldım ve arka odayı süpürmeye koyuldum. “O zaman hayır, bir daha Jake’le konuşmayı hiç düşünmüyorum. Bitti. Öyle de kalacak.”

Claudia iç çekerek, “Sorunun ne olduğunu söylemeden öylece ortada bırakacaksın yani?” dedi. Dehşete kapılmış görünüyordu. Kendimi suçlu hissediyordum.

Pası hemen geri çevirdim. “Birbirimizi çok üzdük. Nasıl eskiye dönebiliriz ki?”

“Deneyebilirsiniz.”

“Beck ile denediğiniz gibi mi?”

Zarif kaşlarını çattı. “O farklı.”

“Claudia...”

“Neyse peşini bırakıyorum. Şimdilik.”

Sanırım, bir noktada insanlar hakkımda yanlış izlenime kapıldı. Galiba ben de kendimle ilgili yanlış izlenime kapıldım. Bilmiyorum bu, kardeşimi hareket eden bir aracın önünden çekmek için kendimi önüne atıp süper kız lakabını aldığım zaman mı oldu. Belki de genel ukalalığımdandır.

Her nedense sanırım insanlar başkalarının düşüncelerini umursamayan korkusuz, cesur, bağımsız bir genç kadın olduğumu düşünüyorlar.

Başkalarının ne düşündüğü hiç umurumda değil.

Ama annemle babamın ne düşündükleri umurumda ve onları kaybetmekten çok korkuyorum.

Yani korkusuz değilim. Cesur da değilim. Sandığım kadar bağımsız da değilim galiba.

Çocukken tüm mutluluğun annenle babana bağlı olur. Bir kucaklamaları, alnını öpüşleri, sırtlarına alıp gezdirmeleri, kahkahaları, nazik sözleri, şefkatleri, sevgileri... kanayan dizinin acısını, sınıf arkadaşlarının alaylarını ya da çok sevdiğin evcil hayvanının ölümünü unutturur. Annemle babamın beni sevdiğini, benim de onları gururlandırdığımı, saygılarını kazandığımı bildiğim sürece kendimi iyi hissetmişimdir.

Bu his hiç geçmez aslında. Annenizle babanızın size kendinizi yeniden küçük bir çocuk gibi hissettirmelerinin bu kadar kolay olması inanılmaz.

Aylardır ailemin yanında aynen böyle hissediyordum... ailesinin sevgisi ve saygısına muhtaç küçük bir çocuk gibi. Son zamanlarda -birkaç aydır- onları hayal kırıklığına uğratmış gibi hissediyordum. Özellikle de babamı.

Aynı gün geç saatlerde, annem mezarlıktan döndükten sonra Claudia ile günün işlerini bitirmemize yardım etmiş, eve yemek hazırlamaya gitmiştik. Tamirci olan babam bir araba tamirhanesi işletiyordu. Çok geçmeden işten eve gelmişti ve hepimiz yemek masasının etrafına dizilmiştik.

Tanıdık bir sessizlik hâkimdi.

Tabağa çarpan çatal bıçaklar, bardak sesleri, peçetelerin hışırtısı, ekmeğin çıtırtısı sessizliği artırıyordu. Bu aralar birbirimize söyleyecek çok şeyimiz yoktu.

Babam, “Hukuk fakültesi için geçmen gereken sınava girmeyi düşünüyor musun?” diye sorunca çok şaşırdım.

Claudia’ya bir bakış attım. Gözleri babamın sorusu karşısında kocaman olmuştu. Claudia’yı şaşkına çevirerek babamı yanıtladım. “LSAT’ye¹ bu güz giriyorum baba.” Claudia’nın gözleri yerinden fırlayacaktı. “Öyle mi?”

O, LSAT’ye haziranda girmiş ve geçmişti ama benim hukuk fakültesiyle işim kalmadığım zannediyordu.

Annemle babamın dik bakışlarını yüzümde hissediyordum. Onayladım. “Evet. Sınava, şubatta açıklanan notlara kadar zamanında girdiğim sürece, hukuka önümüzdeki güz başlamak üzere başvuru yapabilirim.”

“Bunu duyduğuma çok sevindim. Eminim Claudia da çalışmana yardım eder,” dedi babam.

Aylardır ilk kez göz göze geldik. Gözleri neredeyse şefkat doluydu. Hakikaten çok memnun olmuştu. Ona göre doğru kararı vermiştim.

İstediğim gibi polis akademisine başvurmak yerine hukuk fakültesine gitmek doğru bir karar mıydı bilemiyordum. Muhtemelen bu sebeple Claudia’ya kararımdan hiç bahsetmemiştim. Kimsenin beni caydırmasını istemiyordum. Doğrusu, ailem için en iyisi ne olacaksa ona göre karar vermiştim.

“Ben de sevinçliyim.” Anneme döndüm. Bana gülümserken gözlerinde parlayan yaşları gördüm.

Evet. Ailem için kesinlikle en doğru kararı vermiştim.

Kararım onlara huzur vermişti ve bu huzura, benim polis olmaya duyduğum arzudan daha çok ihtiyaçları vardı. Claudia bir cesaretle sordu: “Sen ne istediğinden emin misin Charley?”

“Elbette.” Gergin bir ifadeyle gülümsedim.

Sonrasında akşam yemeği her zamankinden daha az tuhaf geçti. Annemle babam gerçekten de biraz lafladılar. Sonra da annem bulaşıklara yardım etmeye kalkıştığımda, beni kovmak yerine buna izin verdi.

Arkasından mutfağa girdim ve tabakları çöp kutusunun yanına yığdım. Kalanları tabaklardan sıyrırken annem, “Bu kararından gurur duydum Charlotte,” dedi.

Ona bir bakış attım. “Öyle mi?”

Gülümsedi, gözleri buğulanmıştı. Bu aralar hep böy-leydi. Annem pek ağlamazdı ta ki... İşte ta ki... Ama şimdi en ufak şeyde gözleri doluyordu. “İtiraf etmeliyim, son birkaç aydır aklımın bir köşesindeydi. Mezuniyetten sonra akademiye gidecek olman. Polis olacak olman. Kendine bakabileceğini bilmediğimden değil. Andie’yi Finnegan’ın cipinin önünden çekip aldığı anda bile seni görene kadar birazcık endişelenmiştim. Hastanede odana girdiğimizde bacağın alçıda, her yerin yara bere içindeydi ama sırtıyıyordun. Hep kendinden emindin. Aynısı Andie’nin başına gelse çok sarsılırdı. O zaman bile darmadağın olmuştu. İki hafta peşinden ayrılmadı. Seni deliye çevirdi.”

Bu lafların üstüne boğazıma bir şey takıldı ve gözyaş-larımı yutmaya çalışarak arkamı döndüm. “Hatırlıyorum,” diye mırıldandım.

“Polis olmanı hiç istemiyordum. Ama bu yazdan önce polis olmaman için sana baskı yapmak, kendimi suçlu hissettiriyordu. Kızımın yalnızca işini yaptığı için

öldürüldüğünü öğreneceğim bir telefon bekleyerek hayatımı geçirmek istemiyordum. Ama bundan da öte, çocuğumun ona engel olduğum için bana içerlemesini istemiyordum. Ona destek olmadığım için.”

“Ama o zaman Andie...” Tezgâhtan uzaklaşıp yanıma geldi. Durdu, ellerime uzandı. “Biliyorum, akademiden vazgeçmeni istemek bencillik. Biliyorum. LSAT’ye yalnızca babanı ve beni memnun etmek için mi girmek istiyorsun bilmiyorum. Daha güçlü bir kadın olabilseydim, yap derdim. Hayalinin peşine düş. Ama değilim. Akademiye başvurmadığın için mutluyum. Özür dillerim ama doğrusu bu. Lütfen benden nefret etme.”

“Anlıyorum. O yüzden yapmıyorum.”

“Gerçekten avukat olmak istiyor musun peki? Çünkü olmak zorunda değilsin.”

Küçümseyerek gülümsedim. “Babama asıl istediğini veremem. Hayatımda ilk kez onu hayal kırıklığına uğrattım...”

“Charley...”

“Hayır anne. Doğru olduğunu biliyorsun. Keşke ben de daha güçlü olsaydım. Ama değilim. O yüzden şu an tek yapabileceğim bu. Hep avukat olmamı istedi. LSAT’a giriyorum.”

Annem elimi daha da kuvvetle sıkıp, “Bir gün yeniden eskisi gibi olacağız,” dedi.

Tanrım, umarım oluruz çünkü artık babamı gerçekten özledim, Andie’yi *gerçekten* özledim.

Gözyaşları yanaklarımdan süzüldü. Arkamı dönüp bulaşıklara odaklanmaya çalıştım. Annem beni biraz yalnız bıraktı.

Tam ayak sesleri mutfaktan duyulmaz oluyordu ki telefonum çaldı. Ekrandaki ismi görünce karnıma bir sızı saplandı.

Jake'ten bir cevapsız arama daha.

Edinburgh'tan ayrıldığımdan beri günde bir defa arıyordu.

Ardından da saat gibi hemen bir mesaj geliyordu.

Ne yapacağını biliyorsun...

Aramalarına hiç yanıt vermediğim halde, Jake fikrimi değiştireceğim günü bekleyerek denemeye devam ediyordu. Altı hafta önce aramalarına ve mesajlarına cevap vermeyeceğim belli olduğunda, en azından iyi olduğumu bildirmemi rica ettiği bir mesaj atmıştı. Ben de bildirdim. O günden beri her gün en azından bunu bilmek istiyordu.

Yanaklarımda kalan gözyaşlarını silerek cevapladım. **İyiyim.**

Onun nasıl olduğunu hiç sormadım. Fazlasıyla suçlu hissediyordum. Jake'e karşı ödleğe davranıyordum. Onu kırmıştım. Farkındaydım. Yalnızca bunu ondan duymak istemiyordum.

Telefonu cebime geri sokarken her şeyin ne kadar iro-nik olduğunu düşündüm. Daha birkaç ay önce, on yedi yaşındayken beni terk etmesinin acısını çıkarıyordum ondan. Bunun üstünden dört yıl geçtikten sonra ise şimdi ben onu aynı şekilde üzümüştüm. Oysa kimseyi, Jake'in beni üzdüğü gibi üzmeyeceğime kendime söz vermişim.

Birkaç ayda neler olabiliyor.

İkinci Bölüm

Edinburgh, Şubat 2013

“...yoz kalbime karşılık sen. Sana anlayış göstermeyeceğim, arkadaşım. Seni sığ sulara kaybettim...”

Son yirmi dakikadır başarıyla projem üzerinde çalışıyordum. Masada dizüstü

bilgisayarım açık, yanında da biram duruyordu. Arkadaşlarım etrafımda oturmuş bağımsız rock grubu The Stolen'ı² dinliyorlardı.

Edinburgh Üniversitesi'nde bir yıllık yurtdışı eğitimine gelmiştik. Ben ve benim gibi Amerikalılar, Edinburgh'un Cowgate bölgesinde oturuyordu. Cowgate'te Milk³ adında bir bardaydık.

Çok şanslıydım ki ertesi gün teslim edileceğini unuttuğum ödevi tamamlamak için canlı bir rock grubunu ve gürültülü bir kalabalığı görmezden gelebilecek türden bir kızdım. Evde kalabilirdim ama sonra evde halletmem gereken sevimsiz işler vardı. Haliyle, gereğinden fazla vakit geçirmekten kaçınıyordum.

Arkadaşım Lowe, -grubun vokali- en sevdiğim şarkı

“Lonely Boy”u⁴ söylemeye başlayana kadar sorun yoktu. Aylar önce İskoçya'da ilk sahne aldıklarında şarkı kafama takılmıştı. Ne zaman duysam aklımı çeliyordu.

Gözlerimi dizüstü bilgisayarın ekranından ayırdım ve küçük sahneye çevirdim. Dövmeli, dudağı piercing'li, dağınık koyu renk saçlı, çekici ve akıllı bir müzisyen olan Lowe bakışımı fark etti. Çerçevesiz gözlüklerinin üzerinden gülümseyen gözleriyle bana odaklandı.

Hafifçe gülümseyerek karışık verdim ve şarkısını dinleyerek biramı kaptım.

Lowe şarkı yazdığı zamanlarda hiç olmadığı kadar dürüst olduğunu söyledi. Erkek arkadaşım Jake ise kendisi için şarkı yazdığımı anlatarak espri yaptı. Espri güme gitti çünkü işin aslı, ona karşı yeterince açık *değildim*. Bir yanımı Jake'ten saklıyordum. Bu gece bizim için yeni bir adım olmalıydı. Özellikle de benim için ama bir ilişki sürdürebilmek istiyorsak, atmam gerektiğini hissettiğim bir adımdı.

Gergindim ama sorun etmiyordum. Ta ki, Lowe o lanet olası şarkıya başlayana kadar.

Sanki aklımın nerede olduğunu tahmin etmiş gibi, Jake omzuma çenesini dayadı. Kollarını belime doladı ve beni göğsüne çekti. “Nerelerdesin şu anda?” diye sordu. Dudakları kulaklarımı gıdıklıyordu.

Titreyip kafamı çevirdim. Dudakları yanağıma değdi. “Buradayım.”

“Neden bu şarkı seni bu kadar etkiliyor?”

Silkindim ve dönüp tatlı yüzüne şaşkınlıkla baktım. Jake hafifçe gülümsedi. Koyu renk gözlerinde bilmiş ama sıcacık bir ifade vardı. “Dikkatimi çekti.”

“Çok bilmişsin.”

Beyaz dişleri parladı. ‘Yalnızca konu sen olduğunda. Bir şey çok ilgimi çektiğinde tüm dikkatimi ona veririm.’ “Benim hakkımda uzman olduğumu mu söylüyorsun?” Bakışlarını indirdi. Kollarını gevşettiğini hissettim. “Umarım bir gün olmama izin verirsin.”

Ne cevap vereceğimi bilemeden arkaya, sahneye doğru döndüm. İlişkimizin fizikselleşmeye başladığı son birkaç gündür tedirginlik içten içe iyice artmıştı. Birbirimizi ar-zulamayıp yine de katlanıyor değildik. İlgisi yoktu. Hayır, duygusal bir engeli aşamıyordum ve Jake sabırlı olmaya çalışıyordu. Üstelik sabır güçlü yönlerinden biri değildi. Neticede, bu durum aramızda bir kırılma yaratmıştı. Parmaklarımı eklemlerine sürterek kollarının arasında gevşedim.

Yan masadan kumral güzel bir kız bağırdı. “Beck, göğüs kaslarını göster!” Claudia’nın bakışma keyifle gülümsedim. Arkadaşım Claudia kıza çok sert bir bakış atmıştı.

Beck Jake’in en yakın arkadaşıydı. Artık aynı zamanda Claudia’nın da en yakın arkadaşlarından biri olmuştu. Solo gitarist olarak Beck de Lowe ile sahnenin önünde duruyordu. Uzun boylu, sarışın ve anlamsızca çekiciydi. Ölümcül gri gözleri ve daha da ölümcül bir gülümsemesi vardı. Bir rock grubundan bekleyebileceğin her şey Beck’te mevcuttu: Tek kolunun bileğindeki dövme, aylak giyimi ve kadınlarla ilişkileri. Bugüne kadar tanıştığım kimsede görmediğim kadar seks ve karizma saçıyordu. Ama aslında canlandırdığı bu kötü

ocuk tiplerinden daha iyi biri olduğunu biliyordum. Biliyordum ünkü Claudia’nın yanında ne kadar farklı olduğunu görmüştüm. Kendine dahi itiraf edemeyeceği bir şekilde Claudia’ya bağlanmak istiyordu. Muhtemelen bu sebeple yan masadaki kumral kızı gözleriyle yiyordu.

Bakışlarım yakalayan Claudia ikisini yuvarladı ve gruba arkasını döndü. Başı Denver ile yattığından şüphelendiğimiz İskoç arkadaşımız Rowena benimle g z göze gelebilmek için parlak mor saçlarını gözünün önünden çekerek düzeltti.

Claudia Beck’in etrafında dengesizleşiyordu.

Ondan hoşlandığını biliyordum ama asıl şüphelendiğim -Beck dışında gruptaki herkes bundan şüpheleniyordu zaten- Claudia’nın  şık olduğuydu. Ama bir an Beck’in erkek fahişesi hallerini dert etmiyor gibi davranıyor, sonra bir anda köşeye çekilip ağlamak istiyor gibi görünüyordu.

Kolunu d rtt m.  zg n ama yemyeşil büyüleyici gözleriyle döndü. Hayatım boyunca gördüğüm en güzel kız olduğundan bahsetmiş miydim? Tanıştığım en iyi, en komik ve en kibar insanlardan biri olduğu da cabası. Beck’in aptal olduğundan bahsetmiş miydim?

“Gitmek ister misin?”

Sahneye g z gezdirdi, öfkeyle baktı (dürüst olmak gerekirse  zg n yavru köpek bakışını tercih ederdim) ve bana dönerek, “Hazırsan, evet,” dedi.

“Gidiyor musun?” Jake yine bana doğru yaslandı.

“Ya gideceğim ya da en yakın arkadaşını öldüreceğim.” Jake, Beck’e baktı ve kafasını salladı. “Aklını başına alması gerekiyor.”

“Evet. O alana kadar ben de Claud ile eve dönüyorum.” “Benim de gelmemi ister misin?”

Derin bir i çektim. Bu gece ne yapmayı planladığımı itiraf etme zamanıydı.

“Aslında bu gece yapmam gereken bir şey var. Annemle babama, sen ve benden bahsetmek gibi...” Jake’in gözleri kocaman açıldı. “Müzik var ama doğru mu duydum?”

Yüzünü avuçlarımin arasına alırken ince sakallarından ellerim karıncalandı. Sırıtarak burnumu onunkine sürttüm. Gülümsedim. “Bir sonraki sözünün ne olacağına dikkat etsen iyi olur. Şu an biraz gerginim. Sözümden dönebilirim.”

Jake cevabını ağzını ağızıma hafifçe dokundurarak verdi. Kirpiklerim kanat çırparcasma aşağı indi. Dudaklarım tatlı bir öpücüğe kavuşmak için ikiye ayrıldı. Geri çekildiğinde ağızımda tatlı bir ürperti oluştu.

“Bir de onlara akademiği anlatacağım.”

Bunun üzerine bir öpücük daha aldım ama bu sefer geri çekilmek yerine beni kendine çekerek sarıldı. Güçlü göğsünün arasında eridim. Ellerimi sert sırt kaslarının üzerinde gezdirdim. Muhteşem kokuyordu ve beni kucakladığında kollarının kuvveti kendimi güvende hissettiriyordu.

O an tüm endişelerim kayboldu. Ağızımı açıp haince o iki küçük kelimeyi mırıldanmak istedim.

“Gitmeye hazır mısınız?” Claudia’nın sorusu beni tam zamanında durdurdu.

İsteksizce Jake’in kucağından kalkarak, “Bana şans dile,” dedim.

“İhtiyacın yok.” Başparmağıyla yanağımlı sıvazladı. “Benim için bunu yapmana teşekkür ederim. Anlamı büyük.”

Duygulandım. Boğazım düğümlendi. Belli olmasın diye arsızca gülümsedim. “Bizim için yapıyorum.” Kalkıp bilgisayarımı ve notlarımı sırt çantama yerleştirdim.

Jake’in eli kalçama dolandı. Ona dönünce saklaya-madığı bir tereddüt ile gözlerini bana diktiğini gördüm. “Sonrasında beni arar mısınız?”

“Çok geç olmazsa.” Eğilip dudaklarına hızlı bir öpücük kondurdum. “Yarın görüşürüz.”

Claudia kalabalığın ortasından bara doğru giderken ben de Rowena’ya hoşça kal dedim. Çocuklara el sallamak için arkaya döndüğümde Lowe kafasını salladı ama Beck fark etmedi. Claudia’nın gidişini izlemekle meşguldü. Biraz kaşlarını çatmıştı.

Beck’e hoşça kal deme zahmetine girmemişti ve açıkçası onu suçlayamazdım.

Bardan çıktığımızda Claudia kollarını kavuşturmuştu. Uzun siyah saçları çılgınca arkasından savruluyordu. Yüzünde bir parça bile hoşuma gitmeyen mesafeli bir ifade vardı. Ailemle yapacağım konuşmanın gerginliğini görmezden gelmeye çalışarak büyük adımlarla koşup kollarına dolandım.

Binaya doğru yürürken bana dalgınlıkla gülümsedi. “Ee,” dedim, “Geçen hafta Beck ile iyi görünüyordunuz. Aranızda neler olduğu konusunda anlaşmış gibiydiniz. Babanla tanıştırmak üzere onu bizimle Barselona’ya götüreceğin için de acayip heyecanlıydın.”

Claudia’nın ailesi Coronadolu varlıklı, rahatına düşkün ve ihmalkâr insanlardı. Kızları için zamanları yoktu. Noel tatilinde Claudia babasının neden ilgisiz olduğunu keşfetmişti. Anlaşılan o ki, gerçek babası değildi. Gerçek babası Dustin Tweedie isimli bir İngiliz ressamdı. Hatalarını telafi edebileceklerini düşünerek Claudia’nın annesi gerçek babasının izini sürmüştü. Barselona’da yaşıyordu ve Claud’un annesi kızının babasıyla tanışabilmesi için uçak parasını ödeyecekti. Jake, Beck ve ben de manevi destek için onunla olacaktık.

Claudia gerginlikle gülümsedi. “Öyleydim. Ama o geçen hafta sonuydu.”

“O zamandan bu zamana ne değişti?”

“Dustin’e iki gün önce e-posta gönderdim.” Bana bakmıyordu. Boğazının nasıl düğümlendiğini gördükçe öfkeyle kanım kaynıyordu. “Henüz bir haber alamadım.” Bir değil, iki değil, üç ilgisiz ebeveynin olması nasıl bir şeydir bilmediğimden ne diyeceğimi de bilemedim. “Yalnızca iki gün olmuş.”

İki komşumuz seslendi. El salladık. Gittikleri anda Claudia omuzlarını silkti ve, “Önemi var mı? Şimdiden yüzleşsem iyi olur. Oraya gelip de hayatına müdahale etmemi istemeyecektir, dedi. Sahte bir kahkaha attı. Nefret ettim. Kimsenin üzmemesi gereken bir insandı. “Yüzleşelim Charley. Erkeklerin önemseydiği her ne ise o bende yok.”

Afallayarak avlunun kapısında durdum. “Bu doğru değil.”

Geri çekildi. “Yüzüne bakamıyorum bile. Sen sana böyle hissettirmelerine asla izin vermezdin.”

“Hey. Merhaba.” Suratına doğru el salladım. “Son birkaç aydır Caplin soyadlı genç ve yakışıklı bir adam yüzünden kendime acıyarak debelendiğimi görmüyor musun?” Homurdandı ama hâlâ gözlerimin içine bakmıyordu. “Claud, kötü günler de geçirebiliriz. Tamam mı? Bugün senin için kötü bir gündü. Hepsi bu. Ailenle yaşadığın bu mevzu seni değiştiremeyecek. Lütfen değiştirmesine izin verme.”

“Ya Beck?”

Beck’i severdim. Gerçekten. Claudia’yı önemseydiğini de biliyordum ama şu anda Claudia’ya yetmiyordu. Bu konuşmayı daha önce çok yapmıştık. “Bence geçen hafta doğru yoldaydın.”

“Ondan biraz uzaklaşarak mı?” Omuzlarını kaldırdı. “Çok bunalımlı bir hale girdi, ben de pes ettim.”

“O zaman bu sefer pes etme.”

Binaya girerken bana gülünç bir bakış attı. “Gerçekten mi? O kadar kolay demek.”

“Tamam, belki o kadar değil. Belki biraz dikkatini dağıtman gerekiyordur.”

“Dikkatimi dağıtmam?”

“Evet.” Jake, Melissa ile birlikteyken dikkatimi dağıtmayı başaran tek şey aklıma geldi. Gülümsedim. “Lowe’e ihtiyacın var.”

“Mm. O çocuğu severim ama Lowe ile yatmayacağım.” “Seksten bahsetmiyorum.” En ciddi bakışımı attım. ‘İnan ya da inanma Lowe inanılmaz anlayışlı, şefkatli ve sabırlı bir adamdır. Yanında olmasını isteyeceğin bir arkadaştır.” “Tanrı aşkına, Jake arkadaşına neredeyse âşık olduğunu biliyor mu?”

“Lowe’e âşık değilim. Yalnızca ihtiyaç duyduğumda yanımda oldu. Onunla takılmalısın. Ciddiyim. Ve sakın Jake’in önünde bu saçmalıklarını tekrarlama.”

Haylazca gülümsedi ve hissettiğim huzursuzluk dağıldı. Tanıdığım Claudia geri gelmişti. “Bay Caplin’in kıskanma huyu var mıdır?”

“Evet. En az benim kadar,” diyerek homurdandım.

“Ve benim Lowe ile takılmamın *seni* kışkırtmayacağına eminsin?”

Daireye benden önce girmesine izin verirken bir an düşündüm. Lowe’e tutulalı çok olmamıştı ama olup olabileceği o kadardı. Jake için hissettiklerim... beni çok derinden etkiliyordu. Başkalarıyla yaşadığım hiçbir şey, onun için hissettiklerime yaklaşmamıştı.

Yapbozumun kayıp parçasıydı.

“Evet,” dedim sonunda. “Şeytani bir cazibesi olabilir, ondan hoşlanmış da olabilirim ama Jacob’m yanma bile yaklaşamaz.”

“Ooo, *Jacob*,” diyerek dalga geçti.

“Lütfen onu Jacob diye çağırmaya başlama.”

“Ah, eminim sen başlamışsındır.”

“Harika. Beni öldürecek.”

Claudia kahkaha atarken odasının kapısında durdu. Kahkahası bir tebessüme dönüştü. “Kendimi iyi hissettirdiğin için teşekkür ederim.”

“Sen ailedensin. Üzüldüğünde ben de üzülüyorum.” Gözleri yaşardı. “Dostum!” Kapısının kilidini açarken kafasını salladı.

“Bu rimel suya dayanıklı değilmiş!”

Kapı suratıma kapanınca bir kahkaha patlattım. “O zaman iyi geceler!” Kendi kapımı açmak üzere harekete geçtim.

İçeri girdiğimde içim pır pır ediyordu. Sinirlerime hâkim olmaya çalışarak dizüstü bilgisayarımı masanın üzerine kurmaya koyuldum. Kabloyu takıp internete bağlandım. Skype sayfam açıldı ve masamın önündeki daracık yatağa oturup beklemeye başladım.

Sekiz yıl önce tüm kasaba bana, “Süper kız” adını takmıştı. Indiana’nın Lanton kasabasında yaşayan kim Charlotte Redford adını duysa aklında canlanan ilk isim bu olurdu. Ancak hiçbir zaman insanların bana dediği kadar cesur hissetmemiştim. Kriptonitim ile -annem ve babamla- yüzleşmeyi beklerken de kesinlikle cesur hissetmiyordum.

Jim ve Delia Redford’u hayal kırıklığına uğratmaktan daha çok nefret ettiğim hiçbir şey yoktu. Annemle babam hep sevgi dolu ve destekleyici olmuşlardı. Ben ve ablam Andie iyi huylu, yardımsever çocuklar olmayı onları borçluyduk. Ama annem ile babam onlara ilk bahsettiğim andan itibaren benim bir polis olma fikrimden nefret etmişlerdi. Sanırım Lanton’da çalışmaya razı olacağımı düşünselerdi sorun etmeyebilirlerdi. Doğup büyüdüğüm şehirde pek suç işlenmiyordu. Ama hayır. Bir gün meşhur Chicago Polis Teşkilatı’na katılma umuduyla Chicago Polis Akademisi’ne gitme niyetinde olduğumu biliyorlardı. Ablamın nişanlısı Rick şehirde çalışan bir polis dedektifiydi. Uzmanlaşmak istiyordum. Mümkün olursa cinayet departmanında çalışmak istiyordum. Çekincelerini ve hukuk fakültesine gitmemi istemelerini anlıyordum.

Onlar için ödün vermekten bunaldığımı fark etmemi sağlayan Jake olmuştu...

Dört gün önce

Nefes nefese, “Seksten helak olup ölmek mümkün müdür?” dedim Jake’in terden nemlenen göğsüne yığılarak. Ağır ağır omurgamı okşuyordu. “Sanırım evet.”

“Bu...” İçime girdiğini hissederek inledim.

“Aklını başından mı alıyor?” diye sordu kendini beğenen bir tavırla. “Alacak demiştim.”

Usulca omzunu ısırdım. “Ukala.”

“Sen şimdi diş izleri de bırakırsın.” Jake kalçamı avuç-ladı. “İnsanlara açıklamak çok güzel olacak.”

“Hangi insanlara?” diye mırıldandım. “Seni üstsüz görmesi gereken tek insanın içindesin.”

Sessizce güldü ve boğazından çıkan ses karşısında iyice gömüldüm. “Çocuklarla dairede üstsüz gezdiğimiz oluyor.”

Bitkinliğime rağmen hızla çekilecek gücü buldum. Ellerimi göğsüne bastırıp kaşlarımı çattım. “Başka bir deyişle, izleri Lowe’e açıklamak çok güzel olacak.”

Öfkeli bakışlarıma alışkın olan Jake, göğsümün üzerine düşen bir tutam dalgalı, sarı saçı aldı ve uzun saçlarımı kulağımın arkasına kıvırdı. “Bir şeyleri anlamasını sağladı.”

“Zaten farkında olduğu bir şeyleri. O hain dün gece beni senin avuçlarının arasına attı.”

Jake pişmanlık içermeyen bir gülümsemeyle, “Doğru,” dedi.

Otururken daha ben cevap veremedenden bir anda kollarını etrafıma doladı. Göğüs

göğüse geldiğimizde dudaklarımız neredeyse birbirine değdi. Yakın bir zamanda oradan ayrılmayacağımı anlayınca dizlerimi yana açıp bacaklarımı beline doladım. Hareketimle Jake'in gözleri karardı.

“İmkânı yok,” dedim. “Olamaz...”

“Daha değil.” Beni sıkıştırarak ağzımın içinde fısıldadı. “Her neyse, konuşacaklarımız var.”

O an hemen çekilmek istedim ama Jake elini enseme dolamıştı. Gözlerine bakmam için zorluyordu. Kafamı çektim.

“Güzel. Hadi bununla başlayalım,” diye mırıldandı gizemle. “Neden sürekli kafanı çekiyorsun?”

“Sana söyledim. Ensemde tutmanı sevmiyorum. Büyütülecek bir mesele değil.” Hem de çok büyütülecek bir meseleydi. Jake de bunu biliyordu. Yalnızca nedenini bilmiyordu.

İşin doğrusu tüm dikkatimi ona vermemi istediğinde ensemde tutardı. Çok duygusal, çok da çekici bir durumdu ve yalnızca benimle yaptığı bir şey sanıyordum. Ancak bir keresinde eski kız arkadaşı Melissa'yı da ensesinden aynı şekilde tuttuğuna şahit oldum ve çok aptalca olduğunu bilsem de beni rahatsız etti. Çok.

“Sana inanmıyorum.”

“Sıradaki soru,” dedim iç çekerek. Ellerini ensemde

indirsin diye çekiştiriyordum.

Jake memnun görünmedi ama pes etti. “Ne zaman annen ile babana bizden bahsetmeyi düşünüyorsun?”

“Şey,” arsız bir gülümsemeyle kıpırdanıyordum. “Önce, şeytani bir dehanın

planım ortaya çıkaralım, sen de dünyayı kurtar. Ondan sonra bizim için mutlu olmamaları imkânsız olur. Güzel olur.”

Sırtımın alt kısımlarını ovarak, “Ciddi olmaya çalışıyorum ve sen üzerimde çırılçıplak oturup şirinlik yaparken olamam,” dedi.

“O zaman buradaki işim bitmiş demektir.” Onu şehvetle öptüm. Beni kendine sürüklerken Jake’in kolları elik gibi sertleşti. pşrken yle enfes bir şekilde sesi içimde inleyerek yankılandı ki...

Kollarımı ona doladım. Jake dudaklarını çekti, beni usulca geri itmek için st kollarımdan yakaladı.

Bana somurarak, “Adil oyna,” dedi.

Gevşedim. “Neden adil oynayayım? Sen oynamıyorsun.”

“Kız arkadaşımla konuşmaya çalışmak nasıl adil oynamamak oluyor?” Gözlerini kıstı. “Nasıl oldu da bu senaryodaki kadın ben oldum?”

Gülerek ellerimi saçlarından geçirdim. Dokunduğumda zevkle devrilen gözleri ve sallanan kirpiklerine bayılıyordum. “Kendi kendine yaptın.”

“Ciddiyim.” Bileğimi öpmek için döndü. “Annen ile babana anlat demiyorum. Yalnızca bir gün anlatmayı düşünüyor musun diye soruyorum. Onlara...” şiddetle soluklandı, gözleri gözlerime kilitlenmişti. “Onlara anlatmazsan ilerleyemeyiz.”

“Biliyorum. Anlatacağım. Sadece... zor. Bana zaman

ver.”

“Hazır başlamışken polis akademisini de söyle.” Yine beni sıkıca sarmıştı. Nefesi dudaklarıma çarpıyordu. “Lütfen. Bu senin hayatın Charley. Nasıl istiyorsan öyle yaşa. Dört yıl önce kararın kesindi. Benim yüzümden mi

bilmiyorum ama bir şekilde kendinden şüphe etmene neden olduysam, doğru karar verebildiğinden şüphe duymana neden olduysam...” Başını geri yasladı. Bana öyle severek ve inanarak bakıyordu ki eriyip bitiyordum. “Kendinden taviz verme artık. Seni hâlâ sevecekler. Anlayış gösterecekler.”

Bilgisayar ekranımda sohbet isteği penceresi belirince derin bir nefes aldım ve cevap düğmesine basarken Jake’in sözlerini anımsadım.

Üçüncü Bölüm

Batı Lafayette, Ağustos 2013

Annem ve babamla ilişkimiz belirsizken (özellikle babamla olan ilişkim) onları bırakmaktan endişe duysam da, Claudia ile Batı Lafayette’teki eski dairemize yerleştiğimizde artık biraz nefes alabiliyordum. Daire, beyaz balkonlu kırmızı tuğlalı güzel bir binadaydı. Yeşil alana bakıyordu ve ortak bir havuzu ve spor salonu vardı. Dairenin kendisi büyük ve moderndi, ikimizin de geniş odaları ve kendimize ait banyolarımız vardı. Evin kirası Claudia’nın ailesine her ay bir

servete mal oluyordu. Ama karşılayabiliyorlardı ve samimiyetle sunabildikleri tek şeyin para olduğu düşünülduğünde Claudia ailesinin varını yoğunu tüketse bile umurunda olmuyordu.

Oturma odası ve mutfaktan oluşan açık alana adım atarken, “Sonunda kolilerin hepsini boşalttım,” diye duyurdum. Claudia’nın dizüstü bilgisayarında Carrie Underwood’dan bir parça çalışıyordu; şarkı, “Neden eşyaların yerlerini yine değiştiriyorsun?” diyordu.

Kanepeyi itmeyi bıraktı ve alnındaki teri sildi. ‘Yeni bir yıl, her şey yeni olsun,’ diyerek gülümsedi, sanki bu bir cevapmış gibi.

Deri kahverengi koltuğa şüpheyile bakarak, “Sırtına dikkat et, olur mu?” dedim. “Oraya buraya iteklediğin kaniş değil.”

“İyiyim. Bitirdim.” Büyük adımlarla mutfığa daldı ve buzdolabından iki şişe su çıkardı, birini bana doğru attı. Ben yakalarken, “Annen ve babanla konuştun mu?”

Konuştugumu gayet iyi biliyordu. “Bu hafta sonu Chicago’ya gidiyorlar. Onlara bir şekilde iyi geliyor. Keşke aramız hâlâ bu kadar gergin olmasaydı. Okul bitmeden mucizevi bir şekilde normale döneriz diye umut ediyordum.”

“Belki arada sırada onlarla Chicago’ya gitseydin...”

“Başlama.” Sinirlendim.

“Tamam. Susuyorum.”

Sözü ona çevirip, “Ailelerden bahsetmişken... Seninki-lerden biriyle konuştun mu?” dedim.

Claudia’nın suratı asıldı. “Annemle. Barselona’dan beri arıyor.”

Ailesinden gelen bu bariz ilgi karşısında şaşırarak, “Bu iyi bir şey mi?” dedim.

Arkadaşım umarsızca bir kaşını kaldırdı. “Göreceğiz.”

“İhtiyatlı davranıyorsun. Zekice.” Alışılmadık biçimde temiz ve toplu yaşam alanımıza göz gezdirdim. Dersler başladığında böyle kalmayacağını biliyordum. “Ee... Akşam Alex ve Sharon ile buluşuyor muyuz yoksa bu ‘y^{en}i yıl, her şey yeni olsun’ bakış açışınla yaptığın başka planların mı var?”

Alaycılığım karşısında surat yaptı. “Ne istiyorsan söyle ama fikri aslında senden aldım. Temiz bir başlangıç yapmak istiyorum demiştim. Kesinlikle haklıydın. Baştan başlıyoruz. Bir plan yaptım. Şimdi de sen yapmalısın.”

“Peki, neymiş planın?”

“Hayat yaşamak için, değil mi?” Claudia gülümsedi. Yeşil gözleri parıltıyordu. “Sonunda Will’e çıkma teklif edeceğim.”

“Şu asistan?” Will McPherson ikinci sınıf kriminoloji sınıfımızdaki bir asistandı. Claudia ondan hoşlanıyordu. “Sence hâlâ orada mıdır?”

Yüzü asıldı. “Bunu düşünmemiştim.”

Gülümsememi saklamak için arkamı döndüm. “Hâlâ orada olabilir. Umudunu kaybetme. Beck’e âşık olduğun gerçeğinden kaçmak için dikkatini dağıtma planın hâlâ işe yarayabilir.”

“Sakin, yoksa Jake kartımı çıkarırım.”

Adını duyunca ürktüm. “Pekâlâ. Senin planın: Will’e çıkma teklif etmek. Benim

planım: LSAT’yi geçmek.”

“Hiç yaratıcı değilsin ama istediğin buysa geçmen için yardımcı olacağım.”

“Teşekkür ederim. Hadi artık duşa gir. Bir saat içinde Brewhouse’ta Alex ve Sharon’la buluşuyoruz.”

“Bir saat mi?” Simsiyah ipeksi saçlarından bir tutam çekiştirdi. “Yalnızca saçımı kurutmam bir saatimi alıyor.” “O zaman harekete geçsen iyi olur Pocahontas.”

Brewhouse, kampüs yakınlarında kimlik konusunda gevşek bir bardı. Kampüsteki çoğu bar öyleydi ama Brewwho-use, hafta sonları canlı gruplara ev sahipliği yapardı.

Claudia barda hiç folk şarkıcısı çıkmadığından sürekli olarak şikâyet ederdi. Ben de müşteri kitlesinin pek folk müzik dinleyicisi olmadığını belirtirdim.

İçeri girdiğimiz gibi Alex ve Sharon’ı gördüm. Alex ile göz göze geldiğimiz anda kendimi evimdeymiş gibi hissettim. Aylar önce Iskoçya’dan alelacele ayrılıp aileme döndüğümde Alex hep yanı başımdaydı. Purdue’dan Lanton’a dönmüştü. En kötü kısmı atlattıktan sonra dahi hâlâ hafta sonları beni görmek için eve geliyordu.

Ancak bu yaz Sharon ile tatil yapmışlar ve Avrupa’ya seyahate çıkmışlardı. Onu özlemiştim. Desteğini ve ön-yargısızlığını özlemiştim.

Gerçekten tüm isteğim kendimi kollarının arasına atıp sıkı sıkı sarılmaktı.

Ama Sharon ne kadar tatlı olsa da erkek arkadaşı eski sevgilim olduğu için, gösterdiğim sevgiye biraz ihtiyatlı yaklaşıyordu. Ben de o etraftayken mesafemi koruyarak anlayış gösteriyordum.

Ancak Alex, bu anlamda hiçbir ipucu vermiyordu.

Bana gülümsedi, sandalyesinden kalktı ve kararlılıkla barın diğer ucundan koştu.

İki saniye sonra kollarının arasındaydım.

Ben de ona sarıldım, gözlerimi yumdum, misk ve sandal ağaçlı tanıdık parfümünü içime çektim:

“Seni görmek çok güzel Charley,” dedi sakince.

“Seni de.”

“Bana sarılmak yok mu?”

Alex beni bıraktı, Claudia’ya omzumun üzerinden gülümseyerek, “Her zaman,” dedi.

Sharon yaklaşırken sarıldılar. Herkes hakkında güzel konuşan, bir elli boylarında, çok çekici bir sarışındı. Şen şakrak ve şirindi, benim tam tersimdi. Sarılmak için yaklaştı, ben de kucakladım. “Nasıl gidiyor?” diye sordu ve çekildi.

“Bir şekilde gidiyor işte,” diyerek yeterince dürüst bir şekilde cevapladım. “Sen nasılsın? Avrupa nasıldı?”

Mavi gözleri aydınlandı. “Muhteşem! Size anlatacak inanılmaz hikâyelerimiz var.”

İçkilerle masaya oturduk. Bu arada sahne, gece çıkacak grup için kurulmuş hazır bekliyordu. “Kim çalışıyor?” diye sordum.

Alex omuzlarını kaldırdı. “Hiçbir fikrim yok. Daha ilginç bir konuya girecek olursak...LSAT’ye gireceğine dair bir dedikodu mu duydum?”

Claudia’ya bir bakış attım ve masumca başka yöne baktığını gördüm. İç çektim, Alex’e dönerek; “Evet. Doğru duymuşsun,” dedim.

“Duyduğuma çok sevindim.” Yüzünde çocuksu bir gülümseme oluştu.

“Sevineceğini tahmin ediyordum.” Biz birlikteyken Alex gayretle aklıma hukuk fakültesini sokmaya çalışıyordu. Polis olmam fikrinden en az annemle babam kadar nefret ediyordu.

“Deneme, deneme!”

Duke dikkatleri üzerine çekmişti. Brewhouse’ı yıllardır işleten otuz küsur yaşlarında bir barmendi. Kimse onun hakkında bir şey bilmiyordu. Bu durumdan kasten faydalanıyordu, hatta bazen kendinden, “gizemli barmen” diye söz ediyordu ki bu, işin tüm ilginçliğini bitiriyordu. Duke sahnede durmuş parmağıyla mikrofonu tıklatıyordu. Memnuniyetle arkayı işaret ederek, “Bilmeyenler için, her cuma ve cumartesi gecesi Brewhouse’ta canlı müzik gecesidir. İçkinizi sessiz sakın içmek istiyorsanız sokağın sonundaki Turtle’ı denemek isteyebilirsiniz. Ama size söyleyeyim müzik kutusundaki parçaları hizmeti kadar *ağırdır*,” dedi. Kahkahaları bekleyerek gülümsedi. Kahkaha gelmedi. “Her neyse, bu gece sahneye, buralı -aslında komşumuz, Windy City’li- gençleri davet etmek istiyorum. Bu yaz orta batı boyunca turne yaparak adlarını duyurdular. Lütfen The Stolen’ı sıcak bir alkışla karşılayalım.”

Lanet olsun.

Lowe, Beck, Matt ve Denver sahneye çıkarken nefesimi tuttum.

Lanet olsun.

Lowe gitarını omzunun üzerinden kaldırdı ve mikrofona yanaştı. Aynı görünüyordu. Çerçevesiz gözlükleri, piercing’li dudağı, dövmeleri. Tek fark onu görmediğim beş ay içinde daha da çekici olmuş olmasıydı. Onu da, çocukları da özlemiştim. Lowe’ün gözleri barı taradı ve bizim masayı fark ettiği anda omuzlarındaki gerginlik azalmış gibi göründü.

Gözlerimiz birbirine kilitlendi ve gülümsedi. “Brew-house’ta bizi ağırladığınız için teşekkür ederiz. Burada olmak çok güzel. Seyirciler arasında arkadaşlarımız var, o yüzden bu gece onlar için çalışıyoruz. Charley, Claudia, The Stolen bu yaz sizi çok özledi.

Grup çalmaya başladığında Beck'in gözleri Claudia'nın üzerindeydi, ifadesini almak için Claudia'ya döndüğümde Beck'e şaşkınla aynı bakışları atarken buldum. Pekâlâ, gecemizin gasp edileceğinden onun da haberi yoktu.

“Bunlar Edinburgh'tan arkadaşlarınız mı?” dedi Alex merak ve şaşkınlıkla.

Claudia, Beck'ten gözlerini çevirdi. “Evet. Aylar aylar önce Beck'e burada çalmaları gerektiğini söylemişim. Belli ki unutmamış.”

Sharon'm alm kırıştı. “Northwestern'da* okuyorlar sanıyordum.”

“Öyle,” diye cevapladım. Kalp çarpıntımın geçmesini bekliyordum. The Stolen buradaysa, o zaman...

“Tek konser için biraz uzun bir seyahat.”

“Ah...” Claudia sertçe kolumu kavradı ve başıyla barı gösterdi. “Konser ile ilgisi yok da ondan.”

Kalbim küt küt atıyordu, neredeyse yerinden çıkacaktı.

Jake.

Kalabalığı yarararak hızla masamıza doğru ilerlerken sandalyeme çakıldım. Gözleri üzerimdeydi ama yüzünde en ufak bir ifade dahi yoktu.

Doğrusu başımdan aşağı kaynar sular dökülmüş gibiydi.

Masanın önünde durdu, yukarıdan bana bakıyordu. Birbirimize bakıp durmaktan başka bir şey yapamıyor-duk. Baştan aşağı süzdüm. Saçları çocukluğumuzdaki gibiydi, biraz uzamıştı. Tıraş olması gerekiyordu. Cildi her zamankinden soluktu ve yorgun görünüyordu.

Ayağa kalkıp kollarımı dolamak, onu bedenimde hissetmek, kokusunu içime çekmek istedim. Vücudumdaki her bir kas özlemle ağrıdı. Ağlasam mı, lanet mi

okusam, ılık mı atsam bilemedim. O ana kadar onu ne kadar derinden özlediğimi fark etmemiştim.

Benim bir parçam olmuştu.

“Jake.” Alex ayağ a kalktı, elini sıktı. “Uzun zaman oldu dostum.”

Jake hiçbir şey çaktırmadan Alex’in elini sıktı. “Alex.”

“Ah,” Alex, Sharon’a baktı, “bu kız arkadaşım Sharon, bu da Jake.”

Sharon cana yakın bir gülümsemeye elini uzattı. “Tanıştığımı memnun oldum.”

“Ben de,” diye kafasını sallayarak sakince yanıtladı.

“Jake.” Claudia sandalyesini gıcırdatarak kalktı ve masanın etrafından dolaşıp Jake’in karşısına geçip ona sıkıca sarıldı.

Claudia’yı sararken Jake’in sinirleri boşaldı. Sarılırken gözlerini sımsıkı yumdu.

Gözlerim yaşardı.

Üzgündü.

Onu üzmüşüm.

Bu kadar kolay sıyrılamayacağımı bilmem gerekirdi.

“Biraz yürüyebilir miyiz Charley?” diye sordu yüksek sesle.

Ona bakınca, Claudia’nın rahat edelim diye çekildiğini gördüm. Jake’in ifadesi yine okunması imkânsızdı.

Kafamı salladım ve Alex ile Claud’a endişelenmeyin anlamında bir bakış atarak

ayaklandım.

Dışarı çıktık. Ilık bir akşam havasında dolaşmaya koyulduk. The Stolen'm sesi giderek arkamızda kayboluyordu. Arkaya, Brewhouse'a bir göz attım. Bir parçam burada konser veriyorlar diye çocuklardan nefret ediyordu, bir parçam da Jake için bunu yapmalarından dolayı onları çok seviyordu. Desteğe ihtiyacı vardı ve onlar yanındaydı.

Tanrım, ona yaptıklarına rağmen benden nefret etmemeleri şaşırtıcıydı.

Aramızda derin bir sessizlik hâkimdi. Dersler başlamadan önceki son boş hafta sonlarının tadını çıkaran diğer üniversiteli çocuklar kaldırımında yanımızdan geçiyorlardı. Aramızdaki gerginlik aşikârı, çekim ise...

Jake yanımda yürüyordu ama dokunmaktan korku-yormuş gibi aramızda epey boşluk bırakıyordu. Bedenimin yaklaşmak istercesine onunkine çekildiğini hissettim. Aramızdaki mesafeyi korumak için fiziksel olarak savaşıyor gibiydim.

Beş ay.

Hangi erkek beş ay sonra geri döner?

Kendimden nefret ettim.

Jake yüksek sesle nefes verdi. "Öncelikle, herkes nasıl?"

Bu soruyla başlamasına şaşırmamıştım. "Daha iyi, sağ

ol."

Bir eliyle kafasını ovuşturdu. Ne zaman güvensiz ya da rahatsız hissetse böyle yapardı. "Bir şey açıklamam lazım. Andie'ye...yalnızca sen rica ettiğin için değil ama doğrusu bu olduğu için uzak durdum. Beni ilgilendirmezdi ve orada olmamın annenle babanı üzeceğini biliyordum. Kasabadaki geçmişim düşünüldüğünde, Lanton'ı karıştıracağını da söylememe gerek yok. Ben... Olan

bitenden sonra, ne ailenin ne senin bir de buna ihtiyacınız vardı. Bu yüzden aramızdaki meseleyi çözmek için ortaya çıkmamış olmamın sebebi buydu - vazgeçtiğimden değildi ve bunu biliyordun. Benden ayrılabilceğini, gelen sorularla ve sonuçlarıyla uğraşmak zorunda kalmayacağını biliyordun çünkü çıkıp gelseydim bencil herifin teki olacaktım. Bir yandan, gelmesem mücadele edecek kadar umursamayan herif olacaktım. Yani senin açımdan çift taraflı bir kazançtı.” Ateş saçan bir bakış attı. O içli gözleri acıdan öyle nefesimi kesti ki başımı çevirmek zorunda kaldım. “Benim içinse... Beş aydır bekliyorum. Lanton’dan çıkıp gelmeni beklediğim cehennem gibi bir beş ay. Geldin ve işte buradayım.”

Hasta hissettim. Soluklanma sırası bendeydi. Titreyerek. “Burada olmam aslında hiçbir şeyi değıştirmede Jake.”

Somurttu, “İşte görüyorsun, belki sorun budur. Şu an durum nedir bilmiyorum. Neden beni uzaklaştırdığını bilmiyorum. Benden neden ayrıldın bilmiyorum çünkü hiçbir sebep vermedin... *telefonda*. Nedenini bilmek istiyorum. Mükemmel çiftten ayrılığa nasıl geldik?”

Beni manyak bir insan gibi göstermeyecek bir cevabım yoktu. Onun yerine, ilk ayrılığımızda takındığım tavra büründüm. “Yalnızca bana öfkeli olsan, içerlesen, nefret etsen ve öyle kalsa olmaz mı?”

“Ah, öfkeliyim,” dedi. “Ama aynı zamanda seni seviyorum da. O yüzden cevabım hayır.”

Nefesimi yuttum ve gözyaşlarımın kurummasını umut ederek kafamı çevirdim. “Ben de bana öfkeliyim. Tamam mı? Seninle yüzleşemedim çünkü başka bir sürü şeyle baş ediyordum. Artık denklemin bir parçası değilsin, o kadar.”

“Bu hâlâ bir yanıt değil. Şu an ne kadar üzgün olduğunu görebiliyorum. O yüzden takındığın o umursamaz tavra kanmıyorum.” Aniden elinin bileğime dolandığını hissettim, içgüdüsel olarak geri çekildim. Bana dokunmasına izin verirsem o an dağılacığımı biliyordum. Gözlerindeki kırgınlığı görmek beni mahvetmişti. “Böyle davranmayı kesebilirsin. Dürüst olup kafandan neler geçtiğini anlatabilirsin.”

Bu konuşma sona ersin diye, “Onları tercih ettim,” dedim birdenbire. “Ayrıldığımızda sana böyle demiştim ve ciddiydim. Senin yerine ailemi tercih ettiğim için seni uzaklaştırmıştım. Olan biten bu.”

Çenesi kasıldı. “Neden ikisinden biri olmak zorunda? ikisini de aynı anda yürütebiliriz. Plan hep buydu zaten.” “Artık değil.”

Olabildiğinde inandırıcı bakışlar takınarak gözlerine baktım. “Onları senin için üzdüm Jake. Önceliğimi sana verdim ve onlarla ilişkiye zarar verdim. Belki tamir edilemez bir şekilde. Düzeltmem gerekiyor, o yüzden...” Keyifsizce omuzlarımı kaldırdım. Bedenimin her bir parçası söylememem için çığlık atıyordu. “Seninle aramızdaki her şey bitti.”

Bir eliyle çenesinin ovuştururken bakışlarını üzerimden indirdi. Elinin hafifçe titrediğini fark edince karnıma yumruk yemiş gibi hissettim.

“Jake?”

Yanımızdan iki çocuk geçti. Jake sırtını dönmek için bu fırsatı kullanarak ellerini başının arkasında kilitledi ve sokağa gözlerini dikti.

Ona biraz izin verdim ama tepkisini beklemek işkence gibiydi.

Sonunda bana döndü. Gözlerindeki öfke aşikârdı ama sözleri dikkatli ve kontrollüydü. “Buraya gelirim ve benimle yüzleşmen gerekirse, bunun çok büyük bir hata olduğunu fark edersin diye düşünmüştüm. Ama sanırım öyle olmayacak, değil mi?”

“Hayır...” Çaresizce omuzlarımı silktim. “Üzgünüm.”

“O zaman, buraya kadar mı?” dedi. Gözlerindeki öfke ve acıyla sesindeki dinginliğin kafamı giderek karıştırdığını fark ettim. “Öyleyse artık ilişkimiz için mücadele etmiyoruz?”

Yaklaşan bir çiftin işitme menzilinden çıkmasını bekledikten sonra, “Birbirimizi

kırdık. Belki bunu geride bırakabiliriz ama şu anda kendim ve ailemle olan ilişkiye odaklanmalıyım. şenle ben zoruz. Öyleyiz biliyorsun. Tam bir dramayız. Artı, bu sene LSAT’ye giriyorum. Yani çok yoğun olacağım.”

“Neye giriyorsun?” dedi yüzünden okunan bir şaşkınlıkla.

Saplandığını hissettiğim hayal kırıklığını görmezden geldim. Kendimin ya da Jake’in analizleriyle ilgilenmiyordum. “Polis olmayacağım.”

Jake birkaç dakika sessizce bana gözlerini dikti. Gözlerinde şaşkın ve temkinli bir hal vardı. “şu an kendinde değilsin, değil mi?”

Kaşlarımı çatarak yüzümü çevirdim. “Kendimdeyim. Yalnızca dünkü ben değilim.”

Bir süre hiçbir şey söylemedik. Bedenim ondan uzaklaşmak istiyordu. Bir şekilde Jake’in yanında kendimi aynanın karşısında cırlıçıplak soyunmuş gibi hissediyordum ve bana gözlerini diken yansıma pek bayılmıyordum.

“Hâlâ arkadaş olabilir miyiz? Biz arkadaşken ailen sorun etmiyordu.”

şimdi şaşıma sırası bendeydi. “Hayatımda mı kalmak istiyorsun? Son beş aydır sana yaşattıklarımın sonra?” Çenesindeki titreme ve gözlerindeki ısıltı öfkesini ele veriyordu ama ağzında yuvarlanan sözler çelişiyordu. “Bir kere beni affetmiştin. Ben de seni affediyorum. Arkadaş olmamızı istiyorum. Beni hayatından çıkarman gerekmiyor Charley.”

Oysa öylesinin daha kolay olacağını biliyordum. Geçen sefer yanında olup da yalnızca arkadaş olmak çok zor olmuştu.

Yine de tekrar karşımda olunca onu reddedecek kelimeleri bulamadım. Bu sefer daha kolay olacaktı. O Northwestern’a gidiyordu, ben Perdue’ye.⁵ Neredeyse üç saat mesafedeydik. Arkadaşlığımız -aramızdaki inkâr edilemez bağı ben koparmadan- kendi kendine bozulacaktı. Zaman ve mesafe işi hallededecekti.

“Pekâlâ,” diyerek kabul ettim.

Bara dönmeye karar vermeden önce biraz yürüdük. Ailesini, okulu ve Stolen’ın yaz turnesini sordum. Tek kelimelik yanıtları tam olarak, “Haydi arkadaş olalım,” diye bağırıyordu. Bu, ayrılığımıza karşı takındığı tavra daha da şaşırmama neden oluyordu.

Gözle görülür şekilde mutsuzdu, şüphesiz sinirliydi ve

yine de sözleri garip biçimde sakın ve tahammüllüydü.

Neler olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Bara girdiğimizde sahnenin boş olduğunu gördüm. Grup konseri bitirmişti ve müzik kutusu Areade Fire çalıyordu.

Claudia radarım onu barın sağ köşesine sıkışmış dikilirken yakaladı. Beck ellerini Claudia’nın başının iki yanına, duvara dayamıştı ve kendi kafası da Claudia’nın üzerine eğilmişti. Beden dillerinden ve Claudia’nın suratından tartıştıklarını söyleyebilirdim. Belli ki kavuşmaları ben ve Jake’inki kadar iyi gidiyordu.

“Charley!”

Adımın geldiği yöne doğru yürüyerek, bizim çocukların Alex ve Sharon ile paylaştıkları masadan kalkan Lowe’e gülümsedim. Sarıldım ve beni gördüğüne ne kadar mutlu olduğuna şaşırdım. Denver ve Matt de öyleydi. Onlarla da aynen sıkıca ve uzun uzun sarıldım. Dürüst olmak gerekirse kendimi onların eksikliğine hazırlamıştım. Bu işte Jake’in tarafını tutmaları mantıksız olmazdı.

Lowe ve Jake arasında bir bakışma fark ettim ama hemen ardından Lowe yanımda durgunlaştı. Matt ve Denver ise aynıydı.

“Bu yaz yatağında kuyruğa giren kızları görmem gerekirdi Charley.” Matt sandalyesinde arkaya yaslanarak pis pis sıırıttı.

Ben de sırtarak, “Kuyruğa?” dedim.

“Başka türlü de anlatabilirdim. Kendime sansür uyguluyorum.”

Denver homurdandı. “Otu bırakman gerekiyor Matt. Hakikaten beyin hücrelerini öldürüyor. Söz dağarcığını da.”

Güldüm. Sanki hiç ayrılmamıştık. “Anladığım kadarıyla mini turneniz güzel geçmiş.”

Denver kafasını salladı. "Muhteşemdi. Barların çoğunda video kaydı için izin aldık. Canlı performanslarımız YouTube’da bir dolu görüntüleme alıyor. Yalnızca bir şirketin görmesini bekliyoruz.”

Kaşlarımı çattım. Lowe’e dönerek, “Gönderdiğiniz de-mo’lardan bir şey çıkmadı mı?”

Lowe kafasını salladı ve bir içki aldı. Gözleri bende değil, masadaydı.

İç çektim.

Harika.

Bakışlarından kurtulacağımı düşünerek Alex ile konuşmak için ağzımı açtığım anda Claudia’nın feryadı barı çınlattı. “Aşağılık herif!”

Hepimiz döndük ve Beck’i kenara itip öfkesiyle baş başa bırakarak, çıkış kapısına doğru fırlayışını izledik.

Ben hemen sandalyemi geri iterken, Alex de aynı anda Claudia’nın çantasını uzattı. Teşekkür etmek için gülümsedim ve özenle Jake’in bakışından kaçınarak çocuklara göz gezdirdim. “Gitmem gerek. Görüşürüz çocuklar. Sizi görmek güzeldi.”

Claudia ve Beck’in kavgası beni oradan çıkardı diye sevinmem yanlıştı. Yanlış

olduğunu biliyordum. Ama yine' de... Minnettardım.

Dördüncü Bölüm

Edinburgh, Şubat 2013

"Yorgun görünüyorsun," dedi Jake. Dudaklarıma usulca bir öpücük kondurmak için ayağa kalktığı anda yüzünde cana yakın bir ifade vardı. "Ders iyi geçti mi?" Jake masaya geri otururken karşıdaki koltuğa kendimi bıraktım. "Bir kelime bile etmem gerekmedi," diye esnememeye çalışarak sızlandım. "Neden zahmet ettim bilmiyorum."

Yakındaki bir garsona elini uzatırken kaşlarını alayla karışık çattı. "Neden mi? Bilgi birikimi için elbette."

O kibirli yapay konuşma şekline gülümsedim. "Ah, tüm parayı bunun için mi harcıyorum?"

"Bu ve *Can Dostum*'un halk kütüphanesinde vade farkıyla bir buçuk dolara aldığı eğitime binlerce ama binlerce dolar harcadığını ispatlayan bir kâğıt parçası için." Gözlerimi devirerek garsona kahve siparişi verdim ve erkek arkadaşına döndüm. "O filmi gereğinden fazla izledin."

Jake bana delirmişim gibi baktı. "O filmi ne kadar iz-lesen de fazla olmaz."

"Sanırım olmaz." Epey iyi bir filmdi. "Ders nasıldı?"

"A-ah." Jake kafasını salladı. "Bunu konuşmayacağız. Ailenle dün gece nasıl geçti?"

Daha beni yorgunluktan öldüren tartışmayı anlatama-dan telefonum çaldı. İç çekerek telefonu çıkardım ve arayan numarayı görüp irkildim. "Öğrenmek üzeresin," diye mırıldandım. "Ablam. Bir saniye."

Jake meraklı gözlerle kafasım salladı ve ayağa kalkıp telefona cevap verdim. Küçük kafe boyunca köşedeki boş bir noktaya doğru yürüyerek sakince, “Selam, Atıdie,” dedim.

Ablam, “Sakın ‘Selam Andie’ne başlama” diyerek tersledi. “Annem ve babam ile az önce telefonda konuştum. Bana ne zaman Jake ile yeniden birlikte olduğunu söyleyecektin?”

“Bugün. Sana bugün söylemeyi planlıyordum.”

“Ah, şimdi iyi hissettim,” diye yanıtladı. “Sonuçta iki aydır çıkmıyorsunuz ya!”

“Beş haftadır.”

“Evet, daha iyi oldu.”

“Andie, lütfen...”

“Hayır, dinle. Bu kadar büyük bir hata yapmana izin veremem. Ne düşünüyordun?”

Kan beynime sıçradı. “İzin veremez misin?”

“Bilmişlik yapma. Charley o çocuğun yanında sağlıklı düşünemiyorsun. Sana yaptıklarını hatırlamıyor musun? Kalbinin ne kadar kırıldığını hatırlamıyor musun?”

İnsan içinde zıvanadan çıkmamaya çalışarak tırnaklarımı yiyordum. “Dünkü çocuk değilim Andie. Mantıklı kararlar verebilecek yeterlilikteyim...”

“Ama...”

“Ama’sı yok. On yedi yaşındaydı ve bir hata yaptı. Ona ikinci bir şans veriyorum. Bu konuda bana destek olsan güzel olurdu.”

“Sana destek olsam mı?” Andie’nin sesi sakinleşti. “Süper kız, tüm yaptığım sana destek olmak zaten. Ancak -dikkatini çekerim ‘ama’ değil- bu kararını destekleye-mem. Jake’in yanında mantıklı düşünebildiğini *sanmıyorum*.”

Tepkisinden zerre kadar memnun değildim. Hem kusacak gibi hem de öfkeli hissediyordum. “Küçümsemeyi bırak. Ne dediğini hakkında en ufak fikrin yok.”

“Ailenin tamamı buna rıza göstermiyor Charley. Bu bir anlam ifade etmiyor mu? Annem dün geceki konuşmanızın nasıl geçtiğini anlattı.”

Evet o konuşma biraz... işte.

Dün gece...

Annemle babam tamamen şaşkın bir ifadeyle bana bakıyorlardı.

Skype ekranını izleyerek yatağın üzerinde rahatsızca kıpırdandım.

Sonunda sessizce, “Ee?” dedim.

Az önce onlara saçma sapan bir şekilde tek seferde Jake’i ve polis akademisini anlatmıştım.

“Nereden...” Annem sersemlemişçesine başını salladı. “Nereden başlayacağımı bile bilemiyorum.”

Babam ansızın ayağa kalktı ve gözden kayboldu, ekrandan çıktı. Hüsran içinde arkasından baktım.

Annem onun gittiği yöne bakıyordu. Yutkunmasından babamın delice kızdığını anlıyordum.

“Anne?” diye mırıldandım.

Annem bir şey diyemeden babam ekranda yeniden göründü. Sandalyesine vurdu,

bana yiyecekmiş gibi bakıyordu. Jim Redford iyi bakış atardı. “Aklını mı kaçırdın?”

Annem ihtar etti. “Jim.”

“Böyle anlatmak zorunda kaldığım için özür dilerim.”

Aceleyle açıklamaya koyuldum, “Ama neler yaşadığımı bilmenize ihtiyacım var. Bana destek olmanıza ihtiyacım var.” “Destek olmamıza?” Annem gözlerini kıstı. “Destek olmamıza? Tüm yaptığımız sana destek olmak ve şu ana kadar kararlarından şüphe etmemize sebep olacak hiçbir şey yapmadın. Ama o çocukla...”

“Yeniden birlikte olman bir hata.” Babam sinirden yükselen bir sesle cümlemin sonunu getirdi. “Ve polis mevzusu? Bunun diğer meseleyle ilgisi olmadığına inanmıyorum. Birkaç ay önce hukuk fakültesine gitmeye razıydın. Hayatına yeniden giriyor ve aniden yine kahrola-sıca bir cinayet dedektifi olmak istiyorsun. Bu hastalıklı bir durum Charley!”

Durumun vahametine rağmen gülmemek için kendimi zor tuttum. Komik bir şey söylemiyordu ama biraz komikti. Özellikle de cinayet dedektifi olmak istediğime dair hiçbir şey söylemediğimi düşününce. Belli ki on altı yaşımdayken yaptığımız konuşma babamın aklından hiç çıkmamıştı. Tamamen benim için endişelendiğindendi.

“Baba, Jake’in akademiye başvurma kararımın hiçbir ilgisi yok. Ben hep polis olmak istiyordum. Yalnızca seni ve annemi hayal kırıklığına uğratmak istemiyordum.”

“O zaman uğratma,” diye homurdandı.

Burnumdan soluyordum. “Baba, beni mutlu eden ne ise onu yapmalıyım. Annemle sen hep öyle yapmamı söylediniz.”

“Ne zamandan beri,” diye parladı annem, “mutluluk ile hayati tehlike bir arada

yürüyor?”

Dört bir yanım sarılmıştı. İç çekerek, “Ne zaman polis memuru olmak bu kadar büyük meseleye dönüştü? Rick de polis,” dedim.

Babam, “Rick benim kızım değil,” diye gürledi. “Çocuklarımı güvende tutmak için gücümün el verdiği her şeyi yaptım ama sen buna engel olmaya niyetli görünüyorsun.” Alayla karışık, “Engel olmaya?” dedim.

Annem bir bakış attı. “Ukalalık edilecek zaman değil.” Babam, “Beş yaşındayken seni bir dağ çakalını evcilleştirmeye çalışırken yakalamıştım,” diyerek hatırlatmada bulundu.

“Yaralanmıştı,” diyerek karşı çıktım. “Yardıma ihtiyacı vardı.”

“Bir dağ çakalıydı!”

“Jim.” Annem babamın omzunu ovuşturdu. “Sakinleş.” Bir kaşımı kaldırdım. “Sakinleş mi?”

Düşmanca bana baktılar.

“Baba...”

“On yaşındayken Lacey’yi kurtarmaya çalışırken neredeyse boğuluyordu...”

“Teknik olarak, Lacey kendisi neredeyse boğuluyordu.” “Roger Pearson köpeğini yakınlarda gezdirmiyor olsaydı ikiniz de suyun dibini boylamıştınız! Ablanı hareket eden bir aracın önünden ittiğin günü de unutmayalım!” “Ah, o zaman çarpmasına izin vermemi mi tercih ederdin?” diyerek bağırdım. Tüm bunlar nereden çıkmıştı.

“Ben...” Babam derin bir nefes aldı ve yeniden konuşmaya başladığında sesi alçaldı. “Ben çocuklarımın güvende olmalarını istiyorum. Beni yanlış anlama Charlotte, seninle gurur duyuyorum. Ama bu kendini sokacağı durumları

düşünerek endişeden kendimi yemeyeceğim anlamına gelmiyor çünkü akımda insanları kurtarman gerekiyormuş gibi bir fikir var.”

“Akımda öyle bir şey yok,” diyerek vaatte bulundum. “Ama birinin yardıma ihtiyacı olduğunda onu görmezden gelemeyeceğimi öğreten iki insan tarafından yetiştirildim.”

Annemle babam bir an sustular. Sonra annem, “Bir sorun olduğunda yardım etmek var bir de sorun aramak var. Polis olmak budur işte.”

“Hayır, katılmıyorum. Bir sorun olduğunda yardım etmek için orada olmaktır. Ben buyum.”

“Ya Jake?” dedi babam. Sesi kırıgındı. “Sen o musun? Çünkü son gördüğümde o kızımın kalbini kıran bencil bir korkaktı.”

Hakareti karşısında savunmaya geçtim. “Onun hakkında böyle konuşma,” dedim. Sakin ama müsamahasız-dım. “Dinlemeyeceğim.”

“Düşünmen lazım.” Babam kameraya eğildi, ela gözleri nerdeyse yalvarıyordu. “Yalnızca... iyice düşünmek için ondan biraz uzaklaşacağına söz ver.”

“Gerek yok.”

“Charley...”

“Bana destek olacak mısınız, olmayacak mısınız?” Annemle babam birbirlerine baktılar. Aralarında gergin bir bakış oldu. Sonunda babam kameraya baktı. “O çocuğu bir daha asla evime almayacağım ve hukuk fakültesini konuşmayı bitirmedik.”

Babamın yüzündeki bakışı tanıyordum. Tanıyordum çünkü kararımı değiştirmedüğimde yüzümde oluşan bakış aynıydı. Göğsüme bir ağrı girdi ve gözlerimi yakan gözyaşlarımın sızısını hissettim.

Hayatımda ilk kez ailem beni gerçekten kırmıştı. “Bana hep insanların ikinci bir şansı hak ettiğini söylediniz.”

“Charley...”

“Sizin desteğinizi alamayacaksam konuşacak başka bir şeyimiz kalmadı demektir.” Dizüstü bilgisayarını titreyerek hızla kapadım.

Ailemle aramda daha önce hiç fikir ayrılığı olmamıştı. Anlaşmazlığın pis yükü omuzlarıma oturdu ve uzun süre orada kalmamasını umuyordum.

Andie cevabımı beklerken, telefonu daha sıkı tutmaya başladım. “Evet, harika geçmedi ama sana da onlara söylediğimi söyleyeceğim. Bana destek olmayacaksanız, arayamaya da zahmet etmeyin.”

“Onu aileden önde mi tutuyorsun?” Andie’nin sesi öfkeden öyle alçak çıktı ki sorusunu zor duyabildim. Tedirginlikten tüylerim diken diken oldu. “Sana yaptığı onca şeyden sonra? Annem ile babamın sana onca desteğinden sonra. Resmen yüzlerine tükürüyorsun... Polis olmak istemeni anlasam da onların duygularını da hesaba katabilirsin. En azından bu iki bombayı aynı anda kucaklarına atmaman gerekirdi.” Bir an sustu. “Ne zaman bu kadar bencil oldun?”

“Bencil?” Ablamın, en yakın dostlarımdan birinin benimle bu şekilde konuşmasına inanamayarak mırıldandım. “Böyle mi düşünüyorsun?”

“Dün küçük kardeşime saygı duyuyordum ve sanırım bugün gözüm açıldı.”

“Gözün mü açıldı?” diyerek kahkahayı bastım. Kan beynime sıçramıştı. “Burada bir suç işlemedim Andie. Yalnızca bana güvenmeni rica ettim.”

“Bu durumda güvenemem.”

Parmaklarım telefona yapıştı. “Ne zaman bu kadar bencil *oldum* ? Sen ne zaman kendini bu kadar üstün görmeye başladın? Annemle babam Rick’e de başta

bayılma-mışlardı hatırlarsan? Adam senden on yaş büyük. Hiçbir şey dedim mi? Hayır. Seni destekledim.”

“O tamamen farklı. Rick hiçbir zaman kalbimi kırmadı, ailemin kırılan kalbimi onarması gerekmedi.”

“Biliyor musun? Bu süreçte yanımda olacağına güvendiğim tek insandın. Kolay değil. Annemle babamın kaygılarına rağmen Jake’le ilişkiyi yürütmeye çalışıyorum ve sonunda geleceğimin dizginlerini elime alıyorum. Ablama ihtiyaç duyuyorum.”

“Hasar, diğer insanların duygularını önemsemeden hayatını ezip geçmenin doğru olduğunu söylememi *istiyorsun*.” “Andie, *benim* hayatım. *Benim* kalbim. *Benim* kariyerim.” “Ben de sana diyorum ki o herifi terk etmezsen, kalbini kırıp geleceğini mahvedecek.”

“Siktir git.” Bu laf, kendime engel olamadan çıktı. Hattın diğer ucunda bir sessizlik oldu. Tek duyabildiğim kulaklarıma vuran kalp atışlarımdı.

Sonunda, “Hayır, Charley, sen siktir git,” diye fısıldadı. Sesinden kırıldığı belli oluyordu. “Onu hayatından çıkarana ve kendine gelene dek arama zahmetine girme.” Telefonu kapattı.

Karşı duvara gözlerimi diktim. Titriyordum.

Az önce Andie köprüsünü de yıkmıştım... Jake için. Ama hatalıydı. Değil mi? Ailem hatalıydı.

Öylelerdi.

Değil mi?

İki güçlü kol belime dolandığında korkuyla sıçradım ama Jake beni göğsüne yaslayınca rahatlardım. Dudakları yanağımı ısıttı. “İyi misin?”

Hayır, iyi değildim. Ablam artık benimle konuşmuyordu. Hayatımızın en büyük kavgasını etmiştik ve keşke Jake'in buna değdiğiğinin garantisi olsaydı. Herhangi bir erkek Andie'yi kaybetmeye değer miydi? Çok eşelersem cevabın Jake'i de beni de daha da belirsiz bir noktaya getireceğinden korkuyordum. Yine de Andie'nin tavrı...daha önce bana kendimi hiç bu kadar kötü bir insan gibi hissettirme-mişti ve bunun adil olduğunu düşünmüyordum. Hiç yanlış bir şey yapmamıştım. Yorgundum. "Bilmiyorum," dedim.

Yatıştıran bir sesle, 'Yelkenleri suya indirirler,' dedi. "Onlar Redfordlar. Havalı olmaktan başka ne bilirler." Kollarımı onunkilere doladım. "Umarım doğrudur." Jake'in içli gözlerini görmek için başımı çevirdim.

"Bana güvenmiyorlar diye üzölmek ile bana kızacak kadar önemsediklerine minnettar olmak arasında mücadele ediyorum."

Benim dememe gerek kalmadan Jake, Claudia'yı ve ailesinin ihmalkârlığını düşündüğümü anladı. "Evet anlıyorum. Belki, yine de onlara köpürmek yerine kırgın olduğunu söyleyen daha iyi olur."

Burnumu buruşturarak süklüm püklüm kafamı çevirdim. "Duydun mu?"

"Evet. Dün gece de böyle mi yaptın?"

"Belki..."

"Ateş başına vurmuştur," diyerek şeytanca sırıttı. "Hoşuma gidiyor ama bazen başını belaya sokuyor ve iyi türden bir bela olmuyor." Jake elimi yakaladı ve masamıza doğru yöneldi.

"Belanın iyi türü mü olur?"

Çantamı kaldırıp bana uzattı. Gözlerinde seksi bir kıvılcım vardı. "Neden benim eve gidip öğrenmiyoruz?" Böylece Jake, bir an için üstüme çöken kasveti dağıttı. Evet, buna değer olduğuna dair umutlarım vardı. Kıkırdadım. O kollarını omuzlarıma dolarken, ben de beline sarıldım. "O belaya bulaştığım doğru."

Gözümüzün önündeki görüntü aniden duraksamama neden oldu. Jake sendeleyip sırtıma yapıştı. Beni dirseklerimden yakaladı.

Claudia ve Lowe'ün çocukların mutfak masasında oturduğunu görünce bir sırtıma geldi. Demek öyle. Arkadaşım tavsiyeme uymaya karar vermişti. “Selam.”

Claudia bakışımı yakaladı ve suratını buruşturdu. “Beck ile buluşmam gerekiyordu,” diye açıkladı. “Ama sanırım ayağı kaydı, bir hayranın kucağına düştü çünkü kendisi burada değil.”

Lowe derin seksi bir sesle kahkaha attı. Gözleri zevkten parladı ve bir anda ikisi arasında bir şeyler olabileceğini hissettim. Tamam, Claudia Lowe'ü fark edemeyecek kadar Beck'e takıntılıydı. Ama bu daha sık takılırlarsa değişebilirdi. Yalnızca birlikte zaman geçirmeye sebepleri olduğundan emin olmalıyım. Yalnız zaman geçirmeye.

Sanki Jake aklımı okumuş gibi beni kendine çekti kulağıma fısıldadı: “Hayır.”

Oyunbozan.

“Daha iyi gibi görünüyorsun.” Jake'in uyarısını görmezden gelerek bir kaşımı kaldırıp Claud'a baktım.

Kafasını salladı. Çöpçatanlık denemelerime sinirlenmediğini belli edercesine hafifçe gülümseyerek cevap verdi. “Beklediğim e-postayı aldım.”

“Ve?” Nefesimi tuttum.

“Claudia'nın gözleri ışıldadı. “Çok iyi. Sana sonra anlatacağım.”

İçim rahatlamıştı. Gerçek babası iletişime geçmişti. Claudia adma daha mutlu olamazdım. Ne dediğini merak ediyordum ama gizli tuttuğu bir şey olduğunu anlamıştım. Aklıma bir fikir geldi.

“Bir şeyler içmeye gitmelisin. Rahatla artık. Belki Lowe seni götürür.”

Jake çileden çıkarak beni nazikçe kapıya doğru dürtük-ledi. “Charley ve ben odamda olacağız. Rahatsız etmeyin.”

Lowe, “Gereğinden fazla bilgi,” diye kahvesi ağzında mırıldandı.

Koridorda Jake’i peşinden giderken Claudia’nın, “Gereğinden fazla bilgi tanımın bu mu yani?” dediğini duydum. “Öğrenecek çok şeyin var.”

“Bu bir davet miydi?” diye mırıldandı Lowe.

Jake’e zafer kazanmış bir ifadeyle baktım ama başını sertçe salladı ve beni içeri çekerek kapıyı arkamızdan kilitledi.

Tamamen ciddiyetle bana döndü. “Claudia ile Lowe arasında bir şey olursa Beck aklını kaybeder.”

“Ama onu duydun.”

“Lowe işte. Saksı çiçeğiyle bile flört eder. Yapmayacağı kesin tek şey Claudia’ya dokunmak. Beck’in onun için neler hissettiğini biliyor.”

“Biliyor musun? Konu Claud olunca Beck’in hislerini pek umursamamaya başlıyorum. Kızın kafasını karıştırıyor. Onunla çıkmak istemiyor ama başka bir adam isteyince de tepesi atıyor. Hayır. Bu, Charley dünyasında kabul edilemez, Jake. Claudia’ya hayatına devam etmesini tavsiye ettim.”

Jake kibarca beni kendine çekti. “Ve muhtemelen haklısın ama yakın arkadaşlar birbirine düşürülmez.”

Kendimi kötü hissederek gömleğinin düğmelerinden biriyle oynadım. “Özür dilerim. Yaptığım doğru değil, biliyorum.”

“Her neyse, Lowe Claud’a dokunmayacaktır.”

“Neden olmasın?” diye tersledim. “Tüm hayranları bir araya gelse dahi onlardan daha zeki, komik ve güzel.” Gülererek sarsıldığını hissettim. “Kılıcını kınına sok tatlım. Senin kızın muhteşem olduğunu biliyorum ama Lowe ve Beck’in araları sıkıdır. Beck ne kadar şerefsizlik

yapsa da Lowe ona öyle şey yapmaz.”

“Ah, sen şerefsizlik yaptığında sana yapmıştı.”

Jake gerildi ve olabilecek en yanlış şeyi söylediğimi anladım. Beni bıraktı ve masasının etrafında dolandı. Bilgisayarını açıp yüzüme bakmadan konuştu. “O farklıydı. Lovve benimle Beck ile olduğu kadar yakın değil. Ve o şendin.”

Sormaya neredeyse korkuyordum. “Ne bendim?”

Bana sert bir bakış attı. “Hadi, Lowe’ün senden gerçekten hoşlandığını biliyor olmalısın. Onun için herhangi bir kız değilsin.”

“Madem Lowe’ün benden hoşlandığını biliyorsun, o zaman neden bizi çocuğun gözüne sokuyorsun?” “Sokmuyorum.”

“Diş izleriyle ilgili sözlerin. Şu anki sözlerin. ‘Rahatsız etmeyin.’”

“Normalde ne yapıyorsam onu yapıyorum. Ne yapıyorsak onu yapıyorum. Yaptıklarımın vazgeçmeyeceğim. Artı, bu şekilde daha hızlı atlatacaktır.”

“Melissa’nın hislerine kesinlikle daha çok dikkat ediyordun.”

“O başkaydı.” Eski sevgilisinden bahsedilince yüzü bulandı. “Lovve seninle bir ilişki yaşamıyordu. Birbirinizi sevdiğinizi söylemiyordunuz.”

Kendimi iyice oynak bir zemine sürüklediğimi fark ederek konuya girdiğim yerden tökezlemeden çıkmaya çalıştım. ‘Yalnızca diyorum ki, bence sizin ikiniz arasında anlamadığım bir husumet var.’”

Jake, “Seni becermeye çalıştı,” diye parladı. Yanaklarım kızardı. “Bence bundan biraz daha karmaşık olduğunu kabul etmelisin. O iyi bir adam. Yanımda oldu. Claudia için de aynıı istiyorum.”

Jake inledi ve başını ellerinin arasına gömdü. “Bebeğim, ne dediğini anlıyorum ama lütfen başkasını seç. Yalnızca benim için değil, Lovve için değil, Beck için.” Omzunun üzerinden bana baktı. “Diğer kızlarla takılırken Claudia’yı esir almayacak. Beni esir alacak. Claudia’ya hayatına devam etmesini tavsiye et, Beck’i akimdan çıkarsın, ya da ne yapacaksa... ama sakın... Sorunlu biri ama ben ve The Stolen onun tek gerçek ailesiyiz. Lovve ağabeyi gibi. Bunu altüst edecek bir şey yapma.”

Yumuşadım. “Claudia ile Lovve arasında bir şey olmasını sağlayabileceğimden gerçekten kaygılanıyorsan beni gözünde çok büyütüyorsun demektir.”

Birden çocuk gibi gözlerle Jake, “Aklına koyduğun her şeyi yapabileceğine inanıyorum Charley Redford. Sen insanın dikkate alması gereken bir güçsün,” dedi.

Sözleri beni dondurdu. Gözlerim benliğini içime çekmek istedi. “Kesinlikle değer,” diye mırıldandım.

“Ne?”

Gülümsedim. ‘Yatağa gir. Bonus seks kazandın.’

Kazağım yere düşerken Jake’in sessiz kahkahası olmayacak yerlerimi gıdıkladı. Ayakta dikilirken gömleğinin düğmelerini açmaya başladı. Parmakları düğmelerin üzerinde gezinirken bilgisayarından bir zil sesi geldi. Bölündüğü için kaşlarını çatı ve ekrana göz attı.

“Lanet olsun, annem.” Aceleyle düğmelerini ilikledi.

“Cevap verecek misin?”

“Bu gece ona cevap vereceğimi söylediğimi unuttum. Yanıtlamazsam aramaya devam eder.”

“Kahretsin!” Kazağımı tam zamanında geçirdim.

“Anne,” Jake annesini masumca selamladı.

“Jake, tatlım, nasılsın?”

“Harika. Charley burada.” Ona yaklaşmamı işaret etti.

Jake ailesinin yeniden bir araya gelmemiz konusunda rahat olduğunu söylemiş olsa da benimkilerle geçen konuşmadan sonra ekrana yavaşça yaklaşırken karnıma ağrı girmişti. Jake’in annesi onu yaklaşık dört yıl önce son görüşümden beri zerre değişmemişti.

“Merhaba Bayan Chaplin.”

Gözleri ışıldadı. “Charley, seni görmek ne güzel. Jake ikinizin yeniden birlikte olduğunuzu söylediğinde çok sevindim.”

içtenliği karşısında karnımdaki ağrı giderek yatıştı. “Sizi de görmek çok güzel. Nasılsınız?”

“İyiyim tatlım, teşekkür ederim. Ya sen? Hatırladığımdan da güzelsin. Saçlarının rengi iyice açılmış. Çok beğendim. Jim ve Delia nasıllar? iyiler mi? Çiçekçi ile tamirci dükkânı nasıl gidiyor?”

“Anne, yavaşla.” Jake gülerken beni kucağına çekti. “Daha yeni kavuştum. İspanyol engizisyonu sorularıyla kızı korkutup kaçırmayalım.”

“Biliyorum, özür dilerim.” Pişmanlıkla gülümsedi. Bana oğlunu anımsattı. “Dönmeniz için sabırsızlanıyorum. Chicago’ya gelmelisin Charley. Bir hafta sonu kal. Birlikte büyük bir aile yemeği yeriz. Lukas’ın sizi yeniden görmeyi dört gözle beklediğini biliyorum.”

iyice gevşeyerek Jake’e yaslandım. Ailemin itirazının stresi Jake’in annesinin sıcak rızasıyla hafiflemişti. “Çok isterim Bayan Chaplin.”

Beşinci Bölüm

Batı Laf ayette, Eylül 2013

Claudia’nın Brewhouse’ta, “aşağılık herif” diye patlamasının ardından peşine düştüm. Yakaladığımda sokağın sonuna doğru koşuyordu. Öfkeden neredeyse tepesinden dumanlar çıkıyordu.

“Ne oldu?” diye sorup cüzdanını uzattım.

Cüzdanı elimden kaptı. Burnundan soluyordu. “Önce sen,” dedi.

Jake ile aramda geçenleri anlattım. Öfkeli bakışlarla durumu kabul edemedi. Bu görülmemiş bir şey değildi. “Ve sorun etmedi mi?”

Omuzlarımı silktim. Nesi olduğunu bilmiyordum. “Sanırım. Tuhaftı. Arkadaş olmak istiyor.”

“Evet, çünkü geçen sefer çok işinize yaramıştı. Kavga gibi bir şey çıkarmadı mı?”

“Çok öfkeliydi... ama hayır.”

“Mantıklı değil.”

Yüzümde hiçbir ifade olmamasına dikkat ederek, “İkimiz de birbirimizi çok kırdık. Belki de yürütemediğimi anlamıştır,” dedim.

Cevap olarak bir böğürtü geldi.

“Peki şu aşağılık şey? Beck ne dedi?”

Yine tütmeye başladı. “Üzerine atlayacağımı farz etmiş gibi.”

“Ne dedi?”

“Dedi ki, aynen aktarıyorum, ‘Şu beni görmezden gelme saçmalığı? Artık yeter. Derdini anlattın ama yaşam kısa bebeğim ve ne kadar zamanım kaldıysa seninle geçirmek istiyorum. Bu yaz seni deli gibi özledim.’”

Aslında bana tatlı geldi dememin yanlış olacağım bildiğim için ağzımı kapadım ve monologunun devamını dinledim.

“Ben de dedim ki ‘benden sıkılıp yine hayranlarını becerene kadar.’ O da dedi ki, ‘Senden hiçbir zaman sıkılmayacağım.’ Offf!” yüzünü buruşturdu. “Ben de dedim ki ‘Tamam, peki, bu konuşmadan sıkıldım.’ Ona güvenmediğimi söyledim. Kendi meselelerinden kenara koyacak kadar beni seven bir adam istediğimi söyledim. Batırdığımı söyledim.”

“O ne dedi?” Sormaya neredeyse korkuyordum. Beck ve Claudia arasındaki bu yüzleşme uzun zamandır gerçekleşmeyi bekliyordu. Bu şekilde bitmesi beni şaşırtmamıştı.

Claudia’nın yüzü düştü ve yanıtlarken sesi alçaldı. “Üzgün olduğunu ve ikinci bir şans istediğini söyledi... Benim için neler hissettiğini ispatlayabileceği bir ikinci şans. Bana kendimi olduğum kadar özel hissettireceği bir ikinci şans.”

“Tüm bunlar kulağa... güzel geliyor?”

“Hepsinin saçmalık olduğunu söyledim. İsteddiğini elde etmek için yalan

söylemek konusunda ne kadar iyi olduğunu biliyorum.”

“Ve?..”

“Ah, çok sinirlendi. Bana sürekli özenli davranmaya çalıştığını ve ona güvenmem gerektiğini söyledi. Güvenmiyorum dedim. İmkânsız bir insan olduğumu söyledi. ‘Siktir git, ben yoluma devam ediyorum,’ dedim; o da ‘bebeğim eğer bir şans verip kendini siktirseydin o yola üzerimde devam ederdin. Hem de sonsuza dek,’ dedi. Ben de aşağılık herif diye bağırdım ye çektim gittim.”

Gözümün ucuyla arkadaşına gizlice bakmadan önce bir süre sustum. “Kızdığın kadar tahrik oldun yine de, değil mi?”

“Öyle tahrik oldum ki onu öldürebilirdim,” diye köpürdü. “Küstah herif.”

Bu konu üzerine başka bir şey söylemedik. İki hafta sonra hâlâ bu konu hakkında daha fazla konuşmamış-tık. O gecenin hiçbir kısmım konuşmamıştık. Jake’ten haber almamıştım ve bunu pek düşünmemeye çalışıyordum. Kendimi işe verdim. Bazen iyi geliyordu. Bu yüzden oturma odamızda etrafımda kâğıtlar ve ders kitaplarıyla yüzüstü yatarken telefon çalınca yüreğim ağzıma geldi. Arayan Jake’ti.

Görmezden gelebilirdim ama üzerine çok düşünmeden cevap verdim. Hattın diğer ucunda o derin, güzel sesini duyunca gözlerimi kapadım. Nasıl olduğumu sordu. İyiyim dedim. Çok çalışıyordum. Bir de ev sürekli çorba kokuyordu çünkü Claudia mutfakta denemeler yapıyordu.

Tuhaf ve resmiydi... ve acı verici... Claudia’mn eve gelmesine çok minnettar olmuştum çünkü telefonu kapamak için bahanem olmuştu.

“Asistan çocukla randevum var!” Claudia eve girdiği gibi haykırdı. Jake’in hattın diğer ucunda sızlandığını duydum.

Soğukkanlılıkla, “Claudia eve geldi,” dedim.

“Dediği şey... Beck’e’ anlatmak zorunda olduğum türden bir şey mi?”

“Bilmem. Kardeşlik kurallarına tâbi değilim.”

Jake, “Lanet olsun,” diye söylendi. Ben de bunun, kardeşlik kuralına göre duyduklarını Beck’e anlatmak zorunda olduğu anlamına geldiğini düşündüm.

Claudia kapı aralığında belirdi. Sırıtıyordu ve kocaman gözlerle bana bakıyordu. “Uuups, özür dilerim, telefondasın.”

Ona gülümsedim ve Jake’e, “Kapatma vaktim geldi sanırım,” dedim.

“Bekle. Ben, aa... ben aslında seni Lowe’ün doğum günü partisine davet etmek için aramıştım. Ay sonunda olacak. Kampüsün dışında birlikte kalıyoruz ama Beck’in Bobb’da kalan arkadaşları var. Bobb, kampüsteki yurtlardan biri. Partiyi orada vermemize izin veriyorlar. Sen ve Claudia gelebilerseniz çok güzel olurdu.”

Onu tekrar görmek? Bu kadar kısa zamanda? “Aa... Bilmem...”

“Gelmelisin. Bu parti... Bir dakika Lowe seninle konuşmak istiyor.”

Davete ne cevap vereceğimi bilemeden kalkıp oturdum. Eğer yanlış yorumlamıyorsam Jake’in beni geri elde etme planı gibi görünüyordu.

“Charley,” Lowe’ün samimi sesi kulağıma çalındı. “Partime gelmek zorundasın.”

Afallamıştım. İki hafta sonu önce bardaki tuhaflığından sonra beni davet ediyordu. “Emin misin?” dedim.

“Tabi. Claud ve sensiz yaz aynı değildi. Gelmeyip doğum günümü berbat etme.”

“İzin ver, bir Claudia’ya sorayım.” Telefonu elimle kapadım ve sabırsızlıkla bekleyen arkadaşıma döndüm.

“Neler oluyor?”

“Lowe ve Jake bizi ay sonunda Lowe’ün Northwes-tern’daki doğum günü partisine davet ediyorlar. Var mısın?”

Dudağını ısırdı. “Sen?”

Omuzlarımı silktim.

Claudia başıyla onayladı. “Orada olacağımızı söyle.” Jake’i yeniden görme düşüncesiyle gerildim. “Emin misin?” dedim.

“Evet.”

Telefonu kulağıma geri koydum. “Orada olacağız.” “Harika. Detayları mesaj atarım. O zaman, görüşürüz.” “Hoşça kal.”

“Jake’i veriyorum. Hoşça kal Charley.” Biraz hıştırdan sonra Jake yeniden telefondaydı. “Charley.”

“Selam. Kapamalıyım ama sanırım birkaç hafta içinde görüşürüz.”

“Harika.” Sesi gerçekten harika olduğunu düşünür gibiydi. Kalbime yumruk yemiş gibiydim. “Sonra görüşürüz.” *Evet, çünkü arkadaşlar öyle yapar, Ben bir geri zekâlıyım.* “Görüşürüz.”

Kapadığım anda Claudia’ya suratımı ekşittim. “Sence bu akıllıca mıydı?”

“Hayır diyebilirdin.”

“Sen de çorba yapmayı bırakabilirdin,” diye hırladım. Claudia homurdandı. “Aferin, öfkeni böyle başka yere kanalize et.” Burnu kııştı. “Burası gerçekten de biraz tuhaf kokuyor gerçi.” Çantasını yere attı ve kanepeye yığıldı. “Jake seni böyle arıyor mu?”

“Arkadaş olabileceğimi söyleyen bir geri zekâlıyım.” Kâğıtlarımı kenara ittim. “Hakikaten arkadaş olmaya zorlayacağını düşünmemiştim.”

“Ayrılığınızla epey iyi baş ediyor gibi görünüyor...” Tersledim. “Hadi ya? Demek öyle?”

“Sen bu konuda ne hissediyorsun?”

“Şu anda mı? Çorbanı suratına fırlatmak istediğimi hissediyorum.”

Güldü. “Yalnızca... iyi hissetmesine sinirleniyor gibi görünüyorsun diyecektim.”

“Sinirli değilim,” diye huysuzlandım. “Şaşkınım. Beni mahvettiği gibi onu da mahvetmiyor diye biraz kırgınım, tamam. Bence benim kadar üzgün ama değilmiş gibi davranıyor.”

“Biraz senin yaptığın gibi mi?”

Ağzım açık kaldı.

Claudia sıırttı.

Bir yastık fırlattım. “Mantıklı bir konuşma isteseydim Alex’i arardım.”

Claudia kahkaha atarak kanepeden kalktı ve mutfığa yöneldi. “Hadi çorba içelim.”

“Hadi asistan çocuktan bahsedelim,” diye arkasından seslendim.

Omzunun üzerinden bana gülümsedi. “Onu buldum. Kendisi bir yüksek lisans öğrencisi. Çok çekici. Ona çıkma teklif ettiğim anda evet dedi. Görünen o ki ikinci sınıftayken bana çıkma teklif etmek istemiş ama ilgileneceğimi düşünmemiş. Daha görünmez biri olmalıyım Charley.” “Ah tabi, çünkü inanılmaz utangaçsmdır.”

İki saniye sonra kafama bir fırın eldiveni geçirildi. “Görünmezmiş.” Ders kitabımı açarken eldiveni ona doğru fırlattım.

Northwestern Üniversitesi, iki hafta sonra...

Bobb, Kuzey Northwestern kampüsündeki Bocc-

McCulloch yurduunun bir bölümüydü. İçeride bir yerlerden gelen müzik ritmi ve giren çıkan öğrenci akışı olmasa çok davetkâr olmayan sade tuğla bir binaydı.

“Bu çok iyi bir fikir olmayabilir.” Gerginlikle binaya gözlerimi diktim.

Claudia, “Hemen otele dönebiliriz,” dedi yanımda dikilerek.

Son birkaç hafta nasıl da hızla geçmişti. Günlerimi ders çalışarak, Jake’ten gelen rasgele mesajlara cevap vererek, annemle telefonda konuşarak, babamla tek kelimelik sohbetler ederek ve evde köşeme çekilerek geçirdim. Alex arada uğrayıp bir şeyler içmeye çağırıyordu ama inzivadan çıkmamaya kararlıydım. Ben böyleyken Claudia ders çalışıyordu, ailesinin ve Beck’in telefonlarına çıkmıyordu ve asistan Will ile birkaç randevuya çıkmıştı. Claudia için alışılmamış bir biçimde randevularından hiç bahsetmiyordu. Ben de sormuyordum.

Davet ile asıl parti arasındaki haftaları Jake’i yeniden göreceğimin endişesiyle geçirmiştım. Claudia’nın bu konudaki sessizliğinden dolayı hiç şüphem yoktu, o da Beck ile yüzleşeceğine gergindi. Büyük çekinceleri vardı ama benim için askıya aldığını biliyordum. Çünkü Chicago’da ilk kez gelmişim...olan her şeyden sonra.

Tamamen farklı bir sebeple uzun zaman önce gelmem gerekirken bu parti için geldiğime suçlu hissettim.

Destegi için minnetle arkadaşşıma baktım. “Otel?”

Çocuklar şehirdeyken kalmamız için evlerine davet etmişlerdi ama Claudia ve

ben bir otel odası tutmanın daha güvenli olacağını düşünmüştük.

Bana zorla gülümsedi. “Ne? Beladan kaçma konusunda epey ilerledik.”

“Doğru. Ama bu sefer göze alabiliriz.”

İçeri girer girmez partiye yönlendiren afişleri takip ettik. Afişlere ihtiyacımız olduğundan değil. Ellerinde plastik bardak tutan çocuklar ve müzik yanıp sönen ok işaretleri gibilerdi.

Koridorlarda sessizce yürüdük. Müzik sesi giderek yükseliyordu. Partinin merkezine yaklaşırken içerde insanların kırıştırdığı birkaç kapısı açık yurt odasını geçtik.

Büyük ortak odaya gözümü dikince içip sohbet eden tanımadığım bir sürü insan gördüm.

Claudia’nın elinin bileğimi yakalayıp sıktığını hissettim. The Killers eşliğinde duyabileceğim kadar yüksek bir sesle, “Haklıydın,” dedi. “Belki de gelmemeliydik.”

Sesi sıkkın geliyordu. Gözleri solumuzda bir noktaya kilitlenmişti. Bakışını takip ettim.

Ne gördüğümü algılamam zaman aldı.

Algıladığımda kendimi Edinburgh’daki o ilk partiye dönmüş gibi hissettim. Jake’i odanın diğer ucunda dört yıldan sonra ilk kez görmüştüm.

Jake köşede, bir grup üniversiteli kızın arkasında duruyordu. Plastik bira bardaklarıyla dolu bir masada oturuyordu ve bacaklarının arasında uzun boylu kıvrırcık saçlı bir kızıl duruyordu. Jake’e sırtırken, bir eli Jake’in omzundaydı, diğer eliyle ise plastik bir bardak tutuyordu. Jake ona dokunmuyordu ama yakınlıkları ve beden dili aynı kapıya çıkıyordu. Koyu gözlerinin oynayışından ve konuşurken attığı yarım ağız gülücükten flört ettiğini anlıyordum.

“Charley?” Claudia bileğimi kavradı. “Gidebiliriz bebeğim.”

Bu haksızlıktı, değil mi? Aldatılmış hissetmem. Kıskançlıktan çatlamam. Onu kaybetmenin acısını yüreğimde hissetmem. Tek suçlu bendim. Altı ay önce benimdi.

Onu kaçırmıştım.

Claudia, “Ah lanet olsun,” dedi. “Giderek kötüleşiyor.

Gözümü kırptım. Jake ile araba kazasına benzeyen ilişkimiz gözlerimin önünden gittiği anda bana doğru yürüyen kumral güzeli karşıma çıktı.

Melissa.

Evet. Giderek kötüleşiyordu.

Yakınımıza gelirken gözlerindeki şefkatten bir ürperti geldi. “Claudia, Charley.” Bize yapmacık bir gülücük attı.

Claudia, “Selam,” diye cevapladı. Sesi temkinliydi.

Melissa’ya başıma selam verdim. Boğazımı yakan yumruyla konuşabileceğimden emin değildim. Melissa’nın omzundan Jake’e ve o kıızıla bakmamak için kendimi çok zor tutuyordum.

Melissa benim için omzunun üstünden baktı. Bana geri baktığında ifadesi okunaksızdı. “Jake ayrıldığınızı söyledi.”

Göğsümü parçalayan bir gol daha. Neredeyse gerçek bir yara olup olmadığına bakacaktım.

Jake eski sevgilisiyle hâlâ arkadaş mıydı? Onunla sırlarını mı paylaşıyordu? Ne zamandan beri?

Gözleri yumuşadı. Sanki ifademde yüreğini cız ettiren bir şey yakalamıştı.

Hemen yüzümdeki duygulardan kurtuldum.

Arkasını işaret ederek, “O böyle yapar,” dedi. “Acı çektiğinde. Özellikle senin ardından acı çektiğinde.”

Neden bana bunu anlatıyordu? Ne dememi bekliyordu? Jake’in kalbi kırıldığında aşâğılık bir erkek orospusuna dönüştüğü için özür dilememi mi?

Hiçbir şey söylemedim.

Melissa rahatsızca taraf değıştirdi. “Ona çok kızma-maya çalış. Seni gerçekten sevdi.”

Beni gerçekten *sevdi* mi? *Sevdi*.

Kendimi tutup, bu sözleri duymanın kurşun yemekten farksız olduğunu bilmesine izin vermedim.

“Sen neden umursuyorsun?” Claudia karşına çıktı. Gözleri şüpheyile parlıyordu. “Seni Charley için terk etti. Neden onu ya da Charley’i umursuyorsun?”

Melissa omuzlarını silkti. “Sanırım zaman her şeyin ilacı ve Charley’yi umursamıyorum. Jake’i umursuyorum.” Melissa’nın acımasızca tarihin kendini tekrar etmesini dilediğini düşündüm. Belki Jake’in biraz orospuluk yapacağını, sonunda da ona döneceğini düşünüyordu.

Belli ki Claudia da bunları düşünmüştü. “Seni asla onu umursadığı gibi umursamayacak. O yüzden kendine bir iyilik yap ve unut.”

Jake’in eski kız arkadaşı yumruk yemiş gibi görünüyordu. Yardım edeyim diye bakmadan önce Claudia’ya inanmayan gözlerle baktı. Tek yapabildiğim ona geri bakmaktı. Buz kesilen Claudia, o sözleri söyleyecek kadar cadalozdu. Melissa kafasını salladı ve kalabalığın içine gezinerek döndü.

Claudia'ya, "Kalp kırıklığının suçlusu benim, farkm-dasm değil mi?" dedim.

"Öyle mi? Bu yaptığı iyilik değildi Charley. Bu, sen yere düştüğünde bir tekme daha atmaktı. Ah bak, Charley eski erkek arkadaşını başka bir kızla flört ederken yakaladı ve belli ki canı yandı. Neden Jake'in yeniden arkadaşım olduğunu söyleyip bir bıçak da ben saplamıyorum? Kızıları deneyip bitirdiği için artık açıkça peşine düşme planları yapabilirim."

Hüzün hissederek zorla gülümsedim. "Öfkemi avantaja dönüştürmeme gerek yok. Sen zaten benim yerime yapıyorsun."

Claudia, "Yani, evet," dedi. Hâlâ tedirgin görünüyordu. "Claudia." Elini yakaladım. "Ona öfkelenmeye hakkım yok." *Değil mi?*

Arkadaşımın gözleri buğulandı. "Bu seni üzmediği anlamına gelmez."

Gözlerime inen yaşlar yüzünden gözlerimi kırıştırdım ve Jake'le odaya sırtımı çevirmek için arkamı döndüm. "Kendi kendine oldu. Sayılmaz."

İç çekti ama boş verdi.

"Çocuklar, gelmişsiniz!"

Omzumun üzerinden bakınca Lowe'ün odanın diğer ucundan ağzı kulaklarında gülümseyerek geldiğini gördüm. Anında ona sarıldım ve kendimi -niyetim bu olmadığı halde- kollarımı ona sımsıkı sarmış buldum. Gözyaşları burnumu yaktı. "Mutlu yıllar."

Kollarını iyice sıktı ve geri çekildiğinde kaygıyla yüzümü yokladı, "Bebğim," diye mırıldandı.

Doğum gününü Jake ve benim olayıma çevirmek istemiyordum. Zorla gülümsedim ve Claudia'nın da selamlaşması için geri çekildim.

"Mutlu yıllar Lowe." Sarılırken biraz fazla neşeli cıvıladı. "Harika bir parti!"

Odanın, bir tenis masası üstüne biraların dizildiği diğer ucuna baktı. “Ah, Matt’i görüyorum.” Matt aylakça duvara yaslanmış, gözleri masaya çakılı, bir kızla konuşuyordu. “Aferin, çok ilgilisin Matt. Neden ben merhaba derken Charley’i bir içki içmeye götürmüyorsun?” Lowe gidişini izlerken kaşlarını çatı. Sonra odanın diğer ucunda Jake’i hâlâ o kızıl ile flört ederken görünce kaskatı kesildiğini fark ettim. Lowe bana döndü. Ben de duygularım yüzümden belli olmasın diye elimden geleni yaptım. Bunu yutmadığı izlenimini edindim. “Hadi sana şu içkiyi alalım.”

Uzattığı elini kavradım. Beni sakın yurt odalarından birine götürdü.

“Beck oradaki odada kalan üç çocukla arkadaş. Parti için bize yurt odalarını açtılar.” Beni birayla dolu darmadağın bir masaya götürürken omzunun üzerinden gülümsedi. “Nasıl ikna ettiğine dair en ufak bir fikrim yok.”

“Al bakalım.” Hediye paketi yapılmış küçük bir kutu çıkardım.

Alırken gözleri ışıldadı. “Bana bir şey alman gerekmiyordu.”

Omuz silktim. “Yalnızca küçük bir şey.”

“Row olsa ufacık tefecik derdi.”

İskoç arkadaşımız Rovvena’dan bahsedilince yerimden zıpladım.

“Edinburgh’tan ayrıldığımdan beri onunla konuşmadım.” Suçlu hissettirecek bir şey daha. “Siz konuştunuz mu?”

Kutuyu açarken evet anlamında başını salladı.” Aslında bu yaz iki hafta bize katıldı. İyi ve senin işinin başından aşkın olduğunu biliyor.”

‘Yine de Perdue’ye dönünce ona e-posta atacağım.”

Lowe kutuyu açtı ve içindeki küçük şeyi çıkardı. Arkasını döndürdü ve gözlerini benimkilere çevirdi.

“Görünce aklıma sen geldin.” Üzerinde boylu boyunca yazan kelimelere bakarak penayı işaret ettim. *Yüksek sesle çal.*

“Bob Dylan,” dedi sessizce. “Hatırlamışsın.”

Edinburgh’da Jake ile beraberken, her şey yolundayken, bir akşam hepimiz mutfakta oturmuş havadan sudan konuşuyorduk. En sevdiğimiz alıntılar konusuna geldiğimizde Lovve gazetede çıkan bir olayı anlatmıştı. Bob Dylan Manchester’da çalarken kalabalıktan biri ona elektrogitar çaldığı için, “Hain” diyor. Dylan da cevap olarak grubuna, “Yüksek sesle çalm,” diyor. Lowe -Evet, Dylan’m öfkesini, ama en çok da kendine ve müziğine inancını- anlayabildiğini söylemişti.

“Kadınlar her boku hatırlar.” Omuzlarımı silktim.

Lowe yanağımı avcunun içine alıp üzerime doğru eğilerek beni hayrete düşürdü. Soluğum kesildi ve kafamda uyarı zilleri çaldı. Sessizce, “Gerçekten çok zorlaştırıyorsun, biliyorsun değil mi?” dedi. Gözleri ağzımdaydı.

“Lowe...”

Bakışları gözlerime kaydı. “Teşekkür ederim.”

“Rica ederim,” diye fısıldadım.

Elini indirdi ve bir adım geri çekildi. Cüzdanını çıkarıp dikkatle içine sokmadan önce birkaç saniye penaya uzun uzun baktı. Cüzdanı kaldırdığı gibi bana bir bira uzattı.

“Sana biraz sinirlendiğimi itiraf etmem gerek.”

Bu yoruma şaşırmamam gerekirdi ama yine de Lowe’ün bana sinirli olmasının hoşuma gitmediğini görmek beni şaşırttı.

“Jake’e davranış şeklin...”

“Kötüydü, biliyorum.” içkimden bir yudum aldım. “Ona üzgün olduğumu söyledim. Başka nasıl özür dileyebilirim bilmiyorum. Her şeyin üstesinden geldim... Yani, aslında gelmedim. Yalnızca etrafımdaki her şeyin çöküşüne izin verdim.”

Lowe iç çekti. “Sormam gerek... oradaydım. Az önce içeri girip Jake’i o ikinci sınıf öğrencisiyle görünce... yüzünü gördüm Charley.”

Gözlerimi ona çevirdim. “Yani?”

“Yani, iyi misin?”

“İyiyim.” Yalan söyledim. “Belli ki ayrılmak doğru bir karardı.”

“Charley, yalan söylediğini biliyorum.”

“Onunla birlikte olamam. Tamam mı? Bu kadar basit.” içimden taşan tüm acıyla tısladım. “Acı çekmediğim anlamına gelmez. Ya da umursamadığım. Yani evet... Eski erkek arkadaşımı uzun bacaklı bir kızıyla açıkça yatağa girmeye hazırlandığını gördüğüm sırada yüzümü gördün. Tokatlanmış gibi mi görünüyordum? Çünkü o sırada böyle hissettim. Şu an... o kadar hissetmiyorum. Görüyorsun ya, onun için tipik bir erkek olup kız yurtlarını becermeye başlamanın -çoktan başlamadıysa- ne kadar kolay olduğunu bilerek yoluma devam edebiliyorum.”

Lovve birden paniklemiş göründü. “Charley olan bu değil. Yalnızca Jake ile konuş...”

“Hayır, bitti. Daha fazla onun hakkında konuşmak istemiyorum.” Küt küt atan nabzımı düşürmeye çalışarak titrek bir soluk aldım. “Hadi gidip partinin tadını çıkaralım.”

Çok emin görünmüyordu.

“Hadi.” Biramla kapıya yöneldim. “Beni sabaha hatırlamayacağım insanlarla

tanıştırabilirsin.”

Altıncı Bölüm

Edinburgh, Mart 2013

Martın ilk günüydü ve ilkbahar teknik olarak birkaç hafta ötedeydi. Kanabilirdim.

Old College’tan Güney Köprüsü’ne adımımı atarken üzerimden buz gibi bir rüzgâr esti. Tüylerim ürperdi. Çantamı ve notlarımı tutmaya çalışırken paltomun düğmelerini aceleyle ilikledim.

O sabah son birkaç haftadır aklımı yiyen aynı endişelerle güne uyanmıştım. Ailem için kaygılanıyordum. O nefret dolu telefon konuşmasından beri Andie ile ko-nuşmamıştım. Babam duyduğunda ben ablamdan özür dileyene kadar benimle konuşmayı reddetti. Özür dilemeyeceğime göre her gün daha da içime dert olan uzun ve sessiz bir açmaza dönüşüyordu. Benimle tek konuşan annemdi ve o bile gergindi.

Melissa’nın haftalardır ilk kez Old College’ta gözüme ilişmesinin ardından, kendimi onun için kaygılanmadığıma suçlu hissederken buldum. Bu aralar iyi mi merak ediyordum.

“Yardım gerekiyor mu?”

Tanıdık gelen sese kafamı kaldırdım ve Beck’in o çar-

pıcı açık gri gözlerine denk geldim. “Sen burada ne yapıyorsun?”

“Dersim yeni bitti. Eve dönüyordum.” Ben paltomu iliklerken çantamı ve notlarımı tuttu. Notlarımı çantama sokarken gülümsedi. “Benimle yürür

müsün?”

Beck “Yılın Esrarengiz Kahramanı Ödülü” için yarışmadığında ve en yakın arkadaşımın kalbiyle uğraşmadığında aslında tanıştığım en peşin hükümsüz, en rahat adamdı. Huzur verici, komik ve kibardı. Onunla takılmayı seviyordum. Ama ne yazık ki ters istikamette gidiyordum. “Kütüphanenin barında kahve içmek için Claudia ile buluşacağım.”

Claud’m adı geçtiği anda ifadesi aydınlandı. “Seninle geleyim. Birkaç gündür onu görmedim. Okulda çok yoğun.” Başım la onayladım ama bir şey demedim. Doğrusu Claudia tavsiyeme uyuyordu ve Beck’i geride bırakma umuduyla kendini ondan koparmaya çalışıyordu.

“Sen ve Jake iyi görünüyorsunuz?” Beck kafasını indirip bana baktı. Elleri kot pantolonun cebindeydi. Tişörtünün kumaşı rüzgârda dalgalanıyordu. Altına uzun kollu bir fanila giymişti ama yine de...

“Donmuyor musun?”

“Dün bu kadar soğuk değildi.” Omuzlarını silkti. “Buranın havasını tahmin ederek giyinmeyi bıraktım.”

“Doğru.” *Bitmek bilmeyen* bir tahmin oyunuydu. Bir an hava serin ama güneşli oluyordu, sonra bir anda rüzgâr esip sağanak indiriyordu.

“Ee, sen ve Jake?”

ilişkimi Jake’in en yakın arkadaşıyla öyle tartışmak istemiyordum ki. “İyiyiz.” Beni hafifçe dürttü. “Kalbini kırmayacaksın, değil mi?” Sesi alaycıydı. Madem öyle ben de olacaktım.

“Sen Claudia’ninkini kıracak mısın?”

Çenesinin bir köşesi titredi. “Gayet makul.”

“O zaman, ikimize de yumruk yedirmeyecek bir soru sorayım: Melissa bu aralar neler yapıyor biliyor musun?” Beck tek kaşını kaldırdı. “Melissa?”

“Melissa. Tanıyorsun. Koyu renk saçlı, upuzun bacaklı, yüzde yüz göz kamaştırıcı ve yüzde yüz benden daha iyi biri olan.”

Sırıttı. “Daha iyi biri olabilir ama daha az eğlenceli.” Ona pis pis sırttım. “Egomun okşanması hoşuma gitse de, ciddiym. İyi olup olmadığını biliyor musun?”

“Melissa iyi bir kız ama yakın değiliz. Hiçbir zaman değildik. Bu serseri cazibenin altında 18 ayar altın bir yürek olduğunu anlamayan nadir insanlardan biri.”

“Hadi, kendini azımsama. En azından 22 ayar edersin.” Beck gülerek omuzlarıma kolunu doladı ve beni yanına çekti. “İşte bu yüzden *sana* arka çıkıyordum.”

“Müteşekkirim.” Ben de ona sarıldım ama o muhteşem yüzüne kaşlarımı çattım. “Yani iyi olup olmadığını gerçekten bilmiyorsun?”

Beck telefonunu çıkardı. Parmakları tuşların üzerinde geziniyordu. “Maggie’ye mesaj attım. O bilir. Arkadaşlar.” “Maggie, oda arkadaşım Maggie?”

Beck ses tonumdaki tedirginliği yakalayarak rahatlatıcı bir gülücük attı. “O kadarını yapmam. Yattığım insanlara *biraz* dikkat ediyorum.”

Biraz şüpheli bir sesle, “Bu iyi haber, sanırım,” dedim. İsteyeceğim son şey Claudia’nın bir gece eve gelip Beck’i Maggie’nin odasından çıkarken bulması olurdu. Sanırım o bardağı taşıran son damla olurdu. Tam burnumu sokup bu hoş samimiyeti bozacağım sırada Beck’in sıradaki sorusu beni duraksattı.

“Peki neden Melissa’nın iyi olup olmadığını bilmek istiyorsun?”

İçimi kemiren o tanıdık suçluluk hissiyle omuzlarımı silktim. “Aşıkâr değil mi?”

Öğrenci birliğine doğru basamakları tırmanırken Beck sessizleşti. İçeri girdiğimizde bana döndü. Dudaklarında ufak bir tebessüm hâkimdi. “Jake haklı. Sen ve Claudia başka hiçbir kadına benzemiyorsunuz.”

Bir kaşımı kaldırdım. “Claudia ve benim acayip muhteşem olduğumuzu bildiğim için bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum.”

Bana gülümserken Beck’in gözlerini bir hüznün kapladı. “Aksini iddia etmeyeceğim.”

Keşke boğazından aşağı devirebileceğim büyümlü bir iksirim olsaydı da Claudia ile şansını denemesine engel olan her neyse sonradan duyacağı pişmanlıkla karşılaştırılamayacağını görmesini sağlayabilseydim. Gizlice iç çektim ve yukarı, kütüphanenin barına doğru o upuzun bedenini takip ettim.

Kapı aralığında aniden durunca nerdeyse çarpışıyorduk. Dikkatle etrafına baktım. “Ne oldu?” Odanın diğer ucuna attığı şaşkın bakışlarını takip ettim.

- [Claudia Lowe ile mekânın bir bölmesinde sıkı fıkı](#)
- [Claudia kahkaha ile güldü. “Tamam, doğru.”](#)
- [Seyahatimiz batıya ilerledikçe giysi katmanlarımız](#)

1

Hukuk Giriş Sınavları, (ç.n.)

2

“Çalıntı” olarak çevirilebilir. (ç.n.)

3

“Süt” (ç.n.)

4

“Yalnız Çocuk” (ç.n.)

Illinois’de yer alan bir üniversite. Ayrıca San Francisco ve Chicago’da da kampüsleri vardır, (ç.n.)

5

Indiana eyaletinde West Lafayette şehrinde bir üniversite, (ç.n.)

Claudia Lowe ile mekânın bir bölmesinde sıkı fıkı oturuyordu. Önünde dizüstü bilgisayar açıktı ama birbirlerine dönmüş oturuyorlardı ve bir şeye gülüyorlardı.

Elimin altındaki kas gerildi. Aşağı bakınca Beck'in yumruğunu sıktığını gördüm.

“Yalnızca arkadaşlar,” diye ikna ettim.

Evet, oturuş biçimleri akla başka şeyler getiriyordu ama yalnızca Lowe'den o kadarını yapmayacağı garantisini almamıştım aynı zamanda Claudia da istemiyordu. Daha dün bana cinsel çekim endişesi olmadan bir erkekle yalnızca takılmanın ne kadar eğlenceli olduğunu söylemişti.

Kimyaları tutmuyordu. Biraz heves kırıcıydı ama zaten tüm mesele Claud'm aklını Beck'ten alacak biriyle gö-rüşmesiydi. Lowe işini yerine getiriyordu.

“Hiçbir şey demedim.” Beck bana ters ters baktı.

Böylece Yılın Esrarengiz Kahramanı avuçlarımin arasındaydı. “Biraz ifadesiz surat çalışmalısın. Beceremiyorsun.” Cevap veremedenden geçip gittim.

Bölmeye girerken, “Selam seksi şey,” dedim.

Lowe sıırttı. “Sana da selam.”

“Ah, ne kadar tatlı olsan da bebeğim, ben Claudia ile konuşuyordum.”

Claudia gülümsedi ve cevap vermek için ağzını açtı ama Beck'in benimle olduğunu gördüğü an dondu. “Ah. Selam.”

Yanıma ilişirken başıyla selam verdi.

Lowe gözlerinde heyecana benzer bir şey ile, “Selam adamım,” dedi. “Tahmin et Claudia bizim için ne yapıyor?”

Umurunda olmadığını düşündüren bir sesle, “Hiçbir fikrim yok,” diye yanıtladı.

Bacağını tekmeleyerek bir böğürtüye yol açtım.

Claudia gözlerini kıstı. “Seni kim sinirlendirdi?”

“O ne demek öyle?”

Bilerek Lowe’dan gözlerimi kaçırarak gülmemeye çalıştım çünkü beni güldüreceğini biliyordum.

“Şu demek...” Claudia ıstırap içinde gibi uzun uzun iç çekti, “Derdin ne?”

“Derdim yok. Yalnızca yerime oturdum.” Beck Claudia’ya düşmanca bakışlar atarak cebinde öten telefonunu çıkardı. Ekрана baktı. “Maggie’nin dediğine göre

Melissa iyiymiş. Hatta bu hafta sonu randevusu varmış.”

Omuzlarımdan bir yük kalktı. “İşte bu, iyi haber.”

Claudia bakışlarımı yakaladı. “Daha iyi hissediyor musun?”

“Çok,” diye itiraf ettim. “Suçluluktan nefret ettiğimi biliyorsun.”

Rahatlayarak arkadaşlarımla bir içki içtim ve Beck ile Claudia’nın birbirlerine laf sokuşlarını dinledim. Yeni kurtulduğum gerginliği bana yeniden yaşatmanın eşiğin-delerdi. Öyle olunca gitme zamanı geldiğine karar verdim.

“Benim de gitmem lazım.” Haber verdiğim gibi Lowe da bölmede ayaklandı. “Yapmam gereken işler var. Claudia, eğer sen ve Beck beş saniye birbirinizi yemeyi bırakabilirseniz neden Beck’e yaz planlarını göstermiyorsun?”

Claudia’nın yeşil gözlerini paniğe benzer bir şey kapladı.

Beck, “Buyur,” dedi. Belli ki Claudia’nın geçirdiği vakti sonlandırmaya havasında değildi. “Bir kahve daha ister misin?”

Arkadaşıma cevap vermek yerine yardım etmem için bana döndü.

Onu bir şekilde bu durumdan kurtarmam gerekiyordu. Beck’e baktım ama suratındaki yavru köpek ifadesini görünce olabilecek tüm bahaneler beynimden dilime yol alırken kendini tüketti.

Lanet olsun. Karşı koymaya çalışırken neden bu kadar zorlandığına şaşmamalı.

Claudia’ya geri döndüm ve omuzlarımı kaldırdım. “Size yetişirim.”

Cidden. İrade gücüm neredeydi? Ben bile onları ayrı tutmak için acımasızlaşamıyorsam kız nasıl yapacaktı?

★ * *

Lowe ile benim eve giden Chamber Sokağı’nın merdivenlerinin tepesindeydik. Jake’in merdivenleri çıktığım fark ettiğimde tam inmeye başlamıştık.

Başı aşağıda, elleri ceketinin ceplerinde, kulaklıklarında hangi müzik grubu çalıyorsa onu dinliyordu. İçimde bir özlem hissettim. Kalbim, o samimi suratından ne görebiliyorsam özüksedi; gözlerim o geniş omuzlarını ve uzun bacaklarını içine çekti.

Onu özledim.

Onunla birlikteyken dahi onu özlerdim. Sahip olduğumuz şey daha önce sahip olduğumuza benzemiyordu. Bu noktada suçlanacak tek kişi bendim.

Jake’in bize ulaşmasını beklerken Lowe yanımda bir kahkaha attı. “Hiç şansım yoktu, değil mi?” diye espri yaptı.

Yüzümü buruşturdum. “O kadar belli oluyor mu?”

‘Yalnızca sana bakmadığında,’ dedi. Görmesi gerekenden çok daha fazlasını görmüştü.

Algıları kuvvetli baş belası.

Jake yukarı bakarken bir basamakta tökezledi. Başta Lowe ile beni görünce nasıl tepki vereceğinden emin olamadı ama hemen kendine gelerek bana muhteşem bir gülümseme bahşetti. Kulaklıklarını çıkardı. ‘‘Selam,’’ dedi. Merdivenlerin başına doğru durdu. Beni öpmek için eğildi. Dudakları yumuşacıktı. Muhteşem kokuyordu.

‘‘Selam,’’ diye fısıltıyla cevap verdim. Duygularımın yoğunluğundan daha yüksek sesle konuşamıyordum. Ona karşı duygularımın birdenbire böyle altüst edebilmesi beni hâlâ çok şaşırtıyordu.

‘‘Selam dostum.’’ Jake cana yakın bir şekilde Lowe’ü selamladı. Rahatlamıştım.

Lowe de rahatlamış gibiydi. Jake’e hafifçe tebessüm

etti ve başını sallayarak, ‘‘Eve dönmem lazım. İki gün içinde teslim etmem gereken bir makale var ve bu gece konserimiz olacak,’’ dedi.

‘‘İyi şanslar.’’ El salladım ve basamakları ikişer ikişer çıkışını izledim.

‘‘Seni almaya geliyordum.’’ Jake kollarını belime doladı. Kendimi hemen gözlerinin içine dalmış buldum. ‘‘Beck’i aradım. Melissa için endişelendiğinden bahsetti?’’ Kafamı salladım. ‘‘Bir şey yok. Yalnızca suçluluk duygusu. Ama belli ki iyi.’’

Koyu gözleri tedirginleştirdi. ‘‘İyi olmasına sevindim ama suçlu hissedecek bir şey yok.’’

Gözlerinden kendini kabahatü hissettiği belli oluyordu. Melissa konusunu açtığım için birden kötü hissettim. ‘‘Ja...’’ Telefonum gürültüyle çalıp sözümü kesti. Jake’e özür dileyen bir bakış atıp elini bıraktım ve çantama daldım.

Arayan numarayı görünce nabzım hızlandı. Babam arıyordu.

Anlatamayacağım kadar rahatlamıştım ama ne zamandır aramadığı için hâlâ kızgın ve kırgındım. Tereddütle açtım.

Pat diye, “Neredesin?” diye sordu.

Ses tonundan hayal kırıklığına uğrayarak dargınlıkla konuştum. “Son baktığımda İskoçya’daydım.”

“Ukala.” Babam söylendi. Armut dibine düşermiş. “Demek istediğim şu an tam olarak neredesin?” Çünkü şu an apartman dairendeyim. Ev arkadaşın kimliğime dahi bakmadan beni aptalca içeri aldı. Bu sık oluyor mu? Çünkü belki hazır buradayken siz kızlarla bir yabancı farkın-dalığı toplantısı yapmalıyım.”

“Apartman dairendeyim...”den sonra hiçbir şey duymamıştım.

“Hemen oraya geliyorum.” Kapadım. Gözlerim kocaman açılmıştı. Jake meraklı bir ifadeyle bana bakıyordu. “Babam burada.”

Jake’in kaşları birbirine çarptı. “*Burada*, burada?

“Evet.” Döndüm ve basamakları inmeye başladım.

“Hey, ben de geliyorum.” Jake beni yakalamak için aceleyle yola koyuldu.

Binamın avlusuna doğru uygun adım yürürken omzumun üzerinden dönüp, “Sence akıllıca olur mu?” dedim.

“Bence bir sebeple burada olmalı ve bence onu rahatlatmamız lazım.” Eli koluma dolandı. “Yavaşlar mısın? Sakinleş.”

Çok fazla hızlı nefes alıp veriyordum. “Yapamam.” Binanın kapısını itip açtım ve merdivenlere koştum. “Babam gelip benimle konuşmak için okyanusun öteki ucundan buraya uçmuş. İyiye işaret değil Jake. Annemle babamın uçak biletinin

lüksten sayılmayacağı türden bir paraları yok.” İlk katın ortasında durdum ve Jake anında kollarını bana doladı.

“İyi olacak,” diye söz verdi. “Buradayım. Hiçbir yere gitmiyorum.”

“Yumruklanmanı istemiyorum.”

“Yumruklanırsam yumruklanırım. Fazlasını hak ediyorum.”

“Ben bile daha iyi ifade edemezdim.”

Babamın sesiyle irkildim. Jake’in kucağından çekilip üst kat sahanlığına döndüm. Babam iri ve korkutucu bedeniyle yukarıda durmuş bekliyordu. Beni Jake’in kollarında görmekten pek memnun değil gibiydi.

Jake, “Kimse tek kelime dahi etmeden önce, içeri girsek?” dedi.

Babam Jake’e iğrenen bir bakış attı ama dönüp daireme doğru basamaklara yöneldi.

Jake ile birlikte onu takip ederken göğsümde inanılmaz bir çarpıntı vardı.

Babam mutfağın ortasında durdu. Griyle alacalı koyu renk saçları karmakarışık ve yüzünde bir günlük sakal vardı. Yorgun görünüyordu.

“Ev arkadaşın çıktı.” Babamın sesi gürledi. “O da çıkarsa, özel konuşacağız.”

Kıyamet kopacak diye kendimi hazırladım. Uğradığım haksızlık karşısında öfkem arttıkça gerginliğim yok oluyordu. Babam hayatımıza burnunu sokuyordu. Günlerce benimle konuşmayıp, sırf bunu konuşmak için bana söyleme gereği dahi hissetmeden okyanusun bir ucundan diğer ucuna uçmuştu.

Çocuk *değildim*.

“Jake kalıyor.”

Babam karşı çıkmak için ağzını açtı. Onu durdurmak için elimi kaldırdım.

“Jake kalıyor,” diye ısrar ettim.

Jake’e bir dağ aslanına atsa yıkabilecek bir bakışla baktı. Babam, “İyi,” dedi.

“Sana ne getirebilirim?” Mutfağı gösterdim.

“Kahve.”

“Jake?”

Jake bana tebessüm etti ama kafasını salladı.

Kahvesini hazırlamak için babamın yanından sürtünerek geçtim. “Buraya kadar geldiğine inanamıyorum. Herhalde annem biliyordur.”

“Tabi ki biliyor. Birikimlerimizi kullanmak zorunda kaldım.”

“Hiçbir şey *yapmak zorunda* değildin.”

“Kızım hayatının iki mühim kararını vermenin eşiğinde ve benimle aynı ülkede bile değil. Tabi ki bunu yapmak zorundaydım.”

“Baba eğer buraya konuşmaya geldiysen konuşacağız. Ama buraya beni dinlemeden ne büyük bir hata yaptığımı söylemeye geldiysen, hemen şu an gidebilirsin.” Bir bakış attım. “Ki bu saçmalık olurdu çünkü seni iki aydır görmüyorum.”

Babamın gözleri yumuşadı. “Sarılabilir miyiz?”

Aniden küçük bir kız çocuğu gibi hissedip ağlamamaya çalışarak onaylarcasma kafamı salladım. Kahveyi bırakıp ona süzüldüm ve kucağına sıkı sıkı atladım. Kimse Jim Redford kadar iyi sarılamazdı.

Normalden daha uzun kucakladı. Ben de izin verdim çünkü küsme ihtimalimizin yüksek olduğunu biliyordum.

Geri çekildiğimde babamın omzunun üzerinden Jake'e bir bakış attım. Gözleri hüzünlüydü.

İstemedem, "Jake," diye adını mırıldandım. Dikkatini çektim ama babamın da geri çekilmesine neden oldum.

Babam Jake'a baktı. "Onun için istediğim sen değilsin. Güçlü ve cesur bir kızdır. Kendine denk biriyle birlikte olmayı hak ediyor."

"Baba..."

Jake sözümü kesti. "Hayır Charley, yapma." Babamın yüzüne baktığında ifadesi kararlı ve dirençliydi. "Geçmişte onu hak etmiyordum, kabul ediyorum ama artık o çocuk değilim Bay Redford. O çocuğu en az sizin kadar sevmiyorum ve yalnızca Charley'e değil kendime de o çocuğun sonsuza dek gittiğine söz verdim."

"Bunlar laf Jake, beni eylemler ilgilendiriyor."

Aniden savunmaya geçerek ayaklarımı vura vura kahveme doğru yürüdüm. "Ne yapmasını istiyorsun? Maske takıp suçla mücadele etmesini mi?"

Babam beni tersledi. "Her zamanki ukala tavrım bir kenara bıraksan da öyle konuşsak?"

"Hayır." Elimde fincan konuşmaya devam ettim. "Annemle sen benim kim olduğumu unuttunuz. Ebeveynlerimin bütün karakterimi baştan yazmaya karar vermiş olmaları bunu sonsuza dek başarabilecekleri anlamına gelmiyor."

"Bu delilik." Babam kafasını iki yana salladı. Sözlerine rağmen sesi sakindi. "Hukuk fakültesini tehlikeli ve hak ettiğinden az kazanacağın bir meslek için kestirip atamazsın. Onu atlatmak için geçirdiğin bok gibi ayları da silemezsin."

“Sana bir soru sormama izin ver baba.” Tezgâha geri yaslandım. “Gerçekten benimle yüz yüze konuşmanın... ne yani...senin gibi düşünmemi sağlayacağını mı düşündün?”

“Hayır, buraya bir de hayatında tüm geleceğini etkileyecek kararlar, dev kararlar almana sebep olacak neler olduğunu görmek için geldim. Yalnızca Jake konusunda kaygılanmıyorum, ablana karşı tavrına ve polis olma hevesine kaygılanıyorum. Son eylemlerin ve kararların bana çocukluk yapıyormuşsun gibi geliyor ve dürüstçe, Charley, bu hiç seni suçlayacağımı düşündüğüm bir özelliğin değildi.”

“Çünkü çocukluk yapmıyor,” Jake karşı çıktı.

Babam onu duymazlıktan geldi. “Polis olmanın muhteşem bir şey olduğuna dair çocukça, safça, dünyaya pembe gözlüklerden bakan bir bakış açın var - üniforma giymek, insanların sana saygı duyması, hayat kurtarmak, suçla mücadele etmek, böylece hayatı değer kılmak...”

“Saçmalık.” Jake sessizce buyurdu. Yüzü öfkeden gerilmişti.

“Jake...” Ona doğru ilerledim ama babam kolunu uzatıp durdurdu.

Babam, “Yok,” dedi.”Bunu duymak istiyorum.”

“Ne cesaretle orada durup onu küçümsersiniz?” Jake gözlerindeki öfke kıvılcımlarına dağmen sakince devam etti. “Charley’nin beni tekrar kabul etmesinin kötü bir fikir olduğunu düşünebilirsiniz ama bunun onun hakkında bildiğiniz her şeyi gölgelemesine izin vermeyi bırakın. Onu *taniyorsunuz*. Nasıl polis olmak konusunda hayal dünyasında yaşadığını söylersiniz? Polis olmak istemesinin gerçek sebebini bilmek ister misiniz? Çünkü o böyle biri. Durup insanların acı çekmesini izlemeye katlanamıyor. Yanlışlıklara tanık olup da düzetmek için bir şey yapmaması imkânsız. Ya yeğeniniz? Ethan? Cinayete kurban gitti ve kimse adaletin karşısına çıkarılmadı. Polis olmanın kolay olmadığını biliyor. Hatta nankör bir meslek olduğunu da biliyor ama yine de yapmak istiyor. Kendisi için - Ethan ve onun gibi tüm insanlar için.”

Ne kadar minnettar olduğumu ifade edecek kelimeleri bulamadım. Jake yıllardır söylemeye çalıştığım her şeyi söylemişti. Annemle babama açıklamamı sağlayacak kelimeleri bulmayı başaramamıştım ama Jake beni öyle iyi tanıyordu ki ben yapamadığımda o başarmıştı.

Babam buz kesilmişti. Yavaşça bana döndü. “Bu Ethan ile mi ilgili? Bana bunu hiç söylememiştin.”

“Sen hiç dinlemek istemedin.”

Babam anlamaya çalışırken kahvesinden bir yudum aldı. Kahvesinin tepesinden bana baktı ve soru sormak için fincanını indirdi. “Ne zamandan beri Jake’in senin yerine kavga etmesine izin veriyorsun?”

Ağzımda bir sırıtma ile gözlerim Jake’in gözleriyle buluştu. “Ondan böyle bir talebim olmadı. Ama söylemem gerek, benim tarafımda olması iyi oluyor.”

Jake de bana gülümsedi. Yeniden çıkmaya başladığımızdan beri ilk kez aramızdaki bağın kuvvetlendiğini hissettim.

“Alex benimle hayatta yüzleşmezdi.” Babam Jake’i dikkatle izleyerek derin düşüncelere daldı. Alex’ten bahsedilince gerildim.

Jake kaşlarını çatı. “Ne?”

Babamın bakışları bu ani gerginliği fark ederek ikimizin arasında gitti geldi. “Henüz ona anlatmadın mı?” diye sordu. Gözlerimi kıstım. “Kasten sorun mu çıkarıyorsun?” “Alex?” dedi Jake.

Kesinlikle o sırada yapamayacağım bir konuşmaydı. “Jake, söz veriyorum bunu konuşacağız ama şu anda deli babamı yemeğe götürüyorum.”

Yüzünde bir tereddüt vardı ama onaylarca kafasını salladı. “Beni ara.”

“Babama benzeyen ama babam gibi davranmayan bu adamı bir yetişkin

olduğuma ve kendi kararlarımı verebileceğimi ikna ettiğim anda seni görmeye geleceğim.” Babam homurdandı. Duymazlıktan geldim.

Çok sevdiğim Tex-Mex lokantasında babamın karşısında oturuyordum. Kafamı iki yana salladım. “Buraya gelip bana nutuk çekmek için tüm o parayı harcadığına hâlâ inanamıyorum.”

“Sana nutuk çekmekle ilgisi yoktu Charley.” Babam ağırbaşlı bir ifadeyle koltuğuna yaslandı. “Çocuğu için endişelenen ve iyi olduğunu kendi gözleriyle görmeden başka hiçbir şey düşünemeyen bir ebeveyn olmakla ilgili.” Gözyaşları göz pınarlarımı yakıyordu. “Baba,” gözlerimi hızla kırpıştırarak mırıldandım.

“Jake’i hâlâ sevmiyorum ama itiraf etmem gerekir, senin evde söylediği her şey hoşuma gitti. Sana bakış şekli hoşuma gitti.” Yüzü karardı. “Ama bu onu hayatının bir parçası olarak kabul ettiğim anlamına gelmiyor. Çocuğun ağzının iyi laf yapması geçmişteki hareketlerini değiştirmez.”

“Baba...” Sabretmeye çalıştım. “Lütfen, ona bir şans ver.” “Buna söz veremem.” Başını inatla salladı. “Buraya yalnızca çocuğumu görmeye ve doğru olanı yapması için ikna etmeye çalışmaya geldim. Andie’yi arayıp özür dileyerek başlayabiliriz.”

“Buna söz veremem.” Kendi sözleriyle karşılık verdim. “Özür dileyenin ben olmam gerektiğini sanmıyorum.” Babam iç çekti. “Ve bunu ona yetişkin gibi davranmamı isteyen biri söylüyor.”

Gözlerimi kapadım. Sabrım taşıyordu. “Hadi yalnızca yemek yiyelim,” diye mırıldandım. İkimiz de taviz vermeyecek gibi görünüyorduk. Edinburgh’tayken bir tür mucize olmasını umut etmem gerekiyordu. Jake’i sonunda iyi gösterecek ve ilişkimiz konusunda ailemin kabulünü almamızı sağlayacak bir mucize.

Boşa umutlanmıyordum.

Yedinci Bölüm

Her ne kadar etkilenmemeye, kendimi sakın tutmaya çalışsam da başaramıyordum. Cesaretimi toplayıp omuzlarımı geri attım ve Jake'in tepesine çıkan kızıl saçlı ikinci sınıf öğrencisiyle takıldığı ortak odaya yeniden girmeye hazırlandım.

Ama Jake ile yüzleşmek yerine kendimi birinin sert göğsüne kafamı geçirmiş buldum.

"İşte burada." Beck kollarını doladı. Ben de kucakladım. Dudaklarının kulağıma sürtündüğünü hissettim. "Lütfen en yakın arkadaşınla konuşabilir misin?"

Kaşlarımı çatarak geri çekildim. "Selam Beck, seni görmek de çok güzel, *altı ay sonra* — son sefer pek sayılmaz."

Yüzünün rengi attı. "Özür dilerim. Seni görmek çok güzel. Gerçekten öyle. Yalnızca şu an biraz kafam dağınık." Soluna doğru bir bakış attı. Claudia Denver, Matt ve tanımadığım iki çocukla kahkahalar atıyordu. "Bana bakmıyor bile."

"Ne yaparsan yap, sakın başka bir kızla flört etmeye başlama."

Kaç çatma sırası ona gelmişti. "Öyle bir planım yok. Başka önerin var mı?"

Arkamda Lowe'ün elini hissettim. "Charley'yi arada bırakma Beck. Arada kalmak en boktan şey." "Bırakmıyorum. Yalnızca fikirlerim tükeniyor." Dürüst

olmak gerekirse, birlikte olması gereken iki insanın asaletle işleri berbat etmelerini izlemek sinir bozucuydu. Burnumu sokmamakta zorlanıyordum. Ama burnum denemişti.

Ben ona dik dik bakarken Beck yüzümü yokladı. Hiçbir şeyi belli etmeyecektim. Gözleri kısıldı. “Gerçekten biriyle çıkıyor mu?”

Omuzlarımı silktim.

“Charley. Lütfen.”

“Evet.”

Muhteşem suratına acılı bir bakış saplandı. “Ciddi bir şey mi?”

“Pek konuşmuyor.”

“Bu tam olarak en anlama geliyor?”

Beck ile konuştuğumu ve kızlar kanununa ihanet ettiğimi fark etmediğinden emin olmak için Claudia’ya doğru bir bakış attım. “Onu bir başına yakaladığında hemen durdur ve dinlemesini sağla demek oluyor.”

“Hemen durdur ve dinlemesini sağla? Hatırlıyor musun bilmiyorum ama en son bu yaşandığında insan içinde fahişe damgası yedim.”

“Evet.” Hatırlayarak gülümsedim. “Ama aynı zamanda taşı gediğine koydun ve ona ulaştın. Sürekli orada onunla konuşmaya çalışırsan seni dinleyemez.”

Lowe, “Doğru nokta,” diye ekledi.

Beck ikimize de pis pis sırttı. Gözleri beni yakaladığında yumuşadı. “Teşekkür ederim Charley.”

‘Yalnızca sakın ona bu konuşmayı yaptığımızı anlatma.’ “Mezara kadar sır

kalacak.”

Ve bir anda kalabalığın içinde bir aşk Ninja’sı gibi sinsice kayboldu.

Durumuma rağmen kendimi gülmekten alıkoyamadım. “Beck’in bu yönünü inanılmaz sevimli buluyorum.” Lovve beni odanın ilerisine doğru çekerken homurdandı. “Onunla yaşamam gerekiyor.”

Bir kaşımı kaldırdım.

“Claudia’yı severim, çok severim, harika bir kızdır ama Beck’in dalgın halleri başımıza bela. Zaten Jake’e katlanmamız gerekiyordu. Şimdi iki tane oldular.”

“Adımı mı duydum?”

Jake’in sesiyle omuzlarım gerildi. Arkamı dönüp onu karşımda dikilmiş bulunca tüm bedenim gerildi. Kızıl yoktu ama görüntüsü gözümün önündeydi.

Lovve’ün sırtımın altındaki parmakları gevşedi ve kabul etmeliyim ki, bana destek olduğunda bu boktan ötesi durumla baş etmek daha kolaydı.

Jake, “Selam,” dedi. “Seni görmek güzel.”

“Hadi biraz daha bira bulalım.” Onu görmezden geldim. Tüm bedenimi Lovve’e çevirerek, “Kesinlikle daha fazlasına ihtiyacım var,” dedim.

Jake’e gözünün ucuyla anlaşılması imkânsız bir bakış attı. “Tabi,” dedi ve kalabalıktan, eski sevgilim ve kırgın ifadesinden öteye doğru uzaklaştık.

Sonraki birkaç saat içinde iki bira daha içtim, Matt ile Denver’la sohbet ettim, Beck’in Claudia’ya dalıp bakmasını izledim, Beck Claudia’ya içki getiren tatlı bir çocuğun yolunu kestiğinde Claudia’nın onun durduğu yöne doğru ölümcül bir bakış bahsettiğine şahit oldum ve tuhaf bir adamla dans etmeye başladım. Adı Toby veya Tony ya da

Troy ya da öyle bir şeydi ve saçımı beğenmişti.

Ben dans etmeyi kabul edene kadar defalarca söylediği bir şeydi.

Aslında tüm istediğim her şeyi unutmaktı. Akşamın her bir dakikasında içten içe Jake'i izlediğimi kabullenmek istemiyordum. Jake popüler bir adamdı ve ne zaman arkamı dönsem yeni biriyle takılıyordu. Bir kere dahi göz kontağı kurmadık.

Tamamen iki yabancı gibiydik.

Lowe'ün hiçbir söz dalaşma izin vermeyen bir sesle, "Araya giriyorum," dediğini duyduğumda slow bir şarkının çaldığının da, Toby/Tony/Troy'un kollarında dans ettiğimin de güçbela farkmdaydım.

Toby/Tony/Troy zorla çevremden uzaklaştı ve aniden Lowe ile dans etmeye başladım. Tek fark, önceki dans partnerime yaptığım gibi ona da yapışmayayım diye Lowe beni geri itiyordu.

"Bir problem mi var, memur bey?"

Güldü ve bana kafasını salladı. "Şirinlik yapmasan, olur mu?"

Sözleri karşısında dudaklarımdaki tebessüm yok oldu. Bunu bazen konu değiştirmek için espri yaptığımda Jake bana söylerdi. Lowe bendeki değişimi fark ettiyse de bir şey söylemedi.

"Neden o adamla dans ediyorsun Charley? Senlik bir hareket değil."

"Ah, geçen yılki cadılar bayramını hatırlıyor musun?" Göz kırptı. "Tanrım, birbirimizi bir yıldır tanıyoruz. Bu nasıl oldu?"

"Sanırım dünyanın hemen hemen 365 günde dönmesiyle ilgisi olmalı."

Lowe'ün dudakları seğirdi. "Gerçekten de ukalasın."

Ona bir selam verdim. “Sınıfımın en iyisiyim.” “Ciddiyim.” Beni biraz sarstı. “Bu gece Jake seni üzdü diye aptalca bir şey yapmanı istemiyorum.”

Ses tonuma tam kıvamında bir bıkkınlık vererek, “Üzdü mü?” dedim. “Artık üzülmiyorum Lowe. Daha iyi hissediyorum. Tüm şüphelerim... puff!” Elimle patlama hareketi yaptım. “Yerim dolduruldu.” Omuzlarımı kaldırdım. Bira bir yalana inandırمامda faydalı oluyordu. “Demek ki olacağı yoktu. Başından haklıymışım. Şimdi yoluma bakmamı kolaylaştırıyor.”

Dışarıdan tam da duyulmasını istediğim gibi konuşmuştum. Lowe’ün gözünde telaşlı bir ifadeyle odayı taradığını fark etmeyecek kadar böbürlenmekle meşguldüm.

İki bira sonra Denver, Matt ve tanımadığım bir grup insandan uzaklaşıp ana dinlenme odasında dolandım. Ayrılırken odaya göz attım ama Jake, Lowe, Beck veya Claudia’yı göremedim. Kaşlarımı çattım. Yalnızca birkaç dakika önce Lowe’ün bir kumralla köşede neredeyse seviştiğini ve Claudia’nın da gelişigüzel bir adamla flört ettiğini, Beck’in de onları izleyip kudurduğunu görmüştüm. Nereye kaybolduklarını merak ediyordum.

“Selam...” Northwestern sweatshirt’ü giyen bir kızı durdurdum. “En yakın tuvalet?”

“Koridorun sonunda solda. Baştan üçüncü kapı, sanırım.” Ona teşekkür ettim ve koridora daldım. Tuvalet de girdikten sonra Claudia’yı kapıp buradan çekip gitme zamanımız gelecekti. Buraya gelmek gibi felaket bir karar vermiş olmamızdan yakınırken üçüncü kapının üzerinde işaret olmadığı dikkatimden kaçtı.

Kapıyı itip açtım ve önümdeki manzara karşısında donup kaldım.

Bir yurt odasıındaydım. Beck’in bir kızı duvara sıkıştırıp yanaklarımı kızartan tutkulu bir şiddetle öptüğü bir yurt odası. Kızı tanımam zaman aldı. Boğuk bir ses çıkarmış olmalıyım ki sahne bozuldu.

Parlak gözleri, kızaran teniyle Claudia, Beck’i iterek uzaklaştırdı.

Bu gelişme karşısında afallayarak, kekeleyerek böldüğüm için özür diledim.

En yakın arkadaşım çılgına dönmüş bir şekilde kafasını iki yana salladı. “Hiçbir şeyi bölmüyorsun.” Durdurmak için onu bileğinden yakalayan Beck’in sürtünerek yanından geçti. Claudia kolunu çekiştirip öfkeyle baktı. Beck gözlerini kısıtı ve arkasını dönüp, duvara gözlerini dikti. Çenesindeki kas seğiriyordu.

Claudia bana, “Sakın sorma,” diye bağırarak bir bakış attı ve arkamdaki kapıdan çıktı gitti.

Rahatsız ediciydi.

Beck’in burnundan soluyuşunu ve kafasını kaldırışını izledim.

Haline acıyıp ağzımı açtım. “Beck.”

Omzunun üzerinden bana baktı. Öyle cesareti kırılmış görünüyordu ki bir an gerçekten kendi dertlerimi unuttum.

Ona, “Sabırlı ol,” dedim. “Yaptığın şeyi yapmaya devam et. Claudia’nın yalnızca seni birazcık delirtmeye, sabrını denemeye, sinirlendirebileceğini ve günün sonunda yine de yanında olacağını bilmeye ihtiyacı var.”

Gözlerinde bir şey alevlendi. Umut gibi bir şey. “Öyle mi?”

“Öyle.”

Yüzü karardı. “Ya asistan çocuk?”

“Ona âşık değil.” Omuzlarımı kaldırdım ve kapıya doğru bir adım attım. “Neden *senden* bu kadar korkuyor sanıyorsun?”

“Bana bunları anlatmaman gerekiyor, değil mi?” “Hayır. Claudia öğrenirse kara listesine girerim. Yani risk alıyorum.”

Beck hafifçe güldü. “Müteşekkirim.”

Ben de ona gülümsedim ve banyoyu arayışımı sürdürmek için arkamı döndüm. Hâlâ şaşkındım. Claudia ile Beck’i öpüşürken yakaladığıma şaşırmamalıydım ve sanırım şaşırmamıştım. İşin doğrusu beni afallatan öpüşmüş olmaları değildi, öpücüğün kendiydi. Yalnızca birbirinden etkilenen iki insan öpüşmesi değildi, birbirine ihtiyaç duyan iki insanın öpüşmesiydi. İçinde çaresizlik ve çok yoğun bir özlem vardı. Benim için dahi bu aşikârdı. Bir zamanlar Jake’le yaşadığımız türden bir öpüşmeydi. Öncekinden de kötü hissederek banyo belki solda değil sağdadır diye merak ederek koridorun sonuna doğru yürüdüm.

İki tanıdık insan sesiyle aniden durduğumda kapısı açık bir yurt odasına yaklaşıyordum.

Lowe’ün öfkeyle parladığını duydum. “Sana içine ettiğini söylemeye çalışıyorum.”

Jake, “Ne yaptığımı biliyorum,” diyerek yanıtladı. Sesi sinirliydi.

Merakla -ve evet adımı duymayı umut ederek- duvara yanaştım ve nefesimi tuttum.

“Jake, aklım karıştı. Bana bu partiyi verdirip onu davet ettirdin çünkü konuşup sorunları çözeceksin sanıyordum. O kızıl da kim oluyor?”

Ağzım açık kaldı. Bu partiyi sırf beni buraya getirmek için mi düzenlemişlerdi? Ne? Ne zamandan beri Jake ve Lowe herhangi bir konuda birlikte çalışıyorlardı?.. Özellikle de beni içeren bir konuda?

“Kızılın önemi yok. Bu gecenin tüm amacı benle

Charley’yi aynı odada buluşturmak ve birlikte olmazsak hayatın bizim için nasıl olacağını göstermekti. Herhangi bir partideki iki yabancı. Charley’i tanıyorum. O da bundan en az benim kadar nefret ediyor. Birbirimizi başkalarıyla paylaşmayı sevmeyiz. Birbirimizin hayatında olmamız, neler yaptığımızı

bilmemiz gerekiyor. Geç olmadan bunun bir hata olduğunu anlayacak. Ama  saat mesafede olursa olmaz. Edinburgh'ta yeniden takılmaya bağladığımızda birlikte olmamak fazla zor olmuğtu.”

Jake...beni manipüle mi ediyordu?

Haykırmamak için kendimi tuttum.

Jake beni unutmamığtı. Bu...bu neydi böyle?

“Sana bunu söylemekten nefret ediyorum ama planın geri tepiyor. Senin hayatına devam ettiğini sanıyor. O yüzden o da hayatına devam ediyor. Tüm bunların senden ayrılmakta haklı olduğunu kanıtladığını dğnyor.” “Ne? Neden bahsediyorsun?”

Son birkaç aydır dleke Şeyler yapmığtım ama buradan çekip gitmek bunlardan biri olmayacaktı. Kimse, *hiç kimse*, beni manipüle edip, ettiği yanına kr kalmamığtı!

Kan beynime sıramığtı. Jake ve Lowe'n bağ bağa sohbet etmeyi seçtikleri yurt odasına hığımla daldım. Sohbetlerini blenin kim olduğunu görmek için döndüklerinde ikisinin de beti benzi attı.

Lowe'e baktığımda gözlerimden ihanet okunmuğ olmalı ki Lowe korkup çekildi. “Charley, dğndğn gibi...” “Ne zamandan beri kendini onunla bir görüyorsun?” öfkeyle patladım. Jake'i göstererek, “ikiniz beni manipüle etmek için bir araya mı geldiniz? Kafanız mı iyi?” çaresizce omuzlarını kaldırdı. “İki arkadağıma yardım etmeye alığıyordum. Seni kırmaya alığmıyordum.” Lowe, Jake ile bana bakarak kafasını salladı. “Dahil olmam bir hataydı ve Şu an kendimi hariç bırakıyorum.” Yanımdan geçerken öfkeli bakığlarımdan kaçınarak kafasını sallıyordu.

Gittiği anda Jake elleriyle sakinleğtirmeye alığarak bana doğru bir adım attı. “Kızma. Yalnızca aramızı düzeltmeye alığıyordum.”

“Hayır.” Bir adım geri attım. “Oyun oynuyordun ve artık böyle şeyler yapmayacağız sanıyordum.”

“Charley.” inanmayarak bana gözlerini dikti. “Her şeyden sonra gerçekten vazgeçmemi, çekip gitmemi mi umuyordun? Başka ne yapacağımı bilemedim. Yalnızca takılmak, konuşmak ve kaçmak yerine sorunlarımızı gerçekten çözmek istedim desen buraya gelmezdin. Burada çocuk gibi davranan sensin. Ben senin bıraktığın yerden devraldım.”

Hiçbirini reddedemezdim. Bu benim daha da kızmama üzülmeme, savunmaya geçmeme, korkmama ve... kafamın karışmasına neden oluyordu.

Titremeye başladım. “Bunu... bunu yapamam.” Kafamı çevirdim.

Daha iki adım uzaklaşmamıştım ki ellerinin belime dolandığını hissettim. Jake beni kuvvetle çekti. Öyle güçlü çekti ki sendeleyerek göğsüne yapıştım. Dudakları dudaklarımın üzerine yıkıldı. Öpüşü öyle istekli, çaresiz ve hiddetliydi ki...

Bir an ağzının ağızımdaki basıncı, parfümünün kokusu ve bedeninin teması dışında her şeyi unuttum.

Boğuluyordum.

İzin verdim.

Bir eli belimde kayıp, bir elinin başparmağı göğsümü sıyrırken, dudakları ağızımdan çeneme, oradan boynuma indi. İç çektim. Bedenim onunkine yapıştı. Çok hararetli bir andı. Hararetli ve arzulu. Bana dokunduğu an hissettiklerim dışında hiçbir şeyin önemi yoktu.

Sesi kulağımda gidip geliyordu. “Seni çok özledim. Seni deli gibi seviyorum.” Belimi sıktı ve iyice kendine çekti. Ağzı yine ağızıma ulaştı ama o iki kelime Jake’in yakınlığı ve içtiğim dört biranın yarattığı bu arzunun büyüünü bozmuştu.

“Dur,” diye mırıldandım. Usulca göğsünden ittim. Durmak yerine Jake beni yeniden öptü.

Daha güçlü itip teması kestim. “Jake, dur!”

Arkaya doğru sendeledi. Yüzünde hüsrân ve bir şey daha vardı. Belki panik? “Charley...”

“Hayır.” Ondan uzaklaştım. Engellemek için elimi uzattım. “Bu bir hataydı. Biz...” Sesim azaldı. Tam olarak ne diyeceğimi bilemeden nefesimi tuttum.

Gergin bir sessizlikle birbirimizi izledik.

İşte o an hayatımın en zor kararını vermem gerekti. Biri bedenimdeki tüm kaslara yanan iğneler batırı-yormuş gibi hissettim. Tüm hissedebildiğim işkence gibi bir acıydı ve neden gerekli olduğunu dahi bilmiyordum. Ne anlamı vardı? Neden bu şekilde olmalıydı? İğnelerin ailem olduğunu hayal etmeye başladım ve korkunç bir şekilde o an onlara çok ama çok içerledim. “Sonsuza dek bitti. Arkadaş olamayız. Böyle olamayız. Jake, beni bir daha arama.”

Çok kederli görünüyordu. “Ciddi olamazsın?” Gözyaşları yanaklarımdan süzüldü, apar topar sildim. “Ölümüne ciddiylim. Bir daha ararsan açmayacağım.” “Neden?” Kafasını salladı. Dargınlığı güzel gözlerinden okunuyordu. “Yalnızca nedenini söyle. Bu sefer gerçek bir yanıt ver.”

“Nedenini söyledim. Dinlemedin.”

Ve böylece, döndüm, çıkıp gittim.

İnsan daha kendisi bu kararın mantıklı olup olmadığını anlamakta güçlük çekerken bir başkasına mantığını açıklamak çok zordu. Ama delilik değildi.

İşin doğrusu, bir söz vermiştim. Beni tutan da buydu.

Sekizinci Bölüm

Edinburgh, Mart 2013

Babamı otelinde annemle telefonda konuşurken bıraktım. Babamın iyi olduğuna, benim iyi olduğuma ve sorunlarımızı... konuştuğumuza dair endişelerini giderdim. Hâlâ yüzde yüz anlamaya vardığımdan emin olmasam da babam gittiğinde varacağımızı umut ediyordum.

Şimdi erkek arkadaşımın dairesine gidiyordum.

Jake beni savunmaya kalktığında içimde bir şey değişmişti. Çok bir şey gibi görünmese de aslında arkamda olduğunu bilmek ona güvenmem yolunda büyük bir adım olmuştu. Eski Jake, olabilecek küçük aile sorunlarında dahi babama iyi görünmeye fazlasıyla kararlıydı. Bir keresinde annem babam polis olmak istediğimi dinlemeyi reddettiğinde salonun köşesinde sessizce oturmuştu.

Değişmişti.

Onu görme telaşıyla dairesine koştum.

Beck onun peşinden mutfağa girerken, “Jake burada değil,” dedi.

Mutfak masasında Claudia ve Lowe oturuyorlardı. Benim kıza gülümsedim. “Onu gördün mü?”

Claud kafasını iki yana salladı. “Yok. Ama...”

“Claudia yaz turnemizi planlamakta meşgul.” Beck araya girdi ve bir kutu gazoz ikram etti.

“Hayır, teşekkür ederim.” Claudia’ya bir kaşımı kaldırdım. “Yaz turnesi?”

Lowe sırtıttı. “Teviot’da bu meseleyi konuşuyorduk. Claudia inanılmaz. Şimdiden yaza sekiz konser bağlamamıza yardım etti ve bir eyalet turnesine dönüştürebileceğimizi düşünüyor. Fark edilmemizi sağlayabilir.”

“Çok pahalı olmaz mı?”

Lowe omuzlarını kaldırdı. “Hepimiz ortaya para koyuyoruz. Üstelik bunlar ücretli konserler.” Claudia’yı dürttü. “Şimdi yalnızca Claud’u menejerimiz olmaya ve bizimle turneye gelmeye ikna etmem lazım.”

Beck ilgisiz görünmeye çalışarak -ama beceremeyerek-“İstemiyorsa yapmak zorunda değil,” dedi.

Onları dikkatle inceledim. Neyi kaçırdığımı merak ediyordum. “Evet... Kulağa harika geliyor ve bir düşün Claudia. Onlarla turneye çıkmak çok eğlenceli olabilir.”

Claudia omuz silkti. “Bilmem. Neyse konuya dönecek olursak, Jake...”

Beck bana sırtarak, “Toy, sandığından daha beceriksiz, dalgın bir orospu çocuğu ve çok daha iyisini bulabilirsin,” dedi.

Ona surat astım. Mesaj geldiğinde tam Claudia’ya dönmüştüm.

Âşık olduğum sarışın yavrunun mutfağında olduğumu bilsen iyi olur. Onu görürsen özlediğimi ve kışını buraya getirmesini söyle.

“Jake seni bekliyor...”

“Bizim dairede,” diye Claud’un sözünü bitirdim. Telefonumu ona doğru

salladım.

Acaba Jake neden babamla takıldığımı bildiği halde benim eve dönmüştü. Belki de babamın ilişkimiz konusundaki fikrimi değiştirecek bir şeyler söylemiş olmasından korkmuş olabileceği aklıma geldi. Karşılıklı sadakat güvenceleri vermeyi bırakacağımız günlerin gelmesini istiyordum.

Daireye geri döndüğümde Jake Maggie ile mutfaktaydı. Ona karşı kibar olmaya çalıştım ama erkek arkadaşımın konuşma telaşındaydım. O yüzden hızlıca *merhaba ve hoşça kal* dedikten sonra Jake'i odama sürükledim. "Sabırsızız, ha?"

"Yalnızca aramızda bir sorun olmadığını bilmeni istedim. Babama ve her şeye rağmen."

Aniden Jake'in kaşları büzüştü. "Babandan söz açılmışken... Gerçekten bu gece babanla nasıl gittiğini dinlemek istiyorum ama o bahsettiğinden beri aklımı kurcalayan bir şeyi öğrenmem gerekiyor... Alex?"

Aslında babamın Alex'in adından söz ettiğini unutmuştum. Kahretsin.

Doğruyu anlatma zamanıydı. Jake'in nasıl tepki vereceğine dair hiçbir fikrim yoktu.

Alex Roster en yakın arkadaşlarımdan biriydi. Ama bir süre... bundan fazlası olmuştu.

Derin bir nefes aldım. "Şu çocuk, üniversitenin ilk on ayında çıktığım çocuk... Alex'ti."

Jake gerildi ve beni yavaşça itti. "O çocuk Alex miydi?" Konuşmanın kötü bir yere gittiğini hissederek aceleyle açıklamaya başladım. "Sen gittikten sonra her şey farklılaştı. ikimiz de değişmiş ve yakınlaşmıştık. Gerçekten çok yakın arkadaşız. Üniversitede bir şans daha vermeye karar verdik. Bir süre yürüdü ama ona istediğini veremedim, o da bana ihtiyacım olanı veremedi." Omuzlarımı kaldırdım. "Ayrıldık ama arkadaş kaldık. Yıllardır kız arkadaşı Sharon ile

birlikte. Birlikte mutlular ve...”

“On ay?” Jake araya girdi. Beti benzi solmuştu. “Onunla yattın mı?” diye boğuk bir sesle fısıldadı.

“Jake...” Soru karşısında aldatılmış hissediyordum. “Bu hiç adil değil. Biz ayrıldığımızda sen muhtemelen bir yurdun tamamıyla yattın.”

“Onlar kahrolası Alex Roster değillerdi!” diye bağırdı ve yanımdan geçti.

Bir ileri bir geri yürüyüp halımı eskitirken karşısında durup izliyordum.

“Çıktığımız tüm o süre boyunca ona karşı hiçbir şey hissetmediğini söyledin ve bana yalan mı söylüyordun?” Bu habere sevinmemesini bekliyordum ama bu kadar öfkelenip kırılmasını beklemiyordum. “Hayır, yalan söylemiyordum. O sırada ona karşı bir şey hissetmiyordum.” Yemin ettim. “Dediğim gibi, Brett’in ölümü bizi değiştirmişti. Kalbimi kırman beni değiştirmişti. Terk edip gittin Jake. Alex kaldı.”

Jake sanki ona vuracakmışım gibi bir köşeye çekildi. “Sonsuza dek böyle mi olacak? Hayatımızın sonuna kadar *bunu* yüzüme vurarak her tartışmada haklı mı çıkacaksın?”

“Bu mevzuda yüzüne vurdum çünkü ilgiliydi. Nasıl Alex ile çıkmaya başladığımı öğrenmek istedin.”

“On ay?” inanmayarak kafasını salladı ve yatağa yığıldı. “Tanrım, seni onunla düşünmek...” Jake gözlerini kapadı. “Seni herhangi biriyle düşünmek...” O karanlık huzursuz bakışları gözlerimle buluştu. “Ona âşık mıydın?” “Hayır.” Yanma oturdum. “Bu yüzden ayrıldık. Bana beni sevdiğini söyledi ama ben onu sevmiyordum. Birbirimiz için uygun değildik Jake. Polis olmamı istemiyordu ve biraz deli olduğumu düşündüğüne de epey eminim.

Benim için kaygılanmaktan aklını kaçırdı. Bir de... her şeyin dışarıdan nasıl görüldüğünü fazla önemsiyordu ve...” Elimi Jake’in boynuna doladım. Suratını

kendime yaklaştırdım. “O konuda hiçbir zaman çok tutkulu değildik. Yalnızca hoştu ve ‘muhteşem’in tadını bilince ‘hoş’un ne kadar içler acısı geldiğini bilemezsin.”

Jake yine gözlerini kapamadan önce, “Evet bilirim,” diye dudaklarıma fısıldadı. Boştaki elime uzanırken alnını alnıma yasladı. “Beni Melissa ile izlerken böyle mi hissediyordun?”

“Evet,” diye mırıldandım.

Jake’in yüzü düştü ve birden yüzümü avuçlarının arasına aldı. Kederli gözleri benimkileri aydınlatıyordu. “Çok üzgünüm. Seni sürekli üzdüğüm için özür dilerim.” “Jake...” Kendimi kucağına attım. Kolları beni sararken ben de kollarımı sıkıca ona sardım.

Sessizce, “Her gün,” dedi, “Her gün sana kendimi affettirmek için elimden geleni yapacağım.”

O ikimizi usulca sallarken bir süre kucağında oturdum. Sonunda Jake sessizliğı bozdu. “Baban? Dün gece nasıl geçti?”

O an karar vererek, ‘Yarın bizimle akşam yemeğı yiyorsun,’ dedim. Babamın Jake ile zaman geçirmese onunla ilgili fikrini değıştirmesine imkân yoktu. Jake’e bakmak için geri çekildim.

“Tamam.”

“Tamam mı?”

“Evet.”

“Bu gece...” Beklenmedik bir şekilde tişörtünü kenarından çekip kaldırdım. Hiç sorgulamadan Jake kollarını kaldırdı ve çıkarmama izin verdi. “Beni savunduğunda...” Tişörtünü sandalyemin üzerine fırlattım ve yavaşça kendi kazağımyı kafamdan çekip çıkardım. “Harika hissettim. Kimsenin benim için

kavga etmesine ihtiyacım yok Jake.” Beni bekleyen ağzına yumuşak bir öpücük kondurdum. Parmak uçlarımı göğsünde gezdirirken başparmaklarım göğüs uçlarım sıyırdı ve dokunmamla tüyleri ürperdi. “Ama kabul etmem gerekir, kavga etmen hoşuma gidiyor.” Boynu yay şeklini alıp dudaklarım çenesinden boğazına kadar süzülürken, “Her zaman,” dedi.

Nefes alışını hızlandıran yumuşak, narin dokunuşlarla ellerimle karın kaslarını okşadım. Göğüs ucuna bir fiske attım ve elleri tepkisel olarak kollarımı yakaladı. “İzin ver.” Başımı kaldırıp ona baktım.

Gözleri arzuyla tutuşuyordu. “Bana işkence mi ediyorsun?”

Kafamı sağa sola salladım. “Bu senin de oynayamayacağın anlamına gelirdi. Bense yalnızca senden önce benim oynamama izin vermeni istiyorum.”

Jake onaylarca kafasını salladı. Heyecanı aşikârdı. “Nasıl istersen bebeğim. Seni özledim.”

Karnına kadar öperek indim. Jake’in nefes alıp verişinin hızlanmasıyla kendi tenimin kızışmaya başladığını ve bacak aramın zonkladığını hissettim. Düşük bel kotunun kemer hizasına ulaşınca dilimle kumaşın altında-kinin izini sürdüm. Jake’in boğazından çıkan boğuk tok inlemeyle heyecanlandım.

Ereksiyonu fermuarını gerip zorluyordu.

“Sana yardım edeyim.” Yukarı bakıp haylazca gülümsedim. “Çok acıyor gibi görünüyor.”

Yüzündeki ifade beni neredeyse dağıtıyordu. İfadesi gergindi, gözleri arzuyla buğulanmıştı ve içimdeki her şey ona istediğini vermek arzusundaydı - hem onun hem benim kotumu yırtıp üzerine atlamak.

Sabır, üzerinde çalışmam gereken bir şeydi.

Jake beni izledi. Fermuarını açıp kotunun belinden ve altındaki çamaşırından

tutup çekerken azgınlığı tüylerimi ürpertti. Kolay ulaşabileyim diye kalçasını yana yatırdı. Kotunu ve çamaşırını indirdim. Giysilerini tamamen çıkarabilmek için ayakkabılarını çıkardım.

Orada öyle rahatça çınlıplak oturdu. Oturmalıydı. Dudaklarımı yaladım. Gözlerim heykeli andıran bedeninde ve zonklayan ereksiyonunda gezindi.

“Şanslı, çok şanslı bir kıyım.” Ona gülümsedim. Onu da alaycı bir şekilde gülümsettim.

“Böyle düşünmene sevindim.”

Ayağa kalkarken başımı salladım. “Düşünmüyorum, biliyorum.” Yere düşmesine izin vererek sutyenimin kopçasını açtım. Göğüs uçlarım sertleşip tomurcuklanırken Jake’in arzulu gözleri çıplak göğüslerime sabitlendi.

Acele etmeden botlarımı tekmeleyerek çıkardım, kotumun fermuarını açtım ve yalpalayarak içinden çıktım. Üzerimde yalnızca külotumla ona yaklaştım. Bacaklarımız birbirine değdi.

Jake bacağımın üzerinden kalçama ulaşana kadar ellerini kaydırdı. Gözleriyle her bir santimimi yedi bitirdi. “Bence yanlış biliyorsun.”

“Ne?”

“Şanslı olan benim.”

Ciddiyetle onayladım. “Evet, öylesin.”

Beni eriyip bitiren bir bakışla, hayret eder gibi kafasını salladı. “Ne kadar seksi olduğun konusunda bir fikrin var mı?”

Ukalaca gülümsedim ve kalkan penisini işaret ettim. “Bir tahminim var.”

Jake çamaşıırına bir parmağını geçirip altdudağını ısırdı ve güldü. “Bundan

yakın bir zamanda kurtulur muyuz?”

Arasına girebileyim diye bacaklarını ayırırken yere eğildim. “Eninde sonunda. Gerçi aklımda daha acil bir şey var.”

Hızlı bir nefesle ve heyecandan parlayan gözlerle, “Charley,” dedi, “Mecbur değilsin.”

“Ne zaman istemedim ki?” diyerek ona hatırlattım.

Ağızma alırken inlemesi kulaklarımı doldurdu. Önce o ılık, tuzlu tadı usulca emdim. Ucundaki zevk suyunu yaladım. Durmam için yalvarana kadar merhametsizce ağızımla sataşım.

Bir yandan avcumla pompalayarak öte yandan dibine kadar emerek ona istediğini verdim.

Yaklaştığını anlayınca durdum.

Göğsü kalktı ve yığıldı. İnanamayarak bana baktı. “Neden?”

Yalnızca emekleyip yanına gitmek için ayaklandım. “Şimdi sen bana yap ama gelmeme izin verme. Onu sonraya saklayalım.”

Jake anlayarak sordu: “Doyumu erteleyeceksin, ha?”

“Aynen öyle.”

“Can yakıyor.” Kendini açındırarak baktı.

“Ama degecek.” Yatağa uzandım ve külotumu neredeyse işkence edercesine ağır indirişini izledim. Altına uzandığım için zaten tahrik olmuştum ve doruğa ulaşmanın çok uzun süreceğini sanmıyordum. Doruğa ulaşmadan durması gerekiyordu. Elinde zorlu bir iş vardı.

Dilinin ayak bileğime değmesiyle açıkça beni kopma noktasına sürüklemeye çalıştığını anladım. Bacağımın tepesine bir baktan ötekine yumuşak öpücükler konduruyordu. Bacaklarımı istediği gibi yerleştirep dizimi büküyordu. Böylece arkasındaki kıvrımı yalayacaktı.

Kıvrandım. Anında tüm bedenimde tatlı bir ürperti oldu. İçimden ateşlenmek için yalvaran kıvılcımlar saçıldı.

Bacaklarımı iki yana itti ve içine sokuldu. Uyluğumun içinde ağzını hissetmemle kalçam yerinden oynadı. Cildime hafif öpücükler kondurup beni çılgına çeviriyordu.

Bacağımla cinsel organım arasındaki çizgiyi yalamaya başladığında hafifçe inledim ve yalvarırcasına ismini söyledim. Jake ağzını üzerime kapamadan saniyeler önce bana acıyarak parmak darbeleriyle beni gıdıkladı.

Zevkle iç geçirdim. Jake'in dili klitorisimde daireler çizerken tamamen tatmin arayışı içinde kendimi kaybettim. Benimle mükemmel bir şekilde oynarken ağzını tutarak debelendim. Dili aşağı iniyor ve içimde kayıyordu.

Tanrı'ya ve Jake'e daha fazlası için yakardığımın ner-deyse farkında değildim.

Klitorisime geri döndü. Dişlerinin arasına alıp emerken geldiğimi hissettim. Vücudum hazırlanırcasma gerildi.

Ve bir anda Jake'in ağzı kayboldu.

Şehvet bulanıklığı içinde ne olduğunu anlamam zaman aldı.

Doyumu ertelemişti. Bacaklarımın arasında dizlerinin üzerine çıktığında suratımı astım. "Haklısın. Can yakıyor."

Sessizce, "Bana mı diyorsun?" dedi ve gözlerim aletine kaydı. Karnına kadar gergin uzanmıştı. Kızarıp morarmıştı, yardıma ihtiyacı vardı.

Ürperdim ve bacaklarımı biraz daha açtım. “Beni istiyorsan tamamen şeninim.”

Jake gözlerini göğüslerimi şişirecek bir şekilde bedenimin üzerinde gezdirdi. “Ah, seni istiyorum,” diye kaim bir sesle yanıtladı. “Dönmeni istiyorum.”

“Dönmemi?”

“Her yanını görmek istiyorum. Hadi dön.”

Emreden sesiyle aniden döndüm. Onun için karnımın üzerinde dönerken kayan saçlarımın gülümsememi gizlemesine izin verdim. Çenemi kollarımın üzerine koydum. “Şimdi ne - Ah...” Sırtımdaki ılık dudaklarının yumuşak dokunuşuyla eriyip bittim.

“Bu çukurları seviyorum,” diye mırıldandı. Nefesi cildimin üzerinde fısıldıyordu. “Kot ve küçük bir bluz giydiğinde kalçanın üstündeki seksi çukurlar görünüyor. Onları ne zaman görsem tahrik oluyorum.”

Gülümsedim. “Bildiğim iyi oldu.”

Ve Jake kalçalarımın öpücükler kondurduğu anda birden tüm düşünceler aklımdan gitti. Öperken diliyle usulca cildimi yalıyordu.

Sağ yanağımın altındaki kavisle bacağımın arkası arasındaki çizgiyi yalarken yine kıvranmaya başladım. “Jake,” diye inledim. Bu şehvetli saldırı karşısında hoş bir şaşkınlık hissettim.

İçime iki parmak girdi. Ellerimi yumruk yaptım. Boynumu bir yay gibi kaldırdım ve o iki parmağını yavaşça çıkarıp sokarken kalçamı kaldırdım. Bedenim çekildi.

Onu uyarmak için, “Geleceğim,” diye mırıldandım.

“Bensiz hayır, gelmeyeceksin.”

Birden azgın bir ifadeyle beni sırtüstü yatırdı. Beni altına çekti. Elleriyle bacaklarımı tutup iki yana ayırırken göğsü göğsüme değiyordu.

İçime soktu ve ikimiz de gergin iç kaslarımın onunkini sarıp atmasıyla inledik. Jake bir an kıpırdamadan durdu ve hep bizle olan o büyülü anı paylaştık. Gözlerim tüm o an boyunca hiç kopmadı. Jake'in bacağıma tutan eli kasıldı ve sırf içime en derine kadar girebilmek için bir an dışarı çıktı. Çığlık attım. Her girişini aceleyle karşılayarak kasıldım.

Kaslarım gerildi. Bedenim kaskatı kesildi.

Adını söyleyip çığlık atarak geldim. Gözlerimde yaşlarla gözlerine baktım. İçime girip çıkmaya devam ederken kalçam onunkine çarparak zangırdıyordu.

Üzerime mastürbasyon yapıp gelmeden, bitmeyen ılık ıslak salgısı sel gibi üzerime boşalmadan önce çenesini sıktı ve bir an kasıldı.

Nefes nefese, “Siktir,” dedi. İçimde sakinleşiyordu.

Kollarımı ve bacaklarımı ona doladım ve yaklaştırdım.

“Kesinlikle değdi,” diye omzuma karşı mırıldandı. “Ertelenmiş doyum.”

Kıkırdadım. “Ah, evet.”

Köprücük kemiğimi öptü ve üzerimdeki ağırlığını alarak şmav pozisyonunda kalktı. İfadesindeki ciddiyeti yakaladım ve nefesimi tutarak bekledim. “Burada bir şey oldu. Hızlı gidelim diye sana baskı yapmıyorum ama ilişkimizin bir sonraki adımı ilerlediğini kabul etmene ihtiyacım var. Hak etmediğimi biliyorum ama delirmeme engel olacak.” Memnuniyetsizlikle gülümsedi. “Bunun kötü bir fikir olduğuna ne zaman karar vereceksin diye beklerken deliriyorum ve öyle olursa da kabullenmem gerektiğini biliyorum. Ama... Bu gece seninleyken bir şey hissettim...”

“Hey!” Elimi boynunun arkasına doladım. “Ben de hissettim.”

Jake beni bir an inceledi ve fısıldadı, “Seni seviyorum.”

Cılız bir tebessümle karşılık verdim. Gözlerindeki hayal kırıklığını görmek zorunda kalmayayım diye onu öpmek için kendime çektim.

Çaresizce o iki küçük kelimeyi ve aramızdaki ani kopukluğu geçiştireyim diye o gönülsüz öpücüğü konuyu değiştirmek için kestim. “Alex’i daha önce anlatmadığım için özür dilerim.”

Jake sırtüstü uzanmak için üzerimden yuvarlandı. Beni yanma çekmek için bir kolunu doladığında içim rahatladı. “Sorun değil. Henüz tanıma aşamasındayız.” “Evet öyleyiz.”

Aramıza tamamen rahatsız edici olmayan bir sessizlik çöktü. En çok kimin için - duygusallıkla donup kalarak, kendim için mi yoksa bir başka “Seni seviyorum” ile aramızdaki anı mahveden Jake için mi- hayal kırıklığına uğradığımı bilmiyordum.

Dokuzuncu Bölüm

Lanton, Ağustos 2013

Sessiz mutabakatla ben ve Claudia, Lowe’ün partisi hakkında hiç konuşmadık. Jake ile aramızdakilerin bittiğini ve çocuklarla takılmak yönündeki hiçbir isteği kabul etmeyeceğimi biliyordu. Sorun etmiyordu çünkü bu, Beck’ten saklanabileceği anlamına geliyordu.

Jake’i kaybetmek uğruna çocukları da kaybettiğime üzgündüm. Karanlık tarafa geçişine rağmen özellikle de Lowe’ü kaybettiğime üzgündüm. Son birkaç

haftada bir-iki kez mesajlaşmıştık ama Jake'ten kaçınmak konusunda kararlıysam ilişkimizin hiçbir yere varmayacağı açıktı.

Okulun son yılı ve LSAT'lere çalışmak tüm vaktimi alıyordu. Tabi her hafta sonu bizim için planlar yapan Alex ve Sharon da öyle. Dikkatimin Jake'ten dağılmasını istiyordum. Benim için ümitsiz vakaydı.

Ancak ailem ümitsiz vaka değildi ve babamla aramızdaki soğukluk ile baş etmek giderek zorlaşıyordu. Sanırım Jake'i kaybetmemin kesinleşmesi sonunda beni dağıtmıştı. Meseleyi Claudia ile konuştuktan sonra cadılar bayramından önceki hafta sonu çantamı topladım ve Lanton'a doğru yola koyuldum.

Cumartesi günü onunla çalışmak için peşine düşmem babamın umurunda gibi görünmüyordu. Umursamazlığı duygularımı incitmişti çünkü çocukken onunla işe gitmek için peşine takılmama bayılırdı. Onun minik asistanıyım. Andie hiçbir zaman arabalara ilgi duymamıştı ama ben babamın ilginç bulduğu her şeye meraklıydım ve işini benimle paylaşabilmeyi çok severdi.

Şimdi hikâye bambaşkaydı.

Babamın araba tamirhanesine gittik ve normalde yaptığı gibi çalıştırdığı iki adamla tatlı çörek yiyip kahve içmek için durmak yerine doğrudan işe koyuldu. Beni yanında on yıldır çalışan, yaklaşık onunla aynı yaşlardaki Jed Stewart ve Milo Atwater ile ofiste bıraktı. Milo, okulda Andie'nin sınıfından tatlı, biraz hırpani bir çocuktur. Liseyi zorla bitirmiş ve doğrudan babamla çalışmaya gelmişti çünkü arabaları her şeyden çok seviyordu.

Babam dışarı yürürken Jed kapıda kaşlarını çattı. "Sanırım bende çalışmalıyım o zaman." Uzun adımlarla yürümeye koyulmadan önce kahvesinden bir yudum daha alarak homurdandı.

Bir çörek aldım ve Milo'ya baktım. "Sen de mi gidiyorsun?"

Bana asimetrik bir gülücük attı ve sandalyesine yaslandı. "Yok. On dakika daha başlamayız." Başıyla kapıyı gösterdi. "Jim'in nesi var?"

Çöreği çiğnedim ve duvara yaslandım. Yuttuktan sonra dürüstçe cevapladım:
“Ben buradayım.”

Milo bir kaşını kaldırdı. “Güneş senin kışından doğuyor sanıyor. Onu bu kadar kızdıracak ne halt yemiş olabilirsin?”

“Karışık.”

“Uyuşturucu?”

“Hayır.” Güldüm ve çöreğin geri kalanını ağzıma tıktım. Milo sırtıttı. “Seks?”

Suratımı ekşittim.

“Kumar?”

Yemeği bitirdim. “Hayır. Dediğim gibi, karışık.” Kaşları birbirine yaklaştı. “İşte şimdi merak ettim. Muhteşem Charley Redford bu kadar ciddi ne yanlış yapmış olabilir bilmek istiyorum.”

Somurtma sırası şimdi bendeydi. “Muhteşem Charley Redford?”

Güldü. “Evet. Buralarda bir tür efsane olduğunu biliyor olmalısın. Süper kız.”

Takma adı duyunca irkilmemeye çalıştım. “Muhteşem değilim.”

Beni baştan aşağı süzdü. “Onu bilemem,” diye mırıldandı.

“Şu an sen benimle flört mü ediyorsun?”

Gülümseyen gözlerle omuzlarını kaldırdı. “İnsan güzel bir kadını beğenemez mi?”

“Patronunun kızıysa hayır.”

“Anlıyorum, şimdi de ‘yasak elma’ numarasıyla beni tahrik edeceksin.”

“Bacaklarının arasına gerçekten tekmeyi geçireceğim.” “İşte burada!” Kahkaha attı ve ayaklandı. “Tekmelenmiş köpek yavrusu gibi kasabada dolanmak hiç sana göre değil. Hoşuma gitmiyor. İnsanın dengesi şaşıyor.”

Gülümseyerek ofisten dışarı baktım. “Evet, babam bana dört yaşında yaramaz bir çocuk gibi hissettirmeyi başarıyor.”

“Hmm... iki hafta önce buraya gelen çocukla bir ilgisi yok, değil mi?”

Gözlerim yuvalarından çıktı. “Ne çocuğu?”

“Şu çocuk.” Elinde çöreklerle hareketler yaptı. “Şu çocuk... işte biliyorsun... bir aralar çıktığın çocuk. Tanrım, adını hatırlayamıyorum.”

Midem bulanmaya başladı ve kalp atışım tavan yaparken hafiften bayılacak gibi hissettim. “Jake? Jake Caplin?” “Hı-hı!” Milo çiğnerken hızla kafasını aşağı yukarı salladı.

Jake babamı görmeye mi gelmişti? Ve babam hiçbir şey söylememişti.

Ofisten fırlayıp babamın öfkeyle bilgisayar ekranına baktığı atölyeye geçtim. “Baba, çalıştığını biliyorum ama konuşmamız lazım.”

Bana bakmadı bile. “Charley, çalışıyorum. *Konuşmamam.*” Delirerek gürledim. “Jake buraya geldi ve bana söylemedin mi?”

Babam bir an dondu kaldı ama yalnızca bir an kaldı çünkü birden kolumu yakaladı ve ikimizi de tamirhaneden uygun adım geçirdi ve avluya çıkardı.

“Jake ne istiyordu?” Girizgâh yapmadan sordum. Babam ellerini kalçasına koydu ve bir süre aşağı baktı. Zorla cevap almamak için içimdeki her gıdım sabrı tükettim.

Sonunda zayıf gz güneşinde gözlerini kırpıştırarak bana döndü. “Jake senin için endişeleniyor. Cevap arıyordu. Ona veremeyeceğim cevaplar, ikinizin neden ayrıldığını biliyor gibi görünmüyor ve suçlunun ben olabileceğimi düşünüyor.”

“Ah, Tanrım.” Binaya yaslandım. “Her Şey birbirine girdi, baba.”

“Ona ne dediğimi bilmek ister misin?”

Aslında istediğimden emin değildim ama yine de başımı onaylarca salladım.

“Ona belki bir ahmak olduğu için ondan ayrılmıő olabileceğini söyledim.”

Gözlerimi kısıtım. “ok kibarsın baba.”

“Başka ne demeliydim?”

“Bunu değil,” diye kızgınlıkla yanıtladım. “Jake’e korkunç davrandım. Onun hakkında ne düőünürsen düşün böyle davranmamam gerekirdi ve senden de bu tip bir davranış görmeyi hak etmiyordu.”

Babam kafasını salladı. “Cevapları yanlış yerde arıyordu. Ne bekliyordu? Yalnızca sen ona ondan neden ayrıldığını söyleyebilirsin.” Soru sormuő gibiymi ama duymazdan geldim.

Babamı konuőturduėuma göre sanırım tartıőacak daha alakalı bir konumuz vardı. “Biliyorsun, seninle vakit geçirmek için hafta sonu eve geldim. Yaraları onarmaya çalışmak için.”

Bana bir bakış attı ve cevapladığında sesi sert geliyordu. “Onarmaya çalıőmanı gerektiren yara bu değil.”

İlk denememde kapıları yüzüme mi kapamıőtı? Babamın o gideremediğim hayal kırıklığı sonunda içimdeki bir Şeyleri harekete geçirdi. “Sen mkemmел misin baba?” diye tamirhane duvarından çekilerek haykırdım. “Charley, başlama...”

“Hayır, gerçekten, mükemmel misin? Hayatın önüne attığı her sorunla baş edebilir misin? Hatalarına cevap bulabilir misin?” Binanın duvarına yığıldım. “Hiç her karar verdiğin hamlenin yanlış olmasından veya her şeyi daha da kötüleştireceğinden korktuğun için donup kalmadın mı?” Sesimdeki sükûnet, sorduğum soru gözlerindeki sertliğin biraz yumuşamasına neden oldu.

“En yakın arkadaşlarımdan biriydin,” diye duygusal-laşmamaya çalışarak fısıldadım. Şu anda ağlamak istemiyordum. Kendimi kaybetmek istemiyordum. Yalnızca benden nefret etmeyi kesmesini istiyordum. “Şimdi bana bakmaya bile katlanamıyor gibisin... bunu gerçekten hak edecek bir şey yaptım mı bilmiyorum. Mükemmel değilim baba. Hatalar yapıyorum ve bazen nasıl düzelteceğimi de bilmiyorum. Ama kapıları yüzüme kapaman... Yalnız hissediyorum.” O gözyaşlarına lanet olsun ama yanaklarımdan süzülerek birden döküldüler. “Yalnızım.”

Babamın alçak sesle küfür ettiğini duydum, sonra aramızdaki mesafeyi kapadı ve güvenli, güçlü sıcak kollarm-daydım. Gözyaşlarını burun çekişlerine dönüşene kadar beni sıkı sıkı tuttu ve yüzüme bakmak için eğilmeden önce saçımı öptüğünü hissetti. “Bebğim benim, hiçbir zaman sana öyle hissettirmek istemedim. Sanırım seni herkesten daha yüksek bir standarda koyuyorum. Senden başkalarından istediğimden fazlasını istiyorum.” Onaylarcasma başımı salladım ve yanaklarımı silerek bir adım geri attım. “Yüksek standartlar koyabileceğin bir insan olmak istiyorum. İstiyorum. Ama öyle bir saplandım ki nasıl kurtulacağım bilmiyorum.”

Saçımı yüzümden çekti. “Hayatının kontrolünü, eylemlerinin kontrolünü eline alarak başla Charley. Yüzleşmen gereken birkaç şey var ve onları da teker teker ele alman gerekiyor. Eğer seni çok zorladıysam bu, benim tanıdığım Charley olmadığın içindir. Sen her şeyle doğrudan yüzleşirsin. Uğraşmaya başlarsan kendini daha iyi hissetmeye başlayacaksın. Öncelikle...” Rahatlatmaya çalışarak omzumu ovdu. “Andie.”

Anlaştık anlamında kafamı salladım. Bir kez daha kucaklaşmak için ona yaslandım ama işin doğrusu içim köpürüyordu. Bununla yüzleşmek... Hazır olabilir miydim bilmiyordum.

Onuncu Bölüm

Edinburgh, Mart 2013

Babam Edinburgh'dan ayrıldığında Jake ya da polis olma kararım konusundaki fikirlerini değiştirmemişti. Birlikte turist gibi gezdiğimiz mükemmel bir gün ile sonrasında Jake ile ıstıraplı bir akşam yemeği yediğimiz cidden tuhaf başka bir günün ardından babam ABD uçağına binmişti. Bana beni sevdiğini ve iyi olduğuma sevindiğini söylemişti. Ancak telefon açıp ablamdan özür dileyecek kadar olgun olsaydım, beni belki daha ciddiye alacağım da söylemişti.

Andie ile haftalardır konuşmamış olmaktan nefret ediyordum. Şimdi onun kızgın olmasından ve beni pek sevmemesinden nefret ediyordum. Bu aralar onu pek sevmiyor olmamdan daha da nefret ediyordum. Her şeyden çok. Ona en ihtiyaç duyduğum anda konuşamadığım için nefret ediyordum. Ama yine de hatalı olduğumu hissetmiyordum. İnatla onu aramayı reddediyordum. Bu da tüm ailemin bana epey kızgın olduğu anlamına geliyordu.

Ve Jake...

Onu üzüyordum. Hâlâ *seni seviyorum* dememiştim ve karşılığını almadan her söyleyişinde bir kurşun yemiş

gibi oluyordu. Üzmekle birlikte artan sabırsızlığını da hissetmeye başlamıştım. Çünkü işin doğrusu ikimiz de onun için neler hissettiğimi biliyorduk. Çoktan yüksek sesle söylemeliydim. Neden söyleyemediğimi bilmiyordum. İnatçılığım aileme yaklaşımından Jake'i idare edişime kadar genişlemişti.

Bir sebepten Jake'in sabırla kendi kendime çözene kadar beni bekleyeceğine inanmıştım.

Jake'in ise aklında başka bir fikir vardı.

Perşembeydi, gece yarısını geçmişti ve bir makaleyi yeni bitirmiştım. Dairenin kapısında anahtar sesi duyduğumda banyodan çıkıyordum.

Şaşkınlıkla Jake'in karanlık antrede sessizce bana doğru hızlı adımlarla yürüyüşünü izledim.

Beni dürtüp hızla odama girerken gözlerindeki kararlılıktan dilim tutuldu ve şaşkına döndüm. “Konuşmamız lazım.”

Hemen arkasından içeri girdim. O benimle yüzleşmek için dönerken kapıyı kapadım. “Ne konuda?”

Cevabı beni hızla kuşatmak oldu. Ellerini başımın her iki yanına kapıya dayadı. Böylece kapana kısıldım. Öyle yaklaştı ki kalp atışlarım hızlandı, tüylerim diken diken oldu. “Hor görülmekten sıkıldım,” dedi. Ağzlarımız o kadar yakındı ki sözleri dudaklarıma değiyordu. “Düşünecek zamanım oldu. Hata yaptım.” Bedenini benimkine bastırdı ve soluğumun kesilmesine zafer kazanmışçasına gülümsedi. İkimiz de tahrik olmasaydık kibrinden dolayı onu yumruklayabilirdim. “Hatam sabrımdı. Artık yeter. İnadın kırılmaya hazır olana kadar seni yatağa bağlama-lıydım.” Jake çeneme bir öpücük kondurdu ve titredim. “Beni seviyorsun,” diye boğuk bir sesle kulağıma fısıldadı. Sonra da tepkimi görmek için çekildi.

Şaşkına dönmüştüm. Tereddütlüydüm, belki korkmuştum.

Ama onu istiyordum da.

Onu hep istiyordum.

“Beni sevdiğini biliyorum,” diye Jake ısrar etti. “Kabullenmeye ihtiyacım var. Böylece tüm bunları arkamızda bırakıp yeniden başlayabiliriz.”

Ellerimi kollarımı bağladığı için ona karşı bir rahatsızlık hissettim. “Patronluk taslayan Jake geri geldi demek, anlıyorum.”

“Hiç gitmemişti. Yalnızca son birkaç aydır seni kaybetmekten korktuğu için ayağım denk alıyordu.”

“Sen... korktun? Lütfen.” Son bir çabayla beni yönlendirdiği istikamete girmemek için alay ettim. Daha kolay bir zemine geçmeye çalışıyordum.

“Oyalanmayı kesip beni sevdiğini söyleyecek misin?” diye gürledi.

“Beni söylemeye zorlayamazsın!”

“Neden bu kadar kapris yapıyorsun? Ne hissettiğini biliyorum.”

“Bilemezsin!” diye bağırdım. Ellerimi göğsüne dayamış ondan kurtulmaya çalışıyordum.

Jake geri adım atmadı. “Sanırım...” Göğsüyle aramda sıkışıp kalana dek tüm ağırlığını ellerime verdi. Burunlarımız birbirine değdi. “Sanırım seni becerip söyletmem gerekecek. Bana uyar.”

Tanrım... “Ja...” İtirazım Jake’in ağzı ile susturuldu.

Ben anında onun için eriyip biterken inledi. Kendime engel olamadım. Hislerimle mücadele etmekten yorulmuştum ve neden mücadele ettiğimi de artık bilmiyordum.

Teslim olmak daha tatlı geldi.

Öpüşü sert ve neredeyse ceza gibiydi ama altta kalmadım. Bedenimi onunkine bastırarak parmaklarımı saçlarının arasından kabaca geçirdim. Kollarını etrafıma doladı. Aramızda boşluk kalmayana kadar sıktı.

Elini sırtımdan aşağı kaydırды. Parmakları çamaşırlarımın içine girdi. Kalçamın çıplak yüzeyini eliyle kavradı ve beni ereksiyonuna doğru itti. Ağzının içinde nefesim kesildi. Bacaklarımı beline dolayıp ona tutundum. Beni kolayca kaldırdı. Ateşli cevabımın tadını çıkarıyor gibi görünüyordu.

Öpüşmeyi kesti. “Bana beni sevdiğini söyle,” diyerek kavrulan gözlerle fısıldadı.

Şehvet içinde gözlerimi kırptım. Bakışlarım onunkileri ararken saçını doladığım parmaklarımı sıktım. “Adil oynamıyorsun,” diye mırıldandım.

“Ustasından öğrendim.”

Hafifçe gülümsedim. Kulağımda atan kalp atışlarımla titredim. “Korkuyorum Jake.”

Jake yatağı bulana kadar birkaç adım attı. Yavaşça yatağa doğru eğildi. Beni de indirdiği için iyice tutundum. Rahatlatmak istercesine sırtımı sıvazladı.

“Bebeğim ben de korkuyorum. Ama geçmişi geride bırakamadığımız için bu ilişkinin içine etmekten daha çok korkuyorum.” Karar vermekte zorlandığımı gördü. Ben de gözlerinde tırmanan heyecanı görüyordum. İnatçılık zamanının geçtiğini kabul ederek gözlerimi kapadım ve alnımı onunkine yasladım. “Beni bir daha terk etmeyeceğine söz vermelisin. Asla.”

Kalçamdaki elini daha da sıktı. “Söz veriyorum.”

Söz verdiğini duyunca yüzüne bakmak için geri yaslandım. Hassasiyet, ihtiyaç, arzu, şefkat, hayranlık... hepsi tetiklendi. Usulca çenesini okşadım, parmaklarım kaydı, cildinde belirsiz şekiller çizdim. Gözlerim gözleriyle tekrar buluştuğunda hissettiğim her şey içimden taşıtı ve kendi nefesinde boğulduğunu gördüm.

“Seni sevmeyi hiç bırakmadım.” Sessizce anlattım. “Geçen dönem seni partide gördüğümde... canım yandı Jake. Hiç bu kadar canım acımamıştı.”

“Bebeğim...”

“Bunu bilmene ihtiyacım var çünkü sana yeniden güvenmeye karar veriyorum.”

Onaylayarak kafasını salladı. Bekledi.

“Hiç kimseyi seni sevdiğim gibi sevmeyeceğim. Sen benim parçamsm. Herkes olabilmemişim, her şeyi yapabilmemişim gibi hissettiriyorsun... ama aynı zamanda bana kendimi güçsüz de hissettirebiliyorsun. Hiç kimsenin yapamayacağı kadar beni kahredebiliyorsun. Bu yanımlı sevmiyorum Jake ve bana bunu yapabilmenden nefret ediyorum.”

Cevap verirken nefesi biraz düzensiz duyuluyordu. “Sen de bana böyle hissettiriyorsun.”

Dudaklarım onunkilerden bir santim ötede, gözlerim ışıldarken ona doğru eğildim ve kötü bir sesle şöyle dedim: “İyi. Eşit şartlarda olduğumuzu bilmem gerekiyordu.” Cevaben Jake dudaklarımı dudaklarıyla yakaladı ve beni derin, uyuşturucu bir öpücüğün içine çekti. Geri çekilip kot pantolonunun fermuarını indirirken arzulu kaim bir sesle, “Birbirimizi seviyoruz. O yüzden birbirimizi üzebiliriz. Ama sana söz veriyorum,” dedi. Külotumu indirdi. Ben de yardım etmek için kendimi kaldırdım. “Seni yeniden üzmemek için elimden ne gelirse yapacağım. Senden de bu sözü istiyorum.”

Ona doğru eğildim. Düzensiz nefesim onu kışkırtıyor gibi görünüyordu. Aleti bacaklarıma sürtünürken Jake giderek azıyor ve sertleşiyordu. İniltiyle kafamı sallayıp onayladım. “Söz veriyorum,” diye mırıldandım. “Jake, söz veriyorum. Seni seviyorum.”

Tadını çıkarmak ister gibi bir an gözlerini kapadı. “Tekrar söyle.”

Nefesim kulağını yalıyordu. “Seni seviyorum, Jacop Caplin,” diye fısıldadım.

Ve böylece kontrolünü kaybetti. Gözü dünmüşçesine sert öpüşerek beni sabit tutmak için ensemden yakaladı. Diğer eliyle giriş yerimi bulmaya koyuldu. Sonra kalçamı avuçladı ve sıcak daracık ıslaklığımın içine bedenini itti. Birbirimizin ağzının içinde nefessiz kaldık. Cinsel kimyamız, daha önce hiç sahip olmadığımız ve başkasıyla da bulamayacağımız kimyamız bizi ele geçiriyordu.

Sonunda olabilecek her şekilde bir araya gelişimizin mutlu sonunu kovalayıp birbirimize tutunurken, “Seni seviyorum” lafı ağızlarımızdan özgürce çıkıyordu.

“Yani bu yüzden mi boş bir yatakta gizemli bir notla uyandım?” Jake’in uzun sureti üzerimde gölge oluşturunuyordu.

Piknik örtüsünün üzerinden ona bakıp gülümsedim. “Günü her şeyden uzakta geçirek iyi olur diye düşündüm. Derste fazla önemli bir şey kaçırmıyorsun, değil mi?” Kafasını salladı. Dudaklarında memnuniyet göstergesi bir tebessüm vardı.

“Hadi otur o zaman.” Elimi örtüye koydum ve Jake yavaşça oturdu. Gözleri örtünün üzerindekiilere sürüklendi ve fark edince gözleri kocaman oldu. Gülüşünden içim ısınmıştı.

“Fıstık ezmeli sandviç, kurabiye, patates kızartması ve iki şişe su.” Koyu gözleri ışıldadı. “Tıpkı ilk randevumuzdaki gibi.”

“Evet. Ne yazık ki bir tek Hendrix eksik ama manzaranın onu telafi ettiğini düşündüm.”

Arthur’s Seat’teydik, Edinburgh Kalesi’nin doğusunda bir grup tepenin zirvesinde. Tırmanışçılar arasında popüler bir yerdi. Cuma sabahı تنها olmasını umut ediyordum ve öyleydi. Geçen akşamdan sonra yorulmuş olmalıydım.

Ama değildim.

Jake’in yanında uyandım. Uzun zamandır ilk defa gelecek için heyecan

duyuyordum ve geleceğin bugün başlamasını istiyordum. On bir otuzda Arthur's Seat'te benimle buluşmasını belirten bir not bıraktım. Sonra da ilk randevumuzun menüsünü hazırlayıp hazırlanmak için o gelmeden yukarı tırmandım.

“Manzara kesinlikle telafi ediyor,” diye mırıldandı. Gözlerini suratıma dikmişti.

Her yerim karıncalandı ama geçiştirdim. Seks bizim için her zaman kolaydı. Şimdi ilişki üzerinde çalışma zamanıydı. “Hiç geçmişimizden bahsetmiyoruz. Bence kötü şeyleri gündeme getirmeye o kadar korktuk ki iyileri de unuttuk. Tıpkı ilk randevumuz gibi.”

“Kamyonetime isim verdiğin gün.”

Güldüm. “Kamyonetime isim verdiğim gün ve bana iyi geceler öpücüğü vermeyip alay ettiğin gün.”

Kahkaha atma sırası Jake'e gelmişti. “Doğru anı bekliyordum.”

“İngilizce dersinin mi doğru an olduğuna karar verdin?” Omuzlarını kaldırdı. “Asla unutamayacağın bir an olsun istemiştin. Böylece aramızda ne olursa olsun beni asla unutmayacaktın.”

“Başardın. Başka bir erkeğin ulaşması için epey mükemmel bir öpücük.”

Jake eğilerek yaklaştı. İfadesi ciddiye. “Ve dün gecedten sonra... başka erkek olmayacak, değil mi?”

Çenemi dizine koyabilmek için yer değiştirip yaklaştım ve kirpiklerimin altından ona baktım. “Artık yalnız sen ve ben varız. Oyun yok. Duvar yok. Sana söyledim, seni seviyorum. Korkumdan kurtuluyorum.”

Kulağımın arkasındaki saçımı düzeltirken parmaklarının cildime temasıyla gözlerimi kapadım.

“Oyun yok mu?” diye usulca sordu.

Gözlerim açıldı. “Evet.”

“O zaman bir sorum var.”

Kafamı kaldırdım ama yalnızca kollarımı dizlerine koyabilmek için.

“Kahretsin.”

“Ense meselesi...” Parmakları saçımın altını gıdıklıyordu. Parmaklarını boynumun arkasına doğru nazıkçe kaydırdı. “Ne anlama geliyor?”

Suratımı buruşturdum ama dürüst olmaya kararlıyım. “Aptalca bir şey,” dedim.

“Beni rahatsız ediyor. Çekildiğinde beni hep rahatsız ediyor.”

“Tamam. Anladım.” Memnuniyetsizce gülümsedim ve doğruyu söyleyerek devam ettim. “Beni öyle tutardın. Bilinçsizce yaptığın bir şey olduğunu düşünürdüm. Tüm dikkatimi isterdin. Hoşuma giderdi. Aynı zamanda hem tahrik edici hem de tatlı olduğunu düşünürdüm.”

Jake kaşlarını çattı. “Ne değişti?”

“Teviot’daki gece... beni bardan dışarı takip ettiğin, sana özür dileme fırsatı vermemi istediğin gece...”

“Evet?”

“O gece kaçtım çünkü döndüm ve seni Melissa ile gördüm...elin ensesindeydi, onu yalnızca beni tuttuğunu düşündüğüm şekilde tutuyordun. Gördün mü? Aptalca.”

Kelimeler aramızda havada süzülürken ikimiz de sustuk. Sonunda Jake soluklandı. “O hataları düzeltemem Charley. Bilerek ya da bilmeyerek seni üzecek şeyler yapmış olmam beni mahvediyor olsa da onları yok edemem. Geri

alamam. Ama sana şöyle bir söz verebilirim... hiç kimse bana senin gibi anlam ifade etmeyecek.” Gözleri uzaklara daldı. “Şenlik ateşinde seninle ilk tanıştığım da hissettiklerim beni çıldırtmıştı. Neredeyse on yedi yaşındaydım, kızları tavlayabiliyordum, birkaçıyla da birlikte olmuştum. Bu yüzden küstah ve ukalaydım. Özellikle tek bir kızla çıkmak gibi bir planım yoktu.” Kahkaha attı ve ilk tanışmamızı anımsayarak gülümsedim. “Başta biraz göz korkutucuydun ama sonra matrak ve bilinçsizce seksiydin. Hiç senin gibi bir kızla karşılaşmamıştım ve hiç bu kadar hızlı iletişim kurduğum birini tanımamıştım. O partinin sonunda her şeyin değiştiğini biliyordum. Başka hiçbir kız umurumda değildi. Seni daha yakından tanımak istiyordum.” Tebessümü biraz utangaçtı. “Seni tanımayı hak etmek istiyordum.”

Anıları düşünerek gözlerim yaşardı. Nemli gözlerimi gördüğünde Jake’i ufak bir gülücükle rahatlattım. “Seninle geçirdiğim o altı ay tüm hayatım boyunca geçirdiğim en iyi zamandı. Sanki... Bilmiyorum. Geriye dönüp bakabildiğim ve ikimizden biri ölmüş gibi hissetmeden sana âşık olduğumu hatırlayabildiğim için içim çok rahat.”

Jake ciddiyetle onayladı. “Ben de öyle hissediyordum.” “Artık böyle hissetmemiz gerekmiyor. Başardık.”

Jake yüzümü avuçlarının arasına aldı. “Seni asla bırakmayacağım,” diye verdiği sözü fısıldadı. “Beni zorlaştıran dahi... bir daha asla.”

Eline burnumu sürttüm. “Ben de Caplin.”

Jake güldü. Dudaklarıma yumuşacık bir öpücük kondurdu ve pikniğe göz atmak için geri çekildi. ‘Yiyecek miyiz? Dün geceki tüm o barışmadan sonra biraz karnım acıktı.”

“Hmm, benim de.” Ona bir sandviç uzattım. ‘Yorgun olmam gerekir ama değilim.”

Sırıttı. “Bir dahakine daha çok uğraşmam gerekiyor demek.”

“Daha çok uğraş da sonrasında yürüyemeyeyim.”

Güldük ve mükemmel rahat bir sessizliğin içinde yemeye devam ettik. Sandviç kâğıdını çatırdatırken sırtımı yere yasladım ve bulutlu gökyüzüne daldım. “Dün gece biraz patronluk tasladın.”

“Evet. Pek kızmış gibi görünmüyordun gerçi,” diye dikkati çekti.

“Yok, değildim. Yalnızca evrim öncesi bir biçimde hâkimiyetini ilan eden sendin.” Bakışını yakalamak için örtünün üzerinde kafamı yuvarladım. “Yalnızca sana uydum ama niyetim olmasa asla teslim olmayacağımı bilmelisin.”

“Öyle mi?” Kazağımla kotumun bel çizgisi arasından görünen çıplak tenimi parmaklarıyla tarayarak beni nazıkçe okşadı.

Dokunmasıyla irkildim. “Hmm... evet.”

“Ah, neler olduğunu anladım,” diye tenimde görünmez daireler çizerek fısıldadı. “Burayı senin idare ettiğini sanıyorsun.”

“Ben idare ediyorum bayım.” Nefesim kesilmese çok daha inandırıcı duyulabilirdi.

“Göreceğiz.” Kot pantolonumun en üst düğmesini kopardı.

“Jake, yapma.” Ellerini ellerimle kapadım. “Biri buraya çıkabilir. Bizi görürler.

Ellerimi çekerek sırttı. “Hadi Süperkız. Cesur ol.”

“Jake...” Fermuarımı açtığını duyup hissettiğim anda tamamen nefesim kesildi. Sıcak eli içeri kayıp külotumun içine girince karnım titredi. “Jake...”

“Şş.” Üzerime eğiliyordu. İki parmağı klitorisimi bulduğunda gözleri suratımdaydı. “Yalnızca hisset.”

Dudağımlı ısırdım. Jake ve içimde kasılmalar dışında tüm dünya yok oluyordu. Kalçamı ellerine doğru gerdim.

“Kamyonetimdeki geceyi hatırlıyor musun?” Sesi kulağımda gıcırdadı. “Cadılar bayramı. Ben hatırlıyorum. Her saniyesini hatırlıyorum. Hayatımda hiç o kadar tahrik olmamıştım.”

“Hatırlıyorum.” Hatıralardan ve dokunuşundan ıslanırken inledim.

“İlk içine girdiğim zamanı hatırlıyor musun?”

“A-ah...” Daha fazlasını isteyerek kendimi eline doğru ittim.

“Benimkini ilk ağzına aldığın zamanı hatırlıyor musun?”

“Hmm.”

“Nasıl sertleşip geldiğimi hatırlıyor musun?”

“Evet, evet, evet...” Tüm bedenim kasılmıştı ve ardından içime soktuğu parmaklarının etrafında inişli çıkışlı titremelerle doruğa ulaştım.

Dünyaya döndüğümde Jake kotumun fermuarını kapadı.

Örtünün üzerinde eriyip kalmıştım. Şaşkınlık içinde muhteşem yüzüne gözlerimi diktim. “Bu ne içindi?”

“Bu,” gülümsedi, “beni sevdiğini söylemeyi geciktirdiğin için cezaydı.”

“Hmm... sana bunu söylemiş olmaktan nefret ediyorum ama bu tür bir ceza gelecekte seni sinirlendirmekten beni alıkoymayacaktır.”

Jake güldü. “Alıkoyacağını düşünmemiştim. Çok şanslıyım, cezalar beni tahrik ediyor.”

Kalçamda onu hissederek, “Sertleşmişsin,” dedim. Gözleri koyulaştı. “Kaya gibi.”

“Seksi konuştuğun ve beni insan içinde tahrik ettiğin için senin suçun.”

“Anladığım kadarıyla bu, benimle ilgilenmeyeceğin anlamına geliyor.”

Bu öneri karşısında gözlerim açıldı. “Arthur’s Seat’te öyle bir şey yapmayacağım. Beklemen gerekecek.”

Jake dudaklarını benimkilere sürttü. “Acımasız bir kızsın.”

Kahkaha atarak onu üzerimden ittim ve yere yatırdım. “Yat oğlum.” Geri uzandım. “Artık başka seksi şey yapmayacağız.”

“Tamam. İyi olur.” Ellerini başının arkasına koydu ve göğe baktı. Birkaç saniye sonra, “Benim için özelsin Charley Redford,” dedi.

Bunu bana ilk buluşmamızda söylediğini anımsayınca göğsüm kabardı. “Sen de benim için özelsin.”

“Öyle mi?”

“Başka kimsenin İskoçya’da bir tepelikte ellerini kotumun içine sokmasına izin vermedim biliyorsun.”

“Ah, bu beni rahatlattı. Özgün olmayı severim.” Kıkırdadım. “Kesinlikle öylesin.”

“Gerçi üzerindeki baskı artıyor. En beklemediğin anda sana dokunabilirim.”

“Bu tip bir baskıyla baş edebilirim.”

“Şu an böyle diyorsun ama bir de büyük bir mağazanın kamp bölümünde sana orgazm yaşatana kadar bekle.” “Şu an o yeri yazık ettin. Şimdi büyük bir mağazanın kamp bölümünde orgazm bekliyorum. İşin spontanlığı gitti.”

Jake, “Tüh,” dedi. “Artık başka bir yer bulmak gerekiyor.”

“Daha seksi bir yer?” diye öneride bulundum.

“Büyük bir mağazadaki çadırın nesi seksi değil?” diyerek darıldı. “Şimdiye kadar kiminle çıkıyordun ve sana ne öğretiyordu?”

“Yalnızca romantizm ve piknik peşinde bir adamla.” “Aptal birine benziyor.”

“Eh. Parlak dönemleri oldu. Gerçi kamyonetinde epey güzel seks yaptığımız oldu.”

“Ah.” Jake gülümsemek için kafasını bana çevirdi. “Bunu ben de yapabilirim.”

Jeton düştüğü anda başımın döndüğünü hissettim. “Hendrix hâlâ duruyor mu?”

Onayladı. “Kullanmayı bıraktım...şey...çünkü bana seni hatırlatıyordu ama babam otoparkında tutuyor.” Yan döndüm. Şimdi ABD’ye dönmek konusunda daha da heyecanlanmışım. “Chicago’ya gittiğimizde ilk yapacağımız şey kamyonetini çıkarmak, izbe bir otopark bulmak ve o bebeği yeniden vaftiz etmek olsun.”

Jake sırtıttı. “Akımın çalışma şekline bayıldığımı söylemiş miydim?”

“Gerçi önce sizinkilerle yemek yemeliyiz.”

“Ve mahvettin.” Tiksinir gibi gözlerini devirdi. Gülümseyerek üzerine yüklendim. “Ama beni seviyorsun.”

Suratını ekşitti. “Kim söyledi?”

“Tanıdığım bir aptal.”

Jake güldü. “Çok aptal tanıyorsun.”

“Yok.” Kafamı salladım. “Yalnızca bir tane.” Gözlerimin içine gülümseyerek Jake omuzlarını kaldırdı. Onu uzun zamandır hiç görmediğim kadar rahatlamış

ve mutlu görünüyordu. “Eve gitmeye hem sabırsızlanıyorum hem de sabırsızlanmıyorum.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Bir yazımız var ve sonra farklı eyaletlerde okula döneceğiz.”

Düşününce birden çöktüm ama, “Yalnızca üç saat ötedeyiz,” dedim.

Elinin tersiyle şefkatle yanağıma sürtünerek, “Bu beni öldürecek kadar uzun,” diye mırıldandı.

“Yalnızca bir sene,” diye söz verdim. “Ve elimizden geleni yaparız. Bir hafta sonu ben seni görmeye gelirim, diğer hafta sonu sen beni. Yürütürüz.”

“Haklısın.” Beni kollarına çekti. Böylece başım göğsünde sarılıp kıvrıldım. “Ama şimdilik, bunun tadını çıkaralım. Bana ikinci bir şans verdiğinde mutlu olduğumu sanıyordum... ama hiçbir şey bununla kıyaslanamaz.”

“Ne ile? Saçma sapan konuşup fıstık ezmesi yemekle mi?” diye dalga geçtim.

“Tam olarak öyle.” Başımın üstünü öptü. “Yeniden Jake ve Charley’yiz- Yaşımız büyüdü ama olgunlaşmadık.”

Kıkırdadım ve iyice içine yumuldum. “Muhteşem değil mi?”

On Birinci Bölüm

Batı Laf ayette, Kasım 2013

Edinburgh önümde uzanıyordu. Arthur’s Seat’teki tüneğimden, esen rüzgâra karşı

kollarımı kendime dolayıp şehrin
manzarasına baktığımda mutlu
hissediyordum. Huzur dolu.

Burada hava açıklayamayacağım bir şekilde ayaz, taze ve canlıydı. Daha önce hiç bu kadar zinde hissetmemiştim.

“Özlüyor musun?”

Ürkerek omzumun üzerinden baktım ve Jake’in bana doğru yürüdüğünü gördüm. Bir yere kadar gelip elimi tuttuğunda, “Özlemek mi?” diye sordum.

Sıcacıktı.

“Bunu.” Manzarayı gösterdi. “Ve bunu?” Elimı çekti.

Gülümsedim. Kafam karışmıştı. “Nasıl özleyebilirim ki? Burada işte. Sen de buradasın.”

Jake içli gözleriyle bana baktı. Bu kadar güzel bir gün, bu kadar güzel bir an için yüzü fazla asıktı. “Öyle miyim?”

içindeki hüznü beni telaşa düşürdü. “Neden bahsediyorsun?”

Bana doğru eğildi. “Gözlerini aç Charley.”

“Onlar...”

“Tanrı aşkına, gözlerini aç!” diye bağırdı ve irkildim. Atağı karşısında aksini yapıp gözlerimi kapadım.

Açtığımda, gitmişti.

Edinburgh gitmişti.

Sendeledim. Sinirlendim. Gözlerim çevremi tarıyordu. Ağaçları, tüm yeşili ve tüm... mezar taşlarını. Birine takıldım ve üzerine eğildim.

Mezar taşının üzerine kazılı ismi görünce olduğum yere çakılıp kaldım.

Andrea Delia Redfort.

“Hayır,” diye fısıldadım. Sanki onları yok edebilirmişim gibi dizlerimin üzerine düşüp ellerimle harfleri ovuşturdum.

“Yapamazsın.”

Kafamı birden kaldırdım ve tepemde dikilen anneme baktım. “Anne?”
Dudaklarımdaki yaşları yaladım.

“Onları çıkaramazsın.”

Kafamı salladım. “Hayır. Bu gerçek değil.”

Annem düşünceli bir şekilde başını kaldırdı ve mezar taşı dizilerini gösterdi. Gözlerinde yaşlar tomurcuklanıyordu. “Gerçek gibi hissettiriyor.”

Bakışını takip ettim.

Charlotte Julianne Redfort kazılı siyah bir mezar taşı.

Dudaklarımı hissetmiyordum. “Gerçek değil.”

Tepemdeki gökyüzü değişti ve annem yanımda eğildi. Elinde çiçekler vardı. Andie’nin mezarına, sonra da yanın-dakine birkaç tane koydu. Gözlerim mezar taşına kayd.

Sophia Roberta Brown.

“Büyükannem?”

Annem kafasını ileri geri salladı. “Beni anlıyor.”

“Ben anlamıyorum... Çok kafam karıştı.”

Beni yanlış anlayarak annem bana cana yakın bir gülücük attı. “Sizi birlikte yatıramazdık tatlım. Sen ve Andie. Olanlardan sonra olmazdı, ikiyüzlülük olurdu.”

“Ne?” Şok oldum. “Biz ölü değiliz! Biz ölü değiliz!”

Yüzüne bir karanlık çöktü. “Bundan sıkıldım. Hatalarınla yüzleşmek zorundasın.”

Kaşlarını çattı. “Bu gürültü de ne?”

Ne gürültüsü'?

“Duyuyor musun?” Ayaklandı ve ayağını bastı. “Burası mezarlık! Bu ardı arkası kesilmeyen gürültü de ne oluyor?”

“Anne?” Geçip gidişini izledim. “Anne?”

Durdum. Şimdi ben de duyabiliyordum. Kaynağım bulmak için kendi etrafımda döndüm. Bu, Bastille miydi?

BU GECENİN RİTMİ!

Gözlerim karanlıkta kocaman açıldı ve zorlukla nefes aldım.

Rüyadan uyanmam ve neyin beni uyandırdığını -telefonumun zili- anlamam

zaman aldı. Parlayan telefonumu kapmadan önce yatağımın diğer ucuna hamle yaparak elimi yatak ucumdaki masaya çarptım. Uyku sersemliğinden buğulu gözlerimi kısıtım ve arayan numarayı görüp gerildim.

Jake.

Neden Jake beni arıyordu... *sabahın beşinde?*

Mücadele edemeyecek kadar yorgun ve haftalarca tek kelime konuşmadıktan sonra ne konuşmayı planlıyorsa uğraşamayacak kadar huzursuz olduğumdan aramasını görmezlikten geldim ve geri uzandım.

Çalmayı bıraktıktan saniyeler sonra yine başladı.

Burnumdan soluyarak tekrar kaptım. Bu kez Lowe'dü.

Jake gerçekten o kadar aptal olduğumu mu düşünüyordu?

Telefonu yüzüne kapadım ve gözlerimi kapattım. Tekrar çalmaya başladı.

“Lanet olsun,” diye tısladım ve aramayı reddetmeye hazırlanarak telefonu kavradım ki aramanın Denver'dan geldiğini fark ettim.

İçime bir endişe düştü. Denver asla aramazdı. “Merhaba,” diye cevapladım. Apar topar oturdum ve lambamı yakmak için uzandım.

“Charley, benim,” dedi Denver sakince. “Seni bu kadar geç saatte, erken saatte, her neyse, aradığımız için özür dileriz ama Beck'i arıyoruz.”

Sesindeki kaygıyı duymak bendekini aniden dört kat arttırdı. Denver epey rahat biriydi. Eğer o endişenmişse o zaman endişelenmek için sebep vardı. “Haftalardır Beck ile konuşmadım,” dedim. “Lowe'ün partisinden beri. Cla-ud da konuşmadı.”

“Emin misin? Charley...Beck'in babası öldü ve şimdi Beck kayıp.”

“Aman Tanrım.” Göğsümde derin bir acı hissederek gözlerimi kapadım.

Claudia ve Jake’ten duyduğum kadarıyla Beck’in annesi ve babası uzun zaman önce ayrılmıştı. Beck annesi ve anlaşılamadığı üvey babasıyla birlikte yaşıyordu. Babasını da ne zaman fırsat bulursa ziyaret ediyordu. Babası Jake’in Chicago’ya yerleşen ailesinden çok uzakta yaşamıyordu. Birkaç ünlü radyo ve TV jingle’ının telifiyle yaşayan bir müzisyendi ama öfkeli bir alkolikti ve dünyanın en iyi rol modeli değildi.

“Claudia’yı aramayı denedik ama açmıyor.”

“Bakarım,” dedim usulca. “Bir saniye bekle.” Terliklerimi ve sabahlığımı giydim, odadan fırlayıp koridorun sonuna Claudia’nın odasına gittim. “Claudia,” diye gürültüyle kapıyı çaldım.

Kapı birkaç saniye sonra açıldı. Onu uyanık ve tetikte gördüğüme şaşırmıştım. Gözlerim yatağına kaydı ve dışına taşarak uzanan Beck’i görmemle duruldum. Derin uykudaydı.

Claudia odadan sessizce çıktı ve beni odama kadar takip etti.

O bir şey diyemeden telefonu aldım. Denver’a, “Beck burada,” dedim.

“Tanrı’ya şükür.”

Jake’in sesini duyduğuma şaşırarak irkildim. “Jake...”

“Onu almaya geliyorum. Bir yere göndermeyin.”

Kapattı ve telefona bakakaldım.

Claudia, “Jake miydi?” diye sordu. Sesi biraz boğuktu.

Onayladım ve yatağıma yığıldım. “Beck ne zaman buraya geldi?”

Titreyen ellini saçlarının arasında gezdirdi. “Bir gibi kapıda belirdi. Sarhoştı ve ağlıyordu...” Gözlerini ovuştururken sesi tıkandı. “Tanrım, Charley. Bunun nasıl üstesinden geleceğim? Babasını kaybetmiş ve bana ihtiyacı var ama...”

“Ama yok.” Sarılmak için onu kendime çektim. “İhtiyacı olan rahatlığı ona vermesen kendinden nefret ederdin.”

Arkadaşım bana yapıştı. “Biliyorum haklısın. Ama korkuyorum. Çok bencilce değil mi?”

“Bencilce değil,” diye ona söz verdim. “Doğal. Ama Cla-ud...dünyadaki en kötü şey başına geldi ve aradığı tek insan sensin.”

Bunun üzerine düşündü ve kollarının beni daha da sıkı sardığını hissettim.

Claudia dersini kaçırsa da benim kendi dersime gitmem konusunda ısrar etti. Ben de onunla tartışmamaya karar verdim çünkü günü Beck ile yalnız geçirmesi en doğrusu olur diye düşündüm. Önceki gece kollarında sızmadan önce hikâyeyi öğrenmeyi başarmıştı. Babasının ölümü tamamen beklenmedikti. Bir kalp kriziydi.

Durumu kötüleştiren ise öldükten ancak yirmi dört saat sonra bir komşu polisi aramıştı çünkü müzik seti gece boyunca çok yüksek sesle çalmaya devam etmişti. Claudia’nın dediğine göre Beck, müzik çalmasa babasının ölü bulunması belki günler sürebileceği için ıstırap çekiyordu.

Yeterince ziyaret etmediği, ona daha iyi bakmaya çalışmadığı için kendini suçluyordu.

Suçluluk. Kabahat. Bunlar son zamanlarda epey aşına olduğum şeylerdi ve Jake’e ya da geçmişimize bağlantısına rağmen onun yanında olacaktım. Yine de dürüst olmak gerekirse Beck’in tüm bu meselede destek istediği tek bir insan olduğu Batı Lafayette’teki varlığından epey ortadaydı.

Claudia’nın kuruntularına, alınganlıklarına rağmen Beck için hissettiği endişenin

hepsinin yerini aldığını görebiliyordum. Büyük resmi görebilecek gücü -kendim bulabileceğimi düşünmediğim gücü- bulmuştu...ve yalnızca...onun yanındaydı.

Onu Beck'e sonunda mükemmelleştirdiği ev çorbasını yaparken bıraktım.

Sabah bir dersim vardı ve tek bir kelimesini bile anılamamıştım. Sonrasında, tezim üzerinde çalışarak ve LSAT'lere hazırlanarak vaktimi ikiye ayırdığım kütüphaneye koştum. Sınavıma bir hafta kalmıştı ama aklım havadaydı. Kampüsün diğer ucuna hukuk ve toplum dersime gittiğimde toplamda on dakika çalışmıştım.

Her beş dakikada bir Claudia mesaj atmış mı diye telefonuma bakıyordum ama hiç ses çıkmıyordu. Böylece derste oturup sabırsızca ayaklarımı salladım ve bitmesini bekledim. Tüm istediğim daireye koşup arkadaşlarımı kontrol etmekte.

Sonunda profesörümüz dersi bitirdi ve dizüstü bilgisayarımı çantama yükleyerek daireye koşmaya hazırlandım. Ancak yolda beni Alex durdurdu.

Yapabileceği her an benimle takılma girişiminde bulunmuştu. Sürekli olarak sorunun ne olduğunu söylememi istedi ama asla itiraf etmedim. Hüsrana uğradığını biliyordum ama yanında olması imkânsız biri olduğum zamanlarda dahi yanımda olmaya ısrarla devam ediyordu.

Çık işin içinden çıkabilirsen.

Selamlaşmak için, "Seni bu sabah aradım. Geri dönmedin," dedi.

Özür dilercesine yüzümü buruşturdum. "Üzgünüm. Çok güzel bir gün geçirmiyorum. Seni aramak istedim ama..."

"Ah?" Kapıyı açtı ve soğuk kasım havasına dalıp yürümeye başladık. "Kötü gün konusunda yardımcı olabilirim."

"Nasıl?"

“Waffle ve çikolatalı süt.”

Güldüm. “Tekila olmaz mı?”

Alex, “Ltfeen,” diye alaya aldı. “O bebekler için.”

Kahkaha atarak onayladım. “Haklısın, ie yaramıtı.”

“Charley!”

Alex’in Şefkatli bakılarından imenliğın öbür ucuna hızla dönerek gözlerimi kırpıtırdım.

Kaldırımın üzerinden bana doğru koanlar Claudia ve Jake’ti. Onu grmemle birlikte nefes alıp veriim hızlandı.

Sanki iyileşen bir bağımlıydım ve yıllardır sonra ilk dozumu almıştım. İçimde kabaran bu hisle buz kesildim.

“Charley!” Claudia nmdeki merdivenleri hızla çıkarak tekrar bağırdı. Gözleri Alex’e çarptı. “Selam Alex. Özür dilerim. Onu acilen dn almam gerekiyor.” Kolumu kaptı ve Alex karşı çıkmak için ağızını dahi aamadan beni Jake’e doğru basamaklardan aşağı sürükledi.

ılgına dönmüş tavrı beni Jake bulutundan çekip çıkardı. “Neler oluyor?”

Jake saçlarının arasından elini salladı. Artık gerçekten uzuyordu. “Beck gitmiş.”

“Gitmi mi?” Claudia’ya Őakın Őakın baktım. “Bu nasıl oldu?”

Kafasını salladı. Göğsü ufak nefeslerle kalkıp iniyordu. “iyiydi. Yani, iyi değildi ama çorba imiti ve ayılıyordu. Konumuyordu ama benimle oturuyordu. Dndm ki... neyse, sonunda aspirine ihtiyaı olduğunu söyledi. Bizde de yoktu. Ben de almak için çıktım ve döndüğümde Jake vardı, Beck gitmişti.”

Sakinleştirmeye çalışarak omzunu ovdum. “Nefes al. Uzaklaşmış olamaz. Aslında...”

“Aslında ne?” Jack sabırsızlıkla sordu.

Ses tonunu duymazdan geldim. “Benim tahminim? Bir yerlerde yine kendini sarhoş ediyor ve buraya daha önce yalnızca bir kere geldiğine göre tanıdığı bir yer bulmaya çalışması mantıklı olurdu.”

• Claudia ellerini sıkıntıyla fırlattı. “Çok aptalım. Brew-house’ta.”

“Bence bakmaya değer.”

Birkaç öğrenci Brewhouse’ta aylıklık ediyordu ama daha öğleden sonra olduğu için fazla değillerdi. Trajik suratlı yakışıklı rockçı kesinlikle dikkat çekiyordu.

Beck bir bar taburesine oturmuştu. Başı eğilmiş, eli kafasında, diğer eli bir bardak viskiye dolanmış duruyordu.

“Kendini alkole vermiş,” diye mırıldandım.

Jake, “Sen vermez miydin?” dedi.

“Kendi kendimi tedavi ederek acımı uyuşturmaya pek meraklı değilim.”

“Muhtemelen acı eşiğin yüksek olduğundandır,” diye ilgisizce fısıldadı. “Bazılarımızın gerçekten duygulan oluyor.” Yanaklarımın acı ve öfkeyle yandığını hissederek gözlerimi kırıştırdım.

Jake Beck’e ulaşmak için itekleyip geçerken Claudia bana cana yakm bir bakış attı. Ona işaret çaktım ve peşinden koştu. Beck Jake’e gidip kendini becermesini söylerken arkadan iz sürerek sonunda yanlarına vardım.

“Beck, bunu yapmak istemiyorsun.” Claudia diğer tarafına geçip kolunu etrafına doladı. Beck’in vücudunu istemsizce ona çevirişini izledim, “içmenin faydası

olmayacak.” “Olmayacak mı?” Kafasını salladı ve sesindeki acıyla birlikte göğsümdeki ağrı daha da arttı. “Bok gibi bir evlattım. Yanında olmadım. Yanında olmam gerekirdi.” Jake, “Beck,” dedi, “pek de yılın en iyi babası sayılmazdı. Kendini suçlayamazsın.”

“Cidden mi?” Beck ona ters ters bakmak için etrafında döndü. “Öldü gitti, dostum.”

Hiçbir yere varmıyorduk.

Kibarca Jake’i dirsekleyip yolumdan çektim. “Beck.” Bardağım tuttum ve viskiyi etrafına dökerek kuvvetle elinden çekip aldım. “Anlıyorum.” Ona sakince anlattım. “Kimin ne dediği ya da hangi sebeple babanı çok görmediğin önemli değil. Gerçekten de görmedin. Öldüğü ve asla aranızdaki her şeyi düzeltme şansı yakalayamayacağın gerçek.” Şaşkın ve umutsuz gözleri benimkilere kilitlendi. “Anlıyorum. Suçluluk. Kabahat. İnan bana, anlıyorum. Kendini şu an pek sevmiyorsun. Bir daha sevecek misin merak ediyorsun. Bunun cevabını bilmiyorsun ama ben cevabı bir bardakta bulamayacağını biliyorsun.” Ona eğilip elini tuttum. “Sana hiçbir şeyin sözünü veremem. Basmakalıp sözler de etmeyeceğim - tüm bu hislerle kendi kendine baş etmen gerekiyor. Ama sana bunu atlatmana yardım edebilmek için her şeyi yapmaya razı üç arkadaşın olduğun söyleyebilirim. Bir masada kendini içkiye verdiğini izlemek dışında *her şeyi*.”

Gözlerimiz uzun bir süre dondu. Aramızda derin, birbirini anlayan bir iletişim oldu.

Sonunda Beck kafasını ileri geri salladı ve ayağa kalkmayı başardı.

Jake ve Claudia’nın biraz rahatladıklarını hissettim. Claudia ona yaslanabilsin diye Beck’in bir yanına sokuldu. Jake hesabı ödedi ve Beck’in kederiyle örtünerek daireye geri yürüdük.

Avuçlarımın arasındaki bir fincan kahve sakinleştirici bir şekilde sıcacıktı. Bacaklarımı altına kıvırdım ve dairedaki her boşluğu dolduran kederi hissetmemeyi dileyerek balkon penceremizden dışarı baktım. O duygunun

altında nefessiz kalalı çok olmamıştı.

Jake oturma odasından içeri yürürken, “Uyuyor,” dedi. Ondan mahrum kaldığım onca haftadan sonra nasıl oluyorsa yüzümü çevirmeyi başaramayarak gözlerimle onu takip ettim. “Claudia onunla kalıyor.”

Ne diyeceğimi bilemeyerek kafamı salladım. Jake’ten öfkeli bir gerilim yayılıyordu ve kısmen bunun suçlusu olduğumu biliyordum.

Jake esnedi ve en yakın koltuğa sağıldı.

Aramızdaki sessizlik giderek baş edilemeyecek kadar büyüdü.

“Dinle...”

“Babası San Francisco’luydu.” Jake kırılgan bir sesle sözümü kesti. “En sevdiği yer Baker Beach’ti.” İlk kez bana doğrudan baktı. “Dördümüzün babasının küllerini oraya götürmemizi istiyor. Bir karayolu seyahati.”

Jake ile araba yolculuğuna çıkma fikriyle sinirlerim bozuldu.

Bu plandan bir anda nefret ettiğimi hissetmiş gibi memnuniyetsizce sırtıttı. “Her şeyi yapacağımıza söz veren şendin.”

Sırf Jake’in öfkesine ve kendi özlemime maruz kalmak istemediğim için sözümünden döneceğimi mi düşünüyordu? “Bunu onun için yapacağım.”

“Ben de.”

Başka yöne baktım. Jake ile araba yolculuğu.

Güzel... pek güzel.

Jake daha yumuşak bir ses tonuyla, “Ona söylediklerin,” dedi, “şu an yaşadıkların mı?”

Hangisi daha kötü bilmiyordum. Sesindeki öfke mi ilgi mi? Jake’e ve yalnızca Jake’e her şeyden çok açılmak istiyordum. Komik. Nasıl açılabilirdim en son insan *olabilirdi*?

“Açım. Pizza söyleyeceğim.” Kalktım ve yanından geçip yürüdüm. Yüzüm kusursuzca ifadesizdi. “Sosisli, değil mi?”

On İkinci Bölüm

Barselona, Nisan 2013

Otelimiz Barselona’nın merkezinde Plaça de Catalun-ya’daydı. Söz verdiği gibi Claudia’nın annesi elimize birinci sınıf uçak biletini tutuşturmuştu; meydanın ve şehrin üzerinden muhteşem bir manzaraya açılan Fransız pencereci havali ve modern bir oteldi. Ben Claudia ile bir odayı paylaşırken, çocuklar da yan odayı paylaşıyorlardı.

Hepimiz o gece şehri keşfetmeye hazır ve heyecanlıydık. Uçağı binmeden önce Claudia Beck ile oturmak zorunda kalmamak için onunla oturmamı rica etmişti. Eğer ondan uzak durmayı planlıyorsa neden orada yanında istediğini anlayamıyordum ama hatırı için akışına bırakıyordum. Beck akışına *bırakmıyordu*. Onunla oturmakta ısrar etmişti ve koridorun diğeri ucuna göz gezdirdiğimde ebeveynlerinden bahsederken sessizce Claudia’yı dinlediğini görmüştüm. Gerçek babasıyla buluşma konusunda bir enkaza dönüşmüştü ve beyni ona ne derse desin kalbinin Beck’e ihtiyacı olduğunu söylediğini biliyordum.

Sanırım hesap yapıldığında Claudia'nın yanında olmuş oluyordu. Bu da yarı zamanlı bir eşek olduğu için ona kızmayı güçleştiriyordu.

Jake ve ben birlikte oturup ziyaret etmek istediğimiz tüm yerleri konuştuk. Le Sagrada Familia, Park Güell, Mount Tibidabo, Barselona Katedrali, Casa Calvet, Gau-di Evi Müzesi...

Görülecek çok şey vardı. Hepsini sıkıştıramayacağımı-zı biliyorduk ama kesinlikle deneyecektik.

“Yarın büyük gün.” O akşam yemekte giymek için en iyi dar kotumun içinde yalpalarken Claudia'ya güven vermeye çalışarak gülümsedim. Ertesi gün Claudia'yı Dustin ile buluşmaya dairesine götürecektik. Birbirlerine gönderdikleri azıcık e-postadan Claudia Dustin'in şehrin El Raval isimli bir bölgesinde yaşadığını keşfetmişti. Görünen o ki ressamaları, müzisyenleri ve yaratıcı tipleriyle burası popülerdi. “İlginç” binasında asansör olmadığı ve en üst katta yaşadığı konusunda bizi uyararak adresini vermişti.

Claudia elbisesinin fermuarını çekerken yorumunu duymazlıktan geliyor gibi görünüyordu.

“Claud?”

Bana gülümsedi. “Sen ve birlikte çok iyisiniz. İkinizi bu kadar mutlu görmek muhteşem. Baban hâlâ sana pes ettiğini açıklamadı mı?”

Konu değişimi karşısında kaşlarımı çattım. “Barselona'dayız...senin için. Gerçekten bunu konuşmayı tercih ederim.”

“Ben de gerçekten etmem. Kusacak gibi hissediyorum. Uçakta tüm vaktimi Beck ile Dustin konusunu konuşarak geçirdim. Şimdi yarınki hayatımı değiştirecek dakikaları unutmaya çalışmak ve bu gece arkadaşım ile bu güzel şehrin tadını çıkarmak istiyorum.” Neredeyse karşı çıkmam için meydan okurcasına inatla çenesini çıkarıp duruyordu.

“İyi. İstediyin buysa.” Havanın ne kadar serinleyebileceğın bilmediğimden ince tişörtümün üzerine hafif bir hırka geçirdim. “Her şey hâlâ kötü. Andie ile hâlâ konuşmadık. Hiç birbirimize bu kadar uzun süre kızgın olmamıştık.” İstemsizce bir elimle göğsümü ovdum - ablamla aramızdaki kopukluğu her düşündüğümde acıyan noktanın tam üstünü.

“Ya polislik meselesi?”

Yüzümü ekşittim. “Hâlâ ümitsizce tartışıyoruz. Onlara LSAT’lere girmeyeceğimi söyledim.”

“Bu epey tavır almak oluyor.” Claudia gülümsedi. “İstediyinin peşinden gittiğın için seninle gurur duyuyorum.”

“Sanki omzumdan büyük bir yük kalkmış gibi. Açıklayamıyorum bile. Yani, hayal edebiliyor musun? Sonunda korkunç bir avukat olacaktım.”

“Aslında seni davacı olarak hayal edebiliyorum. Tamamen birinin tarafım tutmakla alakalı ya da kötü bir adama dava açmakla. Baştan aşağı senlik. Peki *ben* neden LSAT’lere giriyorum?”

Suratımı ekşittim. Claudia’nın neden LSAT’lere girdiğı konusunda hiçbir fikrim yoktu ama bu başka bir zamanın sohbetiydi. “Avukat olmak sıkıcı takım elbiseler ve kâğıtlardan ibaret ve ben daha polyester üniforma ve aksiyon tarzı bir kızım.”

Claudia kahkaha ile güldü. “Tamam, doğru.”

Otel odamızın kapısı tıklanınca gülümsedim. Claudia pis pis sırttı. Kapıya doğru büyük adımlar atarken, “Ne?” diye sordum.

“Hiç.” Usulca güldü. “Yalnızca seni daha önce hiç böyle görmemiştim.”

“Böyle?”

“Aklı havada ve âşık. Çok şirin.”

Sinirimi bozmak için söylediğini biliyordum. O yüzden ona bu tatmini vermedim. Bunun yerine, yakışıklı erkek arkadaşım ile seksi yakın arkadaşına kapıyı açtım. Âşık hallerimi bırakmayı reddederek gülümsedim. “Selam yakışıklı.” “Selam sana.” Beck yanımdan sürtünüp odaya geçmeden önce bana hınzır bir gülücük attı. Düşük kapaklı gözleri Claudia’yı süzdü. “İyi görünüyorsun bebeğim. Nasıl hissediyorsun?”

“Bu gece babam hakkında konuşmak istemiyor gibi.” Cüzdanını aldı ve kolunu Beck’e geçirdi. “Haydi biraz eğlenelim.”

Jack kolunu belime doladı. İçin için yanan gözlerle bana bakarken ben de ona doğru eğildim. “Eğlenebilirim.” “Hmm.” Parmak uçlarıma çıkıp dudaklarına yumuşak bir öpücük kondururken ona hak verdim.

“Ve elbette bu ikisine katlanmak zorundayız.” Claudia arkamızdan yorumlar yapıyordu. “Kusma araları vermemiz gerekebilir.”

Beck duygusuzca, “Ah evet,” dedi.

Jake ile onları duymazlıktan geldik.

Clauida suratını buruşturup müzik sesini bastırarak, ‘İspanya’da olduğumuza ve Hard Rock’ta yediğimize inanamıyorum,” dedi.

Güldüm. O kadar abuk değildi. Doğrusu dört gözle çiz-burgerimi ve patates kızartmamı bekliyordum.

Otelden adımıımızı attığımız gibi doğuya yürümeye başlamıştık ve yalnızca meydandaki Hard Rock Cafe’yi keşfedebilmiştik.

Claudia yalvaran gözlerimize bakarak kafasını sallamıştı. “Hayır, ben keşfetmek istiyorum.”

“Doyunca keşfe çıkacağız.” Bileğini yakalayıp kafeden içeri çekmiştim.

Soğan halkasından hızlı bir ısırık almadan önce, “Şu an bundan daha Amerikalı olabilir miyiz?” dedi.

“Ben seviyorum.” Küçük lokanta tipi koltuğa yaslandım ve Jake kolunu omzumun üzerine uzattı. “Evimi özlemeye başlıyorum.”

Beck, Claudia’nın huysuzca çiğnemesini izlerken, “Ben de,” dedi. Claudia’nın yaptığı her şeyin tapılası olduğunu düşündüğü yüzündeki tatlı bakıştan çok belliydi.

İnatçı köpek.

Jake, “Eve dönmemize yalnızca yedi hafta kaldı,” diye bize hatırlattı.

“Sonra da tüm yazımız var.” Sırıttım. “Kim bilir ne saçma sapan işlerle uğraşacağız.”

“Eğer bu ucubelerle turneye gidiyorsam,” Claudia Beck’i işaret etti, “sen de geliyorsun.”

“I-ıh, imkânı yok.” Ciddiydim. “Bu yaz vaktimi ailem ve Jake ile geçiriyorum. Grup elemanı gibi eyaletten eya-late turlayamayacağım. Matt ile yakın mesafe? Hiç sanmıyorum.”

Jake kahkaha ile güldü. “Seni suçlayamam.”

Claud bana ters ters baktı. “Ama *benim* gitmem gerektiğini söylemiştin.”

“Öyleyse gitmelisin.” Yüzündeki dehşete kapılmış bakışlara güldüm. ‘Yanında Beck ve Lowe olacak. Denver da tamamen korkunç değil.’

“Bunların Matt ile yakın mesafeyi telafi ettiğini sanmıyorum.”

Beck güldü. “Haklı olabilir.”

Claudia’nın gözlerinin yuvalarında çıkmasına kahkaha attım.

“Pekâlâ. Artık kesinlikle gitmiyorum.” Dudaklarını sıkıştırdı ve kafasını salladı.

Gülmemeye çalışıp savunmamı bozmamaya çalışarak, “Bence hepiniz Matt’i hafife alıyorsunuz,” dedim. “Bence o ciks tavırlarının altında tuhaf sosyal becerileri olan tatlı, yanlış anlaşılmış genç bir adam var. Kim bilir Claudia... belki de *doğru adam* bunca zaman boyunca burnunun dibindeydi.”

“Matt? *Doğru adam*? Bir kere bana tıraş olup olmadığını sordu.

“Ne yaptı?” Beck hızla ona döndü. Sesi pek mutlu değildi.

Jake ile birbirimize tanıdık bir bakış attık.

Claudia Beck’in bu dik bakışları karşısında rahatsızca kaçamak cevaplar verdi. “Çok sarhoştı ve normalden daha aptallaşmıştı. Sonra özür diledi...” Sesi Beck’in gözlerinde toplanan şimşek bulutlarını görünce azaldı.

Sonunda kızgın bakışlarını masanın diğer ucundaki Jake’e doğrulttu. “Herife inanabiliyor musun? Derdi ne?”

“Matt’i bilirsin.” Jake söyleyeceklerini dikkatli seçti. “Düşünmeden konuşur.”

“Evet. Sanırım benim onunla biraz konuşmam gerekiyor.”

“Beck. Yapma.” Claudia ona kaşlarını çatı. “Çok büyük bir mesele değil. Bahsetmemem gerekirdi.”

“Çizgiyi aştı.”

“Evet ve özür diledi.” Claud’un dediklerini pekiştirdim. “Sarhoş olduğunda hiç dalgalakça şeyler yapmamışsın gibi davranma.”

Beck homurdandı.

Konu değıştirme zamanıydı. “Az önce Claudia’ya aileme LSAT’lere girmeyeceğimi söylediğimi anlattım.” Tepkisini görmek için Jake’e baktım.

Gözleri şefkatle parladı. “Seninle gurur duyuyorum bebeğim.”

Beck, “Şalterleri attı mı?” diye sordu.

“Memnun değiller ama bunu elde edemeyeceklerini anladıklarını sanıyorum.”

“O zaman...” Beck gülümsedi ve kolasını havaya kaldırdı. “Charley’ye, müstakbel seksi polisimize.”

Claudia ve Jake, “Charley’e,” diyerek kutlarken bardaklarımızı kaldırıp tokuşturduk.

Biraz kaybolsak da eğlenceli bir gece geçirdik. Parke taşı dar bir sokaktan ve bir sonraki sokaktan aşağı yürürken bir şekilde kendimizi başladığımız yerde bulduk. Nihayetinde bir taksi tutmuş bulunduk ve taksici kırık İngilizcesi ile Moog adında bir kulübü önerdi. Tamamı ahşap, demir ve dumandan oluşan mekân hınca hınç doluydu. Bize uygun bir yer değildi ama Claudia dertlerini dans ederek unutmak istedi.

Çocuklar ellerinde biralarla odanın kenarına giderken ben de Claudia ile dans

ettim ama çok geçmeden başka kızlar ve oğlanlar biz farkına bile varmadan dibimize girmişti ve Jake ile Beck kurtları uzak tutmak için bizimle dans pistine çıkmışlardı. Dans etmediler. Yalnızca gözlerini üzerimize diktiler ve bize yaklaşmayı çalışan tüm erkekleri kışkışladılar. Claudia pek umursuyor gibi görünmüyordu. Aslında sanırım Beck'e görkemiyle ıstırap çektiriyordu. Claudia'nın görkemi dansmdaydı.

Ve Beck kesinlikle ıstırap çekiyordu.

Kendiyle ilgili olmasa onun için üzülebilirdim.

Otele epey geç saatte döndük. Kafayı bulmuştuk ve enerji doluyduk. Bu kadar sarhoş olup da Jake ile baş başa tadını çıkaramamamız umut kırıcıydı ama arkadaşımm yanında olmak istiyordum.

Böylece ayrı odalara çekildik. Yatakta uzanırken Claudia uyuyana kadar havadan sudan konuştuk.

Toplu olarak olabildiğince Claudia'yı sakinleştirmiş ve Dustin ile buluşmasını akimdan çıkarmıştık. Ama şimdi, sonraki sabah, dördümüz Dustin'in binasına yirmi dakikalık yolculuğumuzu gerçekleştirirken Claudia çok sakindi. Jake ve ben haritadan daha ehildik. Haliyle hiçbir yanlış dönüş yapmadan vardık. Ama Jake, Beck ve ben arkalarında küçük butikleriyle ilginç dar sokaklarındaki işli demir balkonlu apartmanlara bakarak kendimizi Barselona'ya kaptırmışken Clauida bunları fark edemeyecek kadar fazlasıyla kendi içinde kaybolmuştu.

Dustin'in sokağına girdiğimizde büyük adımlarla ilerleyip Claud'un elini yakaladım. "Yanı başındayız," diyerek varlığımızı anımsattım.

Nefes alıp veriş hızlanmıştı ve en üst kata uzanan dar karanlık merdivenleri çıktığımızda tamamen nefesiz kalmıştı.

Kapının dışındaki dikilirken elini biraz daha sıkı tuttum. "Yalnızca nefes al."

Korkmuş gözleri benimkilerle buluştu ve burnundan nefes alıp vererek yavaşça

kafasını salladı.

Jake omzuna hızla dokundu ve Beck arkasından bir adım yaklaşıp alnından öpmek için eğildi.

“İyi olacaksın,” diye sakinleştirerek mırıldandı.

Claudia kapıya gözlerini dikti. Dudaklarında titrek bir gülümseme vardı. “Teşekkürler çocuklar.”

Kapıyı tıklattı.

Birkaç saniye sonra kapı açıldı. Karşımızda bize gözlerini diken kırk küsur yaşlarında grileşen koyu renk sakallı, keskin yeşil gözlü çekici bir adamdı. Claudia’nın gözleri. Açık renk pantolon ve kolları kıvrılmış bol keten bir gömlek giyyordu. Ayakları çıplaktı.

Claudia’ya gelene kadar gözleriyle bizi süzdü. Derin bir nefes aldı ve usulca tebessüm etti. Bir İngiliz aksanı-la, “Claudia?” diye sordu.

Apaçık gözleri ve daha önce hiç görmediğim kadar gergin olan enerjik, kendine güvenli arkadaşım Claudia başıyla onayladı. “Dustin?”

Kapıdan çekilirken içeri girmemiz için işaret ederek kolunu kaldırdı. “Lütfen, içeri girin.”

Claudia’ya içeriye girerken eşlik ettik ve Dustin onu acemice kucaklamak için öne çıktı. “Annene çok benziyorsun.” “Ama senin gözlerini almışım.”

“Almışsın.” Gülümsemesi biraz rahatsız ediciydi. Bize bakmak için göz kontağını kopardı. “Bunlar arkadaşların mı?”

“Evet. Bu, en yakın arkadaşım Charley ve onun erkek arkadaşı Jake, bu da arkadaşım Beck.”

“Hepimizle tanıştığıma memnun oldum. Claudia için bugün buraya geldiğinize göre hepiniz çok yakın arkadaşlar olmalısınız.”

“Öyleyiz.” Nasıl biri olduğunu anlamaya çalışarak kafamı salladım.

inceleyince daha da rahatsız ediciydi. Dustin gergin gergin güldü ve dairesinin içinde uzaklaştı.

Tüm üst kat ona aitti. Çatı arası gibi bir alandı. Pencereleden çok ışık giriyordu ve uzak bir köşede atölyesini görebiliyordum.

Çalıştığı tablo örtülüydü ama yere ve duvarlara boya saçılmıştı. Bitişik duvarın yarı uzunluğunda mutfak uzanıyordu ve odanın ortasında dev bir köşe koltuk ile kahve masası vardı.

Gözlerim aniden koltuğın üzerinde sabidendi.

Üzerinde bir kadın vardı.

Justin telaşla kadına giderek, “Ah, umarım sakıncası yoktur ama kız arkadaşım Pedra’yı bize katılması için davet ettim,” dedi. Kalktı ve zalim gözlerle Claudia’yı süzdü. Pedra Dustin’den gençti. Çok genç. Uzun, yanık tenli, güzel, koyu gözlü, koyu saçlıydı ve mankene benziyordu.

Claudia, “Ben de arkadaşlarımı getirdim. O yüzden anlıyorum,” dedi. Bir adım ileri atıp elini Pedra’ya uzattı. “Tanıştığıma memnun oldum.”

Pedra eline baktı ve bir an tutmayacağını düşündüm. Sonunda tuttu ama tutuşu çok gevşek, tavrı çok gönülsüzdü. “Onun gözlerini almışsın,” dedi. O müzikal İspanyol aksanıyla nasıl olduysa yavan konuşmayı başarmıştı.

“Evet.” Claudia bana resmen, “Tardım et!” diye bağırان bir bakış attı.

“Neden oturmuyoruz?” Koltuğa dönerek bir adım attım.

“Doğru, doğru tabi.” Dustin bizi otururken izledi. “Size bir şeyler ikram edebilir miyim? Suyum, meyve çayım ve birkaç da biram var.”

“Ben bir bira alayım.” Beck cana yakın bir şekilde onay verdi ve Pedra’nın gözlerinin ona kayıp takıldığını fark ettim. Tipik.

“Ben de bir bira alayım, teşekkürler.” Jake koltuktan öne uzandı. Kolu belime dolanmıştı, kalçamda duruyordu. Rahatlamamı belirten bir biçimde daha sık tuttu ama yapamadım.

Bu durum fazla önemliydi.

“Su lütfen,” dedim.

“Ben de.” Claudia uzun uzun zayıfça iç çekti. Dustin fark etmiş görünmedi. Çok gergin olduğunu tahmin ediyordum.

Sonunda içeceklerimiz geldiğinde sohbet yapmacık ve tuhaf halini sürdürdü. Ancak, yavaş yavaş tebessümler daha az gergin ve kahkahalar daha az zorlama bir hal aldığına Claudia ile Dustin daha ciddi konulara girdiler. Ebeveynliği ve Claudia’nın anne babasının Dustin’in uzak durmasını istemeleri gibi.

Pedra tüm olay boyunca dudaklarında onay vermeyen, ekşi bir ifadeyle gergin gergin oturdu. Acaba ilgiyi bir kız çocuğuna kaçırmak istemediği için miydi? Claudia’nın da Dustin’in de ikisinin de yanında yardım için ihtiyaç duydukları insanlar oldukları halde bütün meseleyi biz odadayken konuşamadıkları açıktı. Onun yerine okuldan bahsettik ve Dustin bize resimleri ile gelecek sergisinden bahsetti. Sanatın hayatı, tutkusu olduğu belliydi. Onu yanıp kül ediyordu. Bu gergin adamdan, güçlü ve tatlı bir adama dönüştürüyordu. Gotik mahallesindeki Plaça St. Josep Oriol’e gitmemiz konusunda ısrar etti. Otelimizden çok uzakta değildi ve yerel sanatçılara ait muhteşem eserler görebilirdik.

Birkaç saat sonra Claudia sakince, “Çok meşgul olduğunu biliyorum. O yüzden biz gidelim ama belki ben buradayken yalnızca ikimiz akşam yemeğine çıkabilir diye düşündüm.”

“Elbette.” Samimiyetle mutlu göründü ve Claudia için bir umut kıvılcımı gördüm. “Çok hoşuma gider. Yarın? El Pintor’da rezervasyon yaptıracağım. Sana detayları e-posta ile gönderirim.”

“Telefonum var. Onun yerine numaramı ister misin?” “Evet. İzin ver...” Kaşlarının arasındaki kırılıkla etrafa bakarak ayaklandı. “İzin ver, telefonumu bulayım...” Pedra, Claudia’ya kaşlarını çatarak, “Banyo lavabosunda gördüm,” diye mırıldandı.

Genelde Claudia da kaşlarım çatarak karşılık verirdi ama iyiyi oynadığını biliyorum. O yüzden onun yerine ben çattım. Bakışlarımı sezermiş gibi Pedra bana döndü ve yüzümde gördüğü her ne idiyse hızla başını çevirdi.

Muhtemelen tehlikeli bakıyordum, içimdeki anne ayı ortaya çıkmıştı.

Dustin telefonuyla geri döndü ve Claudia’nın numarasını aldı. Randevularının detaylarını yakında mesaj atacağına söz verdi. Bir kez daha beceriksizce kucakladı ve oradan çıktık.

Binanın dışına çıktığımız gibi Claudia Beck’in yanma kıvrıldı ve o da kollarını Claudia’nın beline doladı. Kaygıyla, “İyi misin?” diye sordu.

Omuzlarını kaldırdı. “Çok kötü değildi, değil mi? İyi biri gibi görünüyor?”

“Gerçekten iyi biri gibi görünüyor.” Jake içini rahatlattı.

“Akşam yemeği daha da iyi olur.” Gülümsedim. “Yalnızca ikiniz. Dinleyen kulaklar ve uyuz Pedra olmadan daha az rahatsız edici olur.”

Claud sallanarak güldü. “Evet, o da neydi öyle?”

“Boş ver onu. Buraya onun için gelmedin. Dustin için geldin ve o da seninle tanıştığına gerçekten mutlu görünüyor.”

Sonunda rahatlayarak gülümsedi. “Öyle değil mi? Ah” Nefes verdi. “Hadi gidip

keşfe çıkalım ve yiyecek bir şeyler bulalım. Açlıktan öleceğim.”

Çocuklar yarım saat önce güne başlamaya hazır olduklarını söylemek için kapımızı çalmışlardı ama Claudia ve ben daha yeni uyanmıştık. Meydanın diğer tarafındaki bir kafede kahvaltı yapmak için buluşacağımıza söz verdik ve otel odasında hazırlanmak için koşuşturduk.

Koşuştururken Claudia, Dustin hakkında sohbete koyuldu.

Gerçek babasıyla arasındaki her şeyin yolunda gitmesiyle ilgili bir şeyler kafamı kurcalıyordu. Belki içimdeki kötümserliktendi ya da belki arkadaşımın kalbinin kırılmasından korkuyordum ama dikkatli olması için uyarmamak benim için çok güç oluyordu. Mahvetmek istemiyordum.

Çok sıcak bir güne uyandığımız için şort ve kolsuz ye- / lek giydik. Jake ve Beck ile buluşmak için meydana doğru yola koyulduk.

“Dustin resmimi yapmak istediğini söylüyor.” Claudia gülümsedi. Gözleri aşırı büyük gözlüklerle örtülü olsa da sesindeki heyecanı duyabiliyordum.

“Yapacak mısın?”

“Onun için oturacak mıyım? Evet. Bir portre yapmak istiyor.”

“Yani, sen güzelsin ve o da bir ressam. Tabi ister.”

“Evet ama ayrıca kızıyım,” diye biraz kızgınlıkla ekledi. “Elbette. Yalnızca... Elbette seni resmetmek ister, kızı

ol ya da olma.”

Yüzünü ekşitti. “Annemin çıplak resmini yapmış olabilir. Onu resmini yapıp yapmadığını sordum ve birden güvensizleştii, rahatsız oldu.”

Güldüm. “Ah, kesinlikle annenin çıplak resmini yapmış.”

Claud ürperdi. “Annem. Sadakatsiz ilham perisi.” Meydandan kafeye geçtik. “Buraya geldiğinden beri annenle konuştun mu?”

“Hayır,” diye homurdandı. “Annemle babam bunlar olmuyormuş gibi davranıyorlar.”

Tipik.

“Benimkiler dün gece e-posta atıp seni sordular. Dustin ile her şeyin yolunda gitmesini umut ettiklerini ve seni sevdiklerini söylediler.”

“Annenle babana bayılıyorum. Sence *onlar* beni evlat edinirler mi?”

Cevap verirdim ama sokağın karşısındaki kafeye gözlerimi dikmekle fazla meşguldüm. Kaldırımdaki masada oturan erkek arkadaşım ve Beck’ti. Yalnız değillerdi. Benim Claud’m koltuklarında iki kız oturuyordu ve Jake ile Beck gülüyorlardı.

Hoş olmayan bir şey çekildi göğsümden.

Omzumda bir dürtü hissettim ve Claudia’ya bakmak için döndüm.

Gözlerime bakmak için güneş gözlüğünü kaldırdı. “Şşt. İyi misin?”

Arkada flört eden kızlarla flört eden bizim aptal erkek müsveddelerine bakarak iç çektim.

“Jake ve ben harika durumdayız ama tüm kıskançlık mevzusunu geride bıraktığımı sanıyordum. Ancak şu kızın Jake’in gülerek içine düştüğünü ve onun da engellemek için bir şey yapmadığını görünce onu öldürmek istiyorum. Lisede de böyleydi.” Sıkıntıdan burnumun üzerinde kırışıklıklar oluştu. “Bir de *beni* çapkın olmakla suçlardı.” “Sen çapkınsın.”

Kaşlarımı çattım. “Değilim.”

“Ah lütfen. Engel olamıyorsun.”

“Hadi ya, sana ne demeli?” Kafe yönünde elimi salladım. “Beck’i flört ederken görmek seni artık rahatsız etmiyor mu?”

Şimdi kaş çatma sırası Claudia’daydı. “Biz arkadaşız ve kızlar onunla flört ediyor. Arkadaştan fazlası olsaydık bu gerçeğe alışmak zorunda kalırdım. Tıpkı senin erkek arkadaşının çekici olduğuna alışman gerektiği gibi ve bunu söylemekten nefret ediyorum ama bebeğim, siz ikiniz bir araya geldiğinizden beri çocuğun etrafında bir ışık var... çok çekici.” Omzuma pat pat vurdu. “Sanırım şu anda onunla flörtleşen çekici senyorita’nın suçlusu yalnızca sensin.”

inledim. “Peki. Nasıl rol yapalım? Havalı, umursamaz... ya da sinirli?”

“Olgun olup havalı ve umursamaz olalım. Biliyordun, Jake senin için yanıp tutuşuyor. Kıskançlık yapman gerekmiyor. Hiç.”

O korkunç histen kurtuldum ve mantığımın dizginleri ele almasına izin verdim. “Haklısın,” Katılıyordum. Dikkatle inceleyerek, “Ne zaman bu kadar bilge ve olgun olsun sen?”

Claudia düşünerek çenesini kaldırdı. “Hmm...Sanırım büsbütün yeni bir gelişme.”

“Hoşuma gitti.”

“Ne kadar süreceğini göreceğiz.”

Gülerek kafeye doğru sokağın karşısına geçişini takip ettim. Jake bizi gördü ve gözlerimiz buluştuğunda aramızdaki bağın her zamanki gibi canlandığını hissettim. Yanındaki kıza kafamı doğrultarak bir kaşımı kaldırdım ama kızmadığımı bilsin diye -artık kızmadığımı- bir gülümseme takındım.

Omuzlarını kaldırdı ve Beck’in kolunu dürttü. Beck baktı ve gözleri anında Claudia’ya kaydı. Sandalyesinde doğruldu. Jake kızlara döndü ve bir şey dedi.

Her ne idiyse, biz onlara yürürken dönmelerine neden oldu. Kızlar bize meraklı bakışlar attılar ama koltuklarından kalkıp erkeklerimize kur yaparak el salladılar.

Birkaç saniye sonra masanın etrafına dizildik ve popom sandalyeye değdiği anda Jake elini boynuma doladı ve usul, tatlı bir öpücük için kendine çekti. Geri çekilirken hafifçe gülümsedim. “Sana da günaydın.”

“Öyleyseeeee...” Claudia sandalyesinde dinlenerek ağır ağır konuşmaya başladı. ”Demek biz etrafta olmadığımızda böyle vakit geçiriyorsunuz. Muhteşem İspanyol kızlarıyla flörtleşerek? Biraz adaletsizlik oluyor. Bilseydik şehirde özel bir tur atmak ister miyiz diye soran o iki motorlu çocukla giderdik.”

İki kaşım kalkık ona baktım.

Sırıttı. Bilgeliğine ve olgunluğuna atıfta bulunarak, “Sanırım çok uzun sürmedi,” dedi.

Kafamı sallayarak güldüm. Jake’e baktığımda kaşlarının arasında sinirden oluşan kırışıklıklar vardı. “Çocuk mu? Motorlu?”

Neşeyle ittim. “Claudia yalan söylüyor.”

İfadesi düzelir sanmıştım ama Jake endişeli görünüyordu. “Kızlar birden geldiler. Oturmaları için davet etmedik.”

Beck, “Çok kılıbıksın,” diye mırıldanarak bir bardak soğuk portakal suyuna uzandı.

Keyifsizce sert sert baktım. “Jake benimle çıkıyor. Ben de harikayım. Onu seviyorum ve seksi düzenli olarak yapıyor ve *aklını başından alıyor*. Kılıbıkça dahi, şu anda senden çok daha iyi durumda.”

Jake ile Claudia bir kahkaha patlattılar. Beck de gülümsedi. Gözleri Jake’in gözleriyle buluştuğunda neşeyle doldu. Jake sandalyemi yanına çekti. Yüzü yüzümden birkaç santim ötedeydi. Gözleri mutluluktan dans ediyordu.

“Haksızsın. Harika değilsin. Başlı başına bir olaysın.” Burnunu benimkine sürttü. “Düzenli olarak yapma mev-zusuna gelince,” ağzımın içinde fısıldadı, “Seni özledim.”

Ben de onu özlemiştim. Barselona’ya geldiğimizden beri birlikte uyumamıştık. Üç gece kulağa az gelmeyebilirdi ama son birkaç haftadır her gece birlikte yatınca azdı.

Claudia dikkatimizi çekerek yüksek sesle, “Ne düşünüyorum biliyor musunuz,” dedi. Beck’e gülümsüyordu. “Bence sen ve ben günü birlikte geçirmeliyiz. Bu ikisinin iğrençliklerine ve âşık hallerine izin vermeliyiz. Bir mola iyi gelebilir. Midemi bulandırmaya başladı.”

Dalga geçtiğini biliyordum ama bu kulağa harika bir fikir gibi geliyordu.

Beck sırtıttı. “İyi dedin.” 1

Jake, “Bana uyar,” diyerek kulağıma mırıldandı. Belimden aşağı bir titreme geldi ve bedenimin sözüne cevap verdiğini hissettim.

Yalnız şu kadarını söyleyeyim, Claudia ve Beck ile hafif bir kahvaltı yapıp hızlıca vedalaştık. Jake resmen beni elimden tutup otele sürükledi. Asansör kapıları kapandığında üzerime çıkmış beni duvara dayamış, sanki ne kadar öpse yetmiyormuş gibi büyük istekle öpüyordu.

Asansörden odama doğru koridora fırlarken kalbim şiddetle çarpıyordu. Kapıyı açtık, kapadık ve üstümde-kini hızla çıkardı, kendi gömleğini hemen çekti. Jake kotundan kurtulurken ben şortumun düğmelerini açtım ve yalpalayarak içinden çıktım. Yeniden kollarımdaydım. Bizi en yakın yatağa götürürken üzerine çıkmıştım.

Aramaya koyulan ellerim onu azgın ve sert bulunca Jake inledi. Onu dokunurken beni öptü. Sutyenimin klipsini açmak için ellerini arkama kaydırды. Sutyen göğsümden düşerken ellerini geri çekti ve sırtarak fısıldadı, “Çok iyi arkadaşlarımız var.”

Hak vererek güldüm. Sesim bir süre sonra derin ateşli öpücükleriyle yutuldu.

* * *

“Sana söyledim. Gitmiyorum.” Başımı inatla salladım ve kaldırımda sıralanan grafiti ve posterlere gözlerimi diktim.

Jake güldü. “Kullanılmıyor. Artık öyle bir şey yapmıyorlar.”

“La Monumental’a gitmeyeceğim, o kadar.” Ben ona uyarıcı bir bakış, o da inanmadığını belirten bir kahkaha attı ama sustu.

Beşinci gündü. Claudia yine Dustin’i görmek için bizden bir saat önce ayrılmıştı ve Beck de Jake ile beni biraz yalnız bırakmaya karar vermişti. Doğrusu, sanırım balayı safhamızdan bıkmıştı. Beck memnuniyetle Barselona sokaklarında bir başına -ya da yolculuklarında gelişigüzel kızlar bulmanın onun için ne kadar kolay olduğunu bildiğimden bir başına değil- gezinirken Jake ve ben Barselona sokaklarında tam ters yönde dolanıyorduk.

Otelin kuzeydoğusunda yarım saat dolanmıştık ve ünlü boğa arenası La Monumental’ın etrafını dönüyorduk. Jake haklıydı. Arena 2011’de Catalunya’da boğa güreşi yasaklandığından beri öyle bir amaçla kullanılmamıştı ama yine de tüm o olaydan nefret ediyordum. Mekânı görmekle de ilgilenmiyordum.

Jake, uyuz olmadığını anlayacağım bir gülücük atarak, “Çok dik kafalısın,” dedi.

“Emin olabilirsin öyleyim.” Ben de arsız bir gülücük attım. “Bu konuda iyi şanslar bu arada.”

“Kadınlarımın inatçı olmasını sevdiğim için şanslısın.”

“Kadınlarının?” diye homurdandım. “Hareminin bir parçası mıyım?”

Suratını astı. “Ne? Tüm iyiliğimden faydalanan bir sen misin sanıyordun?”

“Matt’ten kadınlarla konuşma dersleri mi alıyorsun sen?” Kaldırım kenarlarındaki satılık turistik şeylerden uzaklaştırmak için elini tutarak kahkaha attım.

Jake, “Bence tekniği kusursuz,” diye ruhsuzca yanıtladı. “Her gün adama hayranlığım daha da artıyor.”

Beck’in Matt’in Claudia’ya karşı “tekniğini” anımsayarak yüzümü buruşturdum. “Sarıırım Edinburgh’a döndüğümüzde başı Beck’le derde girebilir. O çocuk... söyleyecek sözüm yok. Aşırı koruyucu ve sahiplenici. Çok ihmalkâr bir aptal.”

Jake boğazını temizledi. “Aslında...” "N

Sokağın ortasında durup göz kontağından kaçınmasın diye elini çekiştirdim. “Aslında?”

Omuzlarım kaldırdı. “Hiç. Sadece... Bence Beck Claudia için hislerinin sandığından daha çok farkında. Şeytanlıkları oluyor. Ama Claudia’yı önemsiyor ve bence yola geliyor.”

Gözlerimi kıstım. “Bir şey mi biliyorsun Jacob Caplin?” “Charley, seni seviyorum ama sana söyleyeceğim şeyler var.”

Arkadaşıma istediği şeyi vermek için merak, çaresizlik ve burnumu sokma isteği içinde, Jake’in Claudia’nın gelecek mutluluğuna dair soruları ve cevapları biliyor olması bana uymadı. Ancak, anlıyordum. “Kız kuralları.” Homurdandım, “Ama erkekler için.”

“Aynen öyle.”

“Of, anlıyorum.” Yanına sokuldum. “Belki, ne olur ne olmaz diye, bu gece onlara baş başa bir yemek ayarlamalıyız? Claudia’nın onunla dün harika bir gün geçirdiğini biliyorum.”

“Neden kendi kendilerine çözmelerine izin vermiyoruz? Bizim için bu iyiliği

yapmışlardı.”

Kaşlarımı çattım. “Haklı olmayı bırak. Dengemi şaşıyorum.”

Beni yanma çekerek güldü ve büyük bir memnuniyetle otele doğru geri yürüdük.

Gözümün ucuyla tanıdık bir simayı yakaladığımda asansör bekliyorduk. Döndüğümde Claudia’nın resepsiyona büyük adımlarla girdiğini gördüm ve görünüşünden soluğum kesildi.

Gözleri kan çanağına dönmüştü. Yanaklarında renk yoktu. Daha da kötüsü... ifadesinde öyle perişan bir şey vardı ki panikledim. Sesim titreyerek, “Claudia!” diye seslendim.

Şaşkınlıkla bana baktı. Ayakları aniden devinimini yitirdi.

Ve birden bana koştu. Üstüme kapandığında yüzü çökmüştü. Boynumda hıçkırarak ağlarken kollarımla onu sardım. Başının üzerinden Jake’e bakarken kollarım onu iyice sıktı. Aramızda endişeli bir bakışma ve Claudia’yı kimsenin olmadığı bir yere götürmemiz gerektiğine dair sessiz bir anlaşma oldu.

Onu asansöre soktum. Jake bizi korurcasına önümüzü kapadı. Sorunun ne olduğunu sormaya çalıştım ama oldukça derinden titreyerek, kalp parçalayarak ağlamaya devam etti.

Jake bizi odamıza soktu. Claudia’yı sandalyeye yerleştirdim. Önünde diz çökerek, “Claudia, lütfen konuş benimle,” diye yalvardım.

Gözyaşlarına hâkim olmaya çalışırken hıçkırdı. Bana bakacak kadar kendini toparlaması için sabırla bekledim. Jake kağıt mendiller uzattı. O da elleri titreyerek yüzünü mendile daldırdı.

“Dustin...” Sesi çatlıyordu, “bizim hakkımızda bu kadar rahat davranıp heyecanlandıktan sonra...bana bugün yapamayacağını söyledi.” Gözyaşları şimdi sessizce süzülüyordu. “Baba olma sorumluluğunu istemiyor ve başka herhangi

bir şeyin de kafa karıştırıcı olduğunu düşünüyor. Birbirimizi bir daha görmezsek daha iyi olacağını düşünüyor.”

OROSPU ÇOCUĞU!

Kanım beynime sıçradı ve odadan çıkıp gidip, o zayıf pisliği avlamamak gerçekten kendimi zor kontrol ettim.

Onu reddeden... bir başka adam... bir başka ebeveyn daha. Bunu yaptıkları için onlardan çok nefret ediyordum.

Eline uzanarak, “Claud,” diye fısıldadım. “Çok üzgünüm.”

Kafasını salladı. “Üzülme. Bilmem gerekirdi. Umutlandım ve bilmem gerekirdi.” Tekrar ağlamaya başladı. Uzanarak onu kollarımın arasına çektim.

“Şşh.” Onu sakinleştirmeye kalkıştım. “Tamam. İyi olacak. Seni seviyoruz bebeğim. Onlara ihtiyacın yok.”

Doladığı kollarını sıktı. “Artık burada olmak istemiyorum,” diye ağladı.

Jake’in ifadesi benimkinden emin olduğum kadar öldürücüydü. Bir adım ilerledi ve vücut dilini okudum. Claudia’yı kollarımdan usulca aldım ve Jake yerime geçti. Claudia ona daha da sıkı sarılarak tişörtünü gözyaşlarıyla sıırıslıklam etti.

Rahatlatmaya çalışarak saçlarını okşadı. “Seni buradan götüreceğiz,” diye söz verdi.

On Üçüncü Bölüm

Iowa, Kasım 2013

Jake, Beck ve Claudia ile arabayla altı eyalet gezmek için okulun birkaç gününü kaçıracığımı duyurduğumda annemle babam şaşırtıcı bir şekilde sorun çıkarmadılar. LSAT'lerin geçmiş olmasının faydası olmuştu. Nasıl geçtiğini bilmiyordum. Bir an iyi yaptığımdan emindim, bir an şüpheyle doluyordum.

Bu aralar hayatımın teması buydu.

Her neyse, annemle babam karşı çıksalar dahi babasının Ölümünün ardından huzur bulması yolunda Beck'e eşlik ederdim. Sözüm sözdü ve arkadaşımın bana ihtiyacı vardı. Annem ile babam... aslında anlayışla karşılamışlardı ancak Jake'in varlığıyla ilgili çekinceler varsa da gündeme getirmemişlerdi.

Beck'in kapımıza gelişinden neredeyse iki hafta sonra kendimi Jake'in babasının ödünç arazi aracında bahsi geçen şahısla birlikte işte böyle bulmuştum. Gergindim. Jake'i son görüşümde bana karşı soğuk tavrından sonra gerginliğin ötesindeydim. Ancak havalı bir sükûnetle, ara ara da ukalalıkla sinirlerimi maskelemeye kararlıyım.

Claudia ile Perdue'den O'Hare servisine binmiştik ve

Jake bizi oradan almıştı. Beck çıkıp çantalarımı yardım etmiş ve derhal Claudia ile arkaya oturup, kızımla Jake'in yanındaki yolcu koltuğuna koymaya mecbur bırakmıştı.

Tuhaf kelimesi olanı tam olarak anlatamazdı. Merhaba dedim ve harika bir selamlamayla karşılandım. Ancak birden aramıza sessizlik çöktü. Claudia ve Beck arkada sessizce konuşuyorlardı. Ne zaman dikiz aynasından bak-sam kafaları birleşik dip dibe oturmuş oluyorlardı. Beck öncekinden daha iyi görünüyordu. Claudia onunla neredeyse her gün sohbet etmişti ve yapacak bir

şeyi, odağı olduğundan babasının ölümüyle hiçbirimizin beklemediği kadar iyi baş ediyordu.

Claudia'mn hayatında olması yardımcı olmuştu. Öyle olduğunu biliyordum.

Bu şaşırtıcıydı. Claudia'nın maksadı. Öyle hassas bir konuydu ki tartışmaya başlarız diye gündeme getirmek istememiştim. Yine de birbirlerine karşı tavırlarının ne anlama geldiğini merak ediyordum. Claudia ona bir şans vermeye karar vermiş miydi?

Jake I-80W karayolunda arabayı sürerken bunu sessizce uzun uzun düşündüm. Illinois boyunca sürmüştük. Birkaç gün önce düşen karın çoğu temizlenmişti ve kayboluyordu. Böylece iyi yol almıştık. Davenport, Iowa'ya vardığımızda üç saattir yol gidiyorduk.

Jake, “Çiş molası?” diye sordu.

Claudia, “Evet lütfen,” dedi. “Tam bir kız olup sormak istemedim ama mesanem son yarım saattir patlamaya hazırdı.”

Arkaya ona doğru bir bakış attım. “Neredeyse iki şişe su içtiğin içindir.”

“Burası sıcak.” Omuzlarını silkti.

Beck'e ve sol yanının Claud'un sağma yapışık olduğu

gerçeğine göz gezdirdim. Elbette orası, arkası sıcaktı.

Jake, “Des Moines'de bir şeyler yemek için durabiliriz, sonra da Lincoln yakınlarında motel için durabiliriz diye düşünüyordum,” diye öneride bulundu.

Onayladım. “Sen kullanıyorsun, o yüzden sen karar vermelisin. Direksiyonun başında geçirmek için uzun bir süre.”

Şimdi de omuz silkti. “Toplamda yaklaşık sekiz buçuk, dokuz saat.”

“Öncesinde durabiliriz o zaman.”

“Chicago’dan saat sekizde ayrıldık. Saat şu an daha on bire geliyor. Des Moines’e yaklaşık bir buçuk gibi ulaşırız. Bir saat mola. Lincoln’e beş gibi varmamız gerekir. Benim için sorun yok.”

“İyi bir plan gibi geliyor.” Beck kabul etti.

Jake bu yolculuk boyunca sürekli yorgun olacak diye endişeliydim. “Ben de sürebilirim istersen.”

Dikkatini yola çevirmeden önce bana ufak bir gülücük atarak beni şaşkına çevirdi. Jake’in aksi, hazırcevap sürümü nereye kaybolmuştu? “Dert etme. Beck babamın sigortası altında. Her gün sırayla kullanacağız.”

Jake, Davenport’ta bir benzinliğe çekti ve ihtiyaçlarımızı görmek için çıktık. Sonrasında Claudia ile ellerimizi dünyanın belki de en güzel benzinlik tuvaletinde yıkarken, “Jake ile konuşmaya başlaman gerekiyor yoksa bu araba yolculuğu tuhafın da ötesine geçecek,” dedi.

Ona gülümsedim. “Beck ile birlikte ön koltukta neler olduğunu fark edemeyecek kadar samimileşmekle meşgulsün sanıyordum.”

Yüzünü ekşitti. “Hayır. Sen ve Jake aranızda ses geçirmez cam tabakası varmış gibi davranıyorsunuz. En azından anlamaya çalışırsınız diye umut ediyordum.”

“Birbirimizle gayet iyiyiz. Beck ile senin gibi birbirimizin kulağına fısıldamayacağız, ellerimizi birbirine sürtmeyeceğiz ve birbirimize dayanmayacağız. Bunların hepsi sorgulanası tavırlar ve burnumu sokmadığıma dikkatini çekerim.”

Claudia homurdandı. “Burnunu sokmadın halin bu mu?” Gözlerimi masum taklidi yaparak yuvarladım. “Ne? Sen ile Beck hakkında tek bir soru dahi sormadım ve hatta bu artık çıkmaya başlayacağınız anlamına mı geliyor diye bile...”

Cevabı kolumu beş yaşında çocuk gibi kolum,u yumruklamak ve asık suratla havalı havalı yürümek oldu. Sanırım sinirine dokunmuştum.

Sırıtarak peşinden çıktım ve Des Moines’e varana kadar bizi idare etsin diye abur cubur almaya benzinliğe girdim.

Claudia’nın yorumlarını hesaba katarak tekrar yola koyulduğumuzda eski erkek arkadaşım ile ufak bir sohbet girişiminde bulundum.

“Babanın arabasını ödünç almaya izin vermesi büyük bir incelik.”

“Kiralayabileceğimiz çoğu taşıttan daha güvenli. Biz bunu kullanırken babam da anneminkini ödünç alıyor.” Bir paket patates cipsini açtım ve ikram ettim. Biraz aldı, tek eliyle yedi. “Nasıllar? Ailen?”

Katır kutur yemeyi bıraktı ve sorgularcasına bir bakış attı, “iyiler ama bu benim sana sormam gereken bir soru değil mi?”

“Sanırım o soruyu zaten sordun.”

“Sordum. İki ay önce.”

Ona garip bir bakış attım. “Çok bir şey değişmedi diyelim.”

“Bilmem. Zaten başından bana her şeyin nasıl olduğunu anlatmadın.”

İç çektim. Belli ki Jake ve ben çene çalamıyorduk. Biraz müziğin gergin sessizliği bastıracağını umut ederek radyoyu açmak için uzandım. Ne yazık ki Jake de tam olarak aynıni düşünmüştü. Parmaklarımız birbirine değdi ve aramızda bir elektrik kıvılcımlandı. Temasla birlikte kollarımızı hızla geri çektik ve ben içimde akan ateşin soğumasını dileyerek hemen pencereden dışarı bakmaya koyuldum.

Ve böylece tüm bedenim ona dikkat kesildi. Ellerini direksiyonda her değiştirişine, çıkardığı her sese veya Claudia ya da Beck’in sorusunu

cevaplamak için dikiz aynasına her bakışığına dikkat kesildim. Bu farkmdalık ona göz ucuyla bakmama neden oluyordu. Kıskandırıcı derecede uzun kirpiklerine, kulak memesindeki iki küçük ize, geniş erkeksi ellerine, on altı yaşımızdan beri beni cezbeden dolgun altdudağına minik enstantaneler, ufak bakışlar...

Hatıraların akınına uğruyordum.

O hatıralar canımı yakıyordu.

Bilinçsizce dokunmak üzere uzatırsam diye ellerimi yumruk yaparak Jake'in bir parçam olmadığı bir zamanı hatırlamaya çalıştım ama parçam olduğu anılarım aklımı istila etti.

Kazandılar ve ben kaybettim. Ama gerçek böyle değilmiş gibi davranmakta gerçekten iyi olmaya başlamıştım.

Des Moines'e ulaştığımızda arabadan çıktığıma ne kadar mutlu olduğumu tarif edecek kelime yoktu. Beck'in canı krep yemek istiyordu. Böylece Jake babasının GPS'ini kullanarak bize en yakındaki yeri buldu. Ana rotamızdan çıkmamıza mal oldu ama Beck bahsettiği anda krepler, waffle'lar, çırpılmış yumurtalar, pastırma ve akçaağaç şurubu hayal etmekten kendimi alıkoyamadım.

Ama en çok da o tuhaf sessizlik, boğucu gerginlik ve konuşulmayan kelimeler dünyasından kurtulduğuma memnundum.

Dördümüz bir masaya oturduk ve sipariş verdikten sonra dördümüzün bir yolculukta yemeğe oturduğu son seferi anımsadım.

O günden bugüne çok şey değışmişti. Yalnızca yedi ayı biraz geçtiğine inanmak güçtü. ,

“Tamam, hadi bir oyun oynayalım.” Claudia masanın diğer ucundaki Beck ve Jake'e gülümsedi. Yeşil gözlerindeki haylaz ışıltıyı fark ettim.

“Mecbur muyuz?” diye sordum.

“Evet, huysuz Betsy,¹ mecburuz.”

Küçümseyerek güldüm. “Huysuz Betsy?”

Claudia sataşmamı pas geçti. “Boş ver. Neyse, Beck ve ben bu oyunu hep oynuyoruz.”

Jake duygusuz bir tonla, “Belki krep lokantası Beck ile oyun oynamanız için uygun bir yer olmayabilir,” dedi. Güldüm çünkü ben söylemeden o söylemişti. Gözlerimiz buluştu. Tam olarak ne düşündüğümü biliyormuş gibi gözleri benimkilere gülümsedi.

“Fesatlığı bırakın.” Claudia azarladı. “Öyle bir şey değil. Oyun şu; birlikte yemek yiyen bir çift seçiyorsunuz ya da iki arkadaş ya da her neyse ve onları konuşturuyorsunuz. Size göstereceğiz.” Odayı taradı ve gizlice işaret etti. “Orada.” Dirsekleri masada oturan, alçak sesle konuşabilmek için birbirine eğilen genç bir çift gösterdi. “Beck.”

Çifte baktı ve gülümsedi. “Bebeğim, elmalı turtadan daha güzel kokuyorsun ve akça ağaç şurubundan daha lezzetlisin.”

inledim ama gülümsedim.

Kız kafasını yana oynatınca saçlarını boynundan aşağı düştü ve Claudia abartılı bir mutlulukla iç çekti. “Yeni parfümüm. Adı Eau de Krep.”

Güldük ve Claudia beni dürtükledi. “Senin sıran. Senin ve Jake’in.”

Ve o an bu aptal oyunla ne planladığını anladım. “Bilmiyorum.”

Jake, “Ah, hadi. Zaman geçer,” diye cesaretlendirdi. Restoranın diğer ucundaki yaşlı bir çifti işaret etti. Dışarısı soğuk olsa da buz gibi değildi ama ikisi de kat kat giyinmişlerdi. Çok renkli çirkin bir şapka giyen kadın sessizce yemeğini

yyordu. Bu arada kocası hem yiyip hem gazete okumaya çalışıyordu. Çiğnerken başı gazetenin üzerine kıvrılmıştı.

Kadın ona gözlüklerinin üzerinden baktı ve konuşmaya başladı.

Gülümsedim. “Gazeteye biraz daha yaklaş istersen, içinde çıplak kadınlar ya da onun gibi bir şey mi var?” diye onun yerine tamamladım.

Adam cevaplarırken Jake, “Öyle olsaydı da farkında olmazdım. En son çıplak bir kadın gördüğümde Nazileri Hollanda’dan defetmeye yardım ediyordum,” dedi.

Claudia ve Beck’in güldüğünü duyabiliyordum ama kadın eşine açıkça carlarken oyunda kalmayı başardım. “Hatırlatma. Bulaştırdığın kaşıntı için krem almam gerekmişti.”

Yaşlı adam gazetesinden başını kaldırdı ve Jake onun yerine, “Yerinde olsam o anının değerini bilirdim. Başına

gelmiş en cüretkâr şey olabilir,” dedi.

Bir kahkaha patlattım ve kadın eliyle gazeteye hafifçe vururken cevap verdim. “Yetti artık. Kendin için ev ilanlarına bakmaya başlasan iyi olur.”

Adam bir şey demedi ama kadına bakarak omletinden bir ısırık aldı. Konuşmaya başladı ve Jake, “Sanırım tapuda benim adımın yazdığının farkmdasmdır,” diyerek yanıtladı.

Kadın masadan ona doğru eğildi ve, “Gidersem sana neyin çarptığını anlayamazsın. Bir başkasının çamaşırlarındaki pislik izlerini yıkayacağını ve ortalıkta bıraktığın yanlış diş bardaklarıyla uğraşacağını mı sanıyorsun?” dedi. Claudia, “Ah,” diye kıkırdadı.

Jake, “Benim? Benim mi birlikte yaşaması zor biri olduğumu sanıyorsun?” diye yanıtladı. “Tüm eve saçtığın seramik baykuşlara ne demeli? Kahrolası bir seramik baykuşa çarpmadan bir adım bile atamıyorum. Hele tütsüye girmeyelim

bile.”

Jake’e bir bakış attım ve ağzımı oynattım. “Tütsü?” Sırıttı.

Çifte geri dönerek, kadının kahvaltısına girip ama adamla konuşmaya devam edişini izledim. “Her yerde tütsümüz olmasaydı ev puro ve ayak kokardı.”

Adam karısına çatalını sallarken Jake, “Puromu karıştırma, kadın,” diye parladı. Gerçekten de bir konuda tartışıyor gibi görünüyorlardı. “Purom lanet olası tütsü ve tavuk kokusunu maskeliyor. Başka bir şey pişirmeyi bilmez misin sen?”

“Arsenikli elmalı tarta ne dersin?” diye sahte bir öfkeyle yanıtladım.

İkili birkaç saniye hiçbir şey demediler ve adam karısının eline hafifçe vurdu. O da adama ufak bir gülücük attı.

Jake usulca, “Tütsü ve tavukla baş edebilirim eğer sen purolarım ve dişlerimle baş edebilirsen,” dedi.

Kadın başını ileri geri sallayarak cevap verdi, cevap verdim, “Elbette. Ve bu akşam...ışığı açık bırakmana izin vereceğim.”

“Ah, tatlım, çok iyisin ama bence ışıklar kapalıyken daha iyi anlaşıyoruz.”

Bunun üzerine gözlerimiz buluştu. Jake’in gözleri kahkahayla parlıyordu ve ben kendimi o kahkahaya teslim olmuş buldum. Hatırlayamadığım kadar uzun zamandır ilk kez bunu hissediyordum. Yemek geldiğinde aramızdaki gerginlik hafifledi ve dördümüz şakalaşıp manasızca konuşarak zihnimizi bir an için tüm o *anlamlı* şeylerden dağıtmanın keyfini çıkarıp yemeğimize yumulduk.

Claudia’mn kendini beğenmiş, fazla memnun bakışlarına denk gelmemeye çalıştım.

Des Moines’den Lincoln Nebraska’ya araba yolculuğu aşağı yukarı üç saatti. Restorandaki o küçük gevezelik sürmüştü ve Jake ile önemli meselelere

takılmadan konuşabildiğimiz için saatler artık daha hızlı geçiyor gibi görünüyordu.

Lincoln’de I-80’in² dışında ucuz bir motel bulduk. İki oda tuttuk ve Jake akşam yemeğinden önce kestireceğini söyledi. Claudia kafasını bana çevirdiğinde eşyalarımızı henüz odaya yığmıştık.

“Beck ile biraz yalnız kalmak istiyorum. Yalnız başına kalabilir misin?”

Neler olduğunu anlamaya çalışarak bir an inceledim. Sonunda dedim ki, “Elbette. Sorun olmaz ama sormam gerek...”

“Bilmiyorum.” Ellerini havaya kaldırıp aniden sözümü kesti. Güzel gözleri duygulanarak parıldadı. “Gerçekten bilmiyorum. Tüm bildiğim Beck’in havasını yerine getirebilecek tek insan olduğum. Her konuda konuşabildiği tek insanım... ve şu son birkaç hafta...” ifadesi bana yalvarır gibiydi. “Charley, beni hayatına girmeme izin veriyor. İlk kez gerçekten beni tamamıyla hayatına aldığını hissediyorum. Hayat çok kısa, değil mi? İkimiz de bunu biliyoruz.”

Onun için mutlu olmadığımın değil. Hakikaten Beck ile birbirleri için yaratıldıklarını düşünüyordum. Ama her şeyin bir zamanı olduğuna da inanıyordum ve bunu doğru sebeplerle yaptığından, hazır olduğundan emin olmak istiyordum. “Peki daha önce yaşananlar... ondan sonsuza dek uzak durmaya karar verme sebebin. Onu hallettin mi?”

Claudia biraz dalgın görünerek dudaklarının arasından havaya üfledi. “Dürüst olmam gerekirse, hayır. Ama böyle yapmaya devam edersem her zaman kimseye güvenmemem için bir bahane bulabileceğimden şüphe duymaya başladım. Bunun nereye varacağını görmezsem, denemezsem, pişman olacağım.

Asistanı hatırlatarak, ‘Ta Will?’ dedim.

“Beck’in babası öldükten birkaç gün sonra ayrıldım,” derken biraz utanmış görünüyordu.

Bir kaşımı kaldırdım. “Bunu söylememiştin.”

“Sana söyleseydim Beck ile aramda neler olduğuna dair varsayımlarda bulunacağım biliyordum.”

“Sonunda doğru çıkan varsayımlar.”

“Charley uzun zamandır Beck ile görüşmemi istiyordun. Burada ne olursa olsun bana destek olmana ihtiyacım var.”

“Olurum.” Kucaklamak için kendime çektim. “Her zaman olacağım. Ama Beck şu anda büyük bir duygusal çöküntü yaşıyor ve senin arada çiğnenmem istemiyorum.” Claudia beni sık sıkı tuttu. “Babası ölmeden önce benimle ciddi bir ilişkiye girmek istedi. Hatırlıyor musun?” “Evet. Beck yaşadıklarının üstesinden gelmeye çalışırken senin elinden yakalayıp ondan kilometrelerce uzağa kaçırmamı engelleyen tek şey bu zaten.” Geri çekildim ve ona ufak bir gülücük attım. “Ne olursa olsun buradayım. Hadi, ben siz konuşurken çıkıp barda ne var ne yok diye bakayım.”

Minnetle gülümsedi. “Sorun olmaz mı?”

“Hem de hiç.”

Arkadaşımı bıraktım ve aklım Claudia ile Beck’te olduğu halde arazinin diğer ucundaki motel barına geçtim. Yürütebilmelerini istiyordum ama bu Claudia için korkmadığım anlamına gelmiyordu. Onu sevmesi gereken çok insan tarafından hayal kırıklığına uğratılmıştı. Daha fazla hayal kırıklığıyla baş edebileceğinden emin değildim. Beck’in, Claudia’nın başına gelen her şeyi hatırlayacağından ve kendi sorunlarıyla uğraşırken ona dikkatli davranacağından yalnızca yüzde doksan emindim.

Düşüncelere dalarak neredeyse boş olan bara iki adım atmıştım ki yalpaladım. Sarışın bir kadın barda yan oturmuştu.

“Andie?” diye inanamayarak mırıldandım.

Kalbim öyle çarptı ki göğsümden fırlayacak diye korktum. Bedenim taş kesilirken avuç içlerime ter bastı.

Ve sarışın kız öylece gülümseyerek barmene döndü. Andie değildi.

Elbette değildi.

Nasıl olabilirdi?

Gözlerim doldu ve bara yürüyüp bir tabureye geçerken akmalarına inatla engel oldum.

“Kimlik görmem gerekecek.” Orta yaşlı barmen bana nazikçe gülümsedi. Uzun boylu, geniş omuzluydu ve kendini idare edebilecek gibi görünüyordu. Ayrıca saf bir adam gibi görünmüyordu. Tanrıya şükür yirmi bir olmuştum.

Kimliğimi verdim. Bana geri uzattı. “Sana ne verebilirim?”

Bardaki ablamla karıştırdığım kadına göz gezdirdim. “Buzlu viski alayım.”

Seçimim onu şaşırtmış gibi görünüyordu ama sorgulamadı. “Belirli bir marka?”

^ “Şaşırt beni,” diye mırıldandım.

Sırıttı ve içkimi yapmaya koyuldu.

Yarım saat ilgilendikten sonra barmen yaklaştı. Tepemde dikildiğini hissederek kafamı kaldırdım.

Omuzlarını kaldırdı. “Üzgünüm. Sormak zorundayım.” “Neyi?” içkimin tepesinden bir yudum aldım.

“Neden yirmi bir yaşında güzel bir kız dünyanın sonu gelmiş gibi bir suratla viski içiyor?”

Benimle hiçbir bağı, hiçbir geçmiş ilişkisi, fikri ve beklentisi de olmayan bu

meraklı yabancıya gözlerimi diktim. Kendimi cevaplarırken buldum. “Ablamı özledim.” Gözleri yumuşadı ve bara eğildi. “Fenaymış.”

“Ailen var mı?”

“Colorado’da iki erkek kardeşim var. Eşleri ve bir sürü çocukları var. Çok görmüyorum.”

“Onları özlüyor musun?”

“Kesinlikle, özlüyorum.”

“Hâlâ yapabiliyorken onları ziyaret etmelisin,” diye akıllıca bir tavsiyede bulundum.

Tebessümü hüzünlüydü. “Birkaç yıl önce aramız açıldı. O günden beri aynı değiliz.”

Duygulandım ve boğazıma bir yumru oturdu. Kurtulmaya çalıştım. “Sebebi bu sanıyorsun ama bazen hareket edemeyecek ya da karar veremeyecek gibi donup kalıyorsun. Böyle mi hissediyorsun?”

Anlayış dolu gözlerle onayladı. “Evet. Böyle hissediyorum.”

“Sence geçecek mi?”

“Geçmesini bekliyorum. Bir gün.”

“Harekete geçmeni ne sağlayabilir? Yani onları görmeye gitmeni?” Çaresizce bilmek istiyordum.

“Bilmem.” Beni izleyerek ayaklandı. “Belki hâlâ ya-pabiliyorken yapmamı söyleyen dertli güzel bir kız işimi görür.”

içkimi bitirdim ve duygusuz, melankolik bir gülücük attım. “Belki.”

On Dördüncü Bölüm

Edinburgh, Nisan 2013

Claudia Dustin'in acımasız reddiyle kendini kaybettikten sonra Jake neler olduğunu haber vermek ve otele acele geri dönmesini söylemek için Beck'i aradı.

Fakat bir şey oldu. Beck geldiğinde Claudia'yı kucaklamaya çalıştı ama Claudia ona sarılmadı ve sanki dokunmasını istemiyormuş gibi kucağından sıyrıldı. Beck konuşmaya kalkıştı ama sözünü kesti. Barselona'dan dönüş biletlerini alırken varlığının farkında değilmiş gibi davrandı.

Tüm havalimanı yolu boyunca Claud, Beck'e asla yüz vermedi. Hatta bavulunu taşımaya yardım etmeye çalıştığında parladı. Uçakta yanma oturmam konusunda oldukça kararlıydı.

Beck şaşkın ve kesinlikle kırgındı.

Soracak cesareti bulmam yirmi dakika sürdü. "Tüm bunlar da neyin nesiydi?"

"Ne?" diye bezgin bir şekilde sordu.

"Beck."

Claudia bana keskin bir bakış attı. 'Yorulдум Char-ley. Umursuyormuş gibi davranan erkekler tarafından

aptal yerine konmaktan yorulдум. Dustin beni hayatında istemiyor. İyi. Bil

bakalım? Ben de Beck'i hayatımda istemiyorum. Son altı ayımı kendimi kalbimi kırmadığına ikna etmeye çalışarak geçirdim. Ama kırdı. Ben sürekli kırıyor ve umursamıyor. Bencil ve acımasız ve ondan nefret ediyorum.”

Arkadaşımı tanıyordum ve bu söylediklerini onu yansıtmadığını biliyordum. Dustin konusunda hissettiklerini Beck'e yüklediğine ikna olmuşum. “Böyle demek istemiyorsun.”

Gözlerindeki soğukluk beni şok etti. “Evet. İstiyorum.”

“Claudia...” Eline uzandım. “Dustin tam olarak ne dedi?”

Acı yüzünün derinliklerine işledi. “Dairesine gittiğimde bir sorun olduğunu anlamıştım. Gergindi ve diken üstündeydi. Gözlerimin içine bakmıyordu. Sonra Pedra ortaya çıktı.”

Yeniden kan beynime sıçradı. “Onun önünde mi söyledi?”

Memnuniyetsizce onayladı. “Konuşmamız gerektiğini söyledi. Ben de karşılarna oturdum. Bana hayatının sanatından ibaret olduğunu ve dikkatini dağıtacak hiçbir şeye vakti olmadığını söyledi. Asla kendisi dışında birinin sorumluluğunu alamayacağını ve neredeyse elli yaşına gelmişken bunu değiştirmek için çok geç olduğunu söyledi. Sonra tatlı bir genç kız olduğumu ama temas içinde olmamayı tercih edeceğini çünkü ikimiz için de fazla kafa karıştırıcı olacağını hissettiğini söyledi.”

“Adi herif,” dedim.

Claudia bana gözlerinde henüz akmayan yeni yaşlarla baktı. “Neden başta o kadar heyecanlı ve soğukkanlıydı Charley? Benimle gelecek planları yaptı ve sonra da... neden böyle bir şey yaptı? Keşke e-postama hiç cevap vermeseydi. Daha az acıttırdı. Sanki... beni tanıdı ve benimle hiçbir şey yapmak istemediğine karar verdi.”

“Hayır.” Avcumdaki elini daha sıkı tuttum. “Hayır. Bu yüzden değil.” Tüm

dikkatini çekebilmek için eğilerek yaklaştım. “Dustin Tweedie değişken, bencil, kendini düşünen bir ressam, Claudia. Sen bir süre oynayacak yeni bir şey oldun, yeni bir ilham perisi gibi... ve birden peri falan olmadığını anladı. Ondan daha fazlasını talep edebilecek bir insan evladıydın... ve ne yazık ki, kısıtlı bir adam olduğunu düşünüyorum. Sana verecek başka bir şeyi yoktu. Bu da *kendiyle* ilgili. Seninle değil.”

Başını sallarken gözyaşları yanaklarından usulca süzüldü. “Seni seviyorum,” diye fısıldadı.

Kendi gözyaşlarımla mücadele ederek alnımı onunkine yasladım. “Ben de seni seviyorum. Sen benim ailemsin.” Bir süre sonra Claudia başını omzuma koydu ve günün duygusal yorgunluğu onu kendi dünyasına çekti.

Yanında otururken bir ailesi -kendi yaptığı bir ailesi-olduğunu ona hatırlatmak için gelecek haftalarda çok çalışmam gerekeceğini düşündüm. Claudia’yı reddedildi ve karamsarlaştı diye kaybetmek istemiyordum.

Bunun olmasına izin vermeyecektim, indiğimizde maalesef Claudia’nın Beck ile işinin bittiğini söylediğinde yalan söylemediği ortaya çıktı. Ona karşı tavrının karlar kraliçesinden arda kalır yanı yoktu. Morali bozulan Beck, evlerimize dönene kadar sessizdi.

Taksilerden indiğimizde Jake Claudia’nın bizim bagajlarla merdivenlerden çıkmasına yardım etti ve Beck de beni bir dakikalığına alıkoydu. Gözlerinde sarsıcı ve panik bir ifade vardı. “Sıçtım. Fazla bekledim. Hayatındaki tüm erkeklere kızgın ve ben de onlardan biriyim.”

Bana gözleriyle yalvardı. “Yine de yola gelecektir, değil mi?” diye usulca sordu.

“Tabi.” Rahatlatmış olmamın bir anlamı olmasını umut ederek onayladım. “Yalnızca zamana ihtiyacı var.”

Kafasını kaldırıp binaya baktı. “Belki de bu gece yalnız olmamalı. Biliyorsun, öyle kalakalacak. Onu Milk’e getir. Herkes orada olacak.”

“Bilmiyorum.”

“Dene.”

“Peki.” Hak verdim ve omzuna hafifçe vurdum. Bu gece Claudia ile bir yere gitmeyeceğimizden epey emindim.

Yalnızca kısmen haklı çıkmıştım. Claudia inatla yataktan çıkmayı reddetse de dışarı çıkayım diye neredeyse bağırdı. Sonunda anladım ki, gerçekten yalnız bırakılmak istiyor. Bir cesaret Milk’e gittim.

Onu arkada bıraktığım için kötü hissettim ama yerinde olsaydım ben de yalnız kalmak isteyeceğimi biliyordum. Günler ilerleyince Claudia nihayet yaşayanların dünyasına yeniden katıldı. Jake ile onu bizimle takılmaya kandırmak için çok zaman harcadık - hatta yaklaşan sınavlara hazırlanmaktan kaçıp, yerine Glasgow veya St. Andrews’a günübirlik seyahatlere çıkmak anlamına gelse bile.

Ve onu ilk sınavımızdan önceki gece gelip herkesle birlikte takılmaya ikna ettik.

“Pekâlâ.” Denver, Rowena’ya ukala bir tebessümle döndü. “En çok neyi, yoksa kimi mi demeliyim, özleyeceksin?”

Nicholson Sokağı’ndaki restoranın arka fonunda hafifçe müzik çalıyordu. Büyük bir köşe masanın çevresinde toplanmış harika bir yemeğin ardından içip sohbet ediyorduk. Neşe melankoliyle karışıyordu. Hep birlikte takıldığımız son gecelerden biri olabileceği konusunda hepimiz hemfikir görünüyorduk.

Rowena bu soru üzerine uzun uzun düşünür gibi yaptı.

“Ah, hadi.” Matt ona göz kırptı. “Hepimiz cevabı biliyoruz. Cevap kucağımda”

“Ney?” Rowena ona kaşını kaldırdı. “Klamedya mı?”

Güldük ve Matt bezgince iç çekti. Gözleri bu gece onunla alay etmememiz için

yalvarıyordu.

Claudia, “Bunu sen istedin. Burada anlayış göremeyeceksin,” diye dalga geçti.

“Cidden, cidden.” Rowena dikkatimizi tekrar kendine çekti. “Gerçekten Matt’in felaket sosyal becerilerini özleyeceğim.”

Sanki daha yeni onaylanmış gibi birasını kaldırarak, “Teşekkür ederim!” dedi.

Horuldadı ve sonra Jake ile benim birlikte oturmamıza takıldı. “Ah. Jake -ve- Charley destanını özleyeceğim. Tüm aşk romanlarından bile iyi.” Bardağını bize kaldırdı. “Sıkıntıların şerefine çocuklar.”

İlişkimizdeki iniş çıkışların arkadaşlarımızı sene boyunca tüketmesine biraz utanarak güldüm.

“Ve,” Gülümsedi. Bu seferki hakiki, neredeyse üzgün bir gülümsemeydi, “En sevdiğim grubu özleyeceğim, The Stolen. Size başarılar diliyorum çocuklar. Hak ediyorsunuz.”

“Ah dostum.” Denver onu yanına çekti. “Benimle de böyle aşırı duygusallaşmalıydı. Sanırım ağlayacağım.”

“Kapa çeneni.” Önce onu şakayla karışık itti ama uzun uzun kucaklamak üzere kendine çektiğinde karşı koymayı bıraktı.

Biraz ağlamaklı hissettim. Claudia’ya baktığımda gözlerinin köşesinden gözyaşlarını sildiğini gördüm. O da baktığımı gördü ve yüzünü buruşturdu. “Ne?” Somurttu. “Ben bir kızım. Dava et.”

“Yakında seni dava ettiğinde o havalı hukuk derecenle kimsenin şansı olmayacağını söyleyebilirim.” Lowe sırtarak koluyla dürtü. “Ama LSAT’lere girene kadar bitmiyor.”

Claudia gözlerini devirdi. “Hatırlatma. İzin ver de önce şu sınavları geçeyim..”

Bana pis pis gülümsedi. Gülümsemesinin gerçek olduğunu görmek içimi rahatlatmıştı.

Bu sene, en yakın arkadaşımı belki beni değiştirdiğinden de çok değiştirmişti. Kalbinin kırılışını izlemiş olsam da kendini eskisinden güçlü bir şekilde kurtardığını da izlemiştim.

Claudia üniversiteye benimle birlikte kim olduğunu ve hayattan ne istediğini bilmeden başlamıştı. Sanırım... Hâlâ emin değildi. Hâlâ arıyordu. Ama... kesinlikle ne *istemediğini* biliyordu. İkinci en iyi olmak istemiyordu ve avukat olmak isteyip istemediğini bilmesede de doğru cevabı bulana kadar şansını deneyecekti.

Beck başka bir hikâyeydi.

Jake ile ilişkim son birkaç haftada güçlenirken ona güvenim daha da derinleşiyordu çünkü her şeyi birlikte göğüslüyorduk: Claudia ve Beck'in arkadaşlığı bitmişti. Claudia bir ebeveyn figürünün daha kaybıyla yas dönemine girmişti. Beck'in beklemeye ve sabretmeye çalıştığını Jake ile konuştuğum için biliyordum. Ama günler ilerlerken Claudia'nın şirretliği yumuşamayınca Beck'in acısı öfkeye dönüşmüştü.

Claudia'nın Lowe hâlâ arkadaş olduklarından Beck ve Claud için birbirilerinden kaçınmak imkânsız bir hal almıştı. Böylece artık etkileşimleri düşmüştü. Başladıkları yerden çok farklıydı. Claudia bu yaz menejerleri olarak The Stolen ile turneye gitmeyi kabul etmişti. Yani onlar için olayların nasıl gelişeceğine dair hiçbir fikrim yoktu, işlerin yoluna girmesi için dua ediyordum. Bir mucize olsaydı ve daha fazla inatçılık yapmasalardı.

Dustin'e gelince Claudia Barselona'dan ayrılışımızdan beri ondan haber almamıştı. Başlarda zordu ama neler olduğunu aileme anlattığım anda Claudia'nın yardımına koştular. En az benim kadar Claudia ile de Skype yaptılar. Tek yapmayan Andie'ydi. Claudia Andie'yi en az benim kadar özliyordu. Ama öfkemden kurtulmaya hazır değildim.

Ablam benimle aylardır konuşmamıştı. Beni desteklemeyi bırakmıştı. Bu

ayrılığın üstesinden nasıl gelecektik bilmiyordum ya da Jake hayatımda olursa hiçbir zaman üstesinden gelebilecek miydik? Jake’i bırakmaya niyetim yoktu ve onunla sorunu olan Andie olduğuna göre ilişkimizi düzeltmek adına ilk adımı atmanın bana ne faydası olacağını göremiyordum. İlk adımı atmak Andie’nin göreviydi. Yalnızca çok beklememeyi umut ediyordum. Claudia da bekliyordu. Andie Claudia’ya hep aradığı o abla desteğini, bilgeliğini ve tavsiyelerini sunmuştu. Aramızdaki bu durum Claud’a haksızlık oluyordu. Ama bir kere bile şikâyet etmemişti. Artı, sanırım annem, babam, Jake ve ben ona yardım etmekle harika bir iş yapmıştık.

Gözlerinin ardındaki kasvet henüz tamamen kaybolmamıştı ve hissettiği acı Beck ile görüştüklerinde kendini gösteriyordu. Ama Jake’in ve Redford Takımı’nın yas tutmasına, hayatına devam etmeye çalışmasına yardımcı olduğunu biliyordum.

O anlamda tiksindirici bir şekilde ısrarcıydık.

“Tamam. Rowena bize neyi özleyeceğini söyledi ama biz İskoçya’nın nesini özleyeceğiz? Rowena’yı ve Maggie’yi

özleyeceğiz elbette ama başka kimi veya neyi?” Claudia etrafa gülümsedi. Sanki orada değilmiş gibi Beck’i atladı.

Ona peçetemi atma dürtüsüne direndim.

Denver, “İrlanda aksanını özleyeceğim,” dedi.

“Aah, bu iyiydi.” Claudia onayladı. “Ben hazmı kolaylaştıran bisküvileri özleyeceğim.”

“İrn Bru.” Lowe şaşırtıcı bir şekilde bağımlılık yapan İskoç gazozunun adını söyledi.

“Milk.” Beck hep çaldıkları bara atıfta bulundu.

“Mor saçlı İskoç kızları.” Matt, Rowena’ya sırttı.

“Ah, aslında bu çok tatlıydı.” Claudia hepimiz kadar şaşkın görünüyordu.

Omuzlarını kaldırdı. “Tatlı olabilirim. Tüm bu hayvani çekiciliğimi nasıl yumuşatabileceğimi biliyorum.”

Claudia inledi. “Veeeeee... döndü.”

Jake, kolunu benimkinin üzerine atıp gülümseyerek koltuğunda dinleniyordu. “Ben,” bana haylaz bir bakış attı, “Arthur’s Seat’i özleyeceğim,” dedi.

Kahkaha atarak onayladım. “Evet, onu ben de özleyeceğim.”

“Şey,” Lowe çenesini kaşıdı, “Şu an Jake ve Charley hakkında bilmem gerekenden fazlasını öğrendim,” dedi.

Herkes gülerken arkadaşlarıma baktım. Yüzlerini izleyerek kafamı öne eğdim. “Ben bunu özleyeceğim. Tam olarak bunu.”

Anı içimize çekerek, hepimizin yeniden bir araya geleceği bir zamanın muhtemelen gelmeyeceğini de bilerek bir süre sustuk. Muhteşem arkadaşlar edinmek ve veda etmek, üniversitenin acı tatlı bir âdetiydi.

Çantamda aniden telefonum çaldı ve herkes sızlandı.

Lowe sırtarak, “Aferin Charley, anın büyüsünü bozdun,” diye dalga geçti.

Telefonumu çıkarırken gözlerimi devirdim. “Babam, hemen geliyorum.” Şen şakrak bir sesle telefona cevap verdim. “Selam baba, seni sonra arasam olur mu? Şimdi...”

“Charley, bir şey oldu,” diye araya girdi. Sesi öyle kasvetliydi ki midemden yukarı içimi tedirginlik sardı.

Etrafımdaki gürültüyü susturmak için parmağımı diğer kulağıma soktum. “Ne? Ne oldu?”

“Eve gelmen gerekiyor Charley. Andie ile ilgili.” Dünya küçüldü. Gözümün karardı ve göğsüm... göğsüm öyle sıkıştı ki. “Baba?”

“Bir kaza geçirdi. Komada. Eve gelmelisin Charley. Eve gelmelisin.”

“Ah Tan...” Gözüm karardı ve nefes alamadım. “Charley?”

“Tanrım, ne oluyor?”

“Charley? Charley?”

“Jim, ben Claudia. Neler oluyor?”

“Charley iyi misin?”

“Ah Tanrım... hayır... onu eve getireceğiz.”

“Charley?”

“İyi olacaksın. Biz buradayız.”

“Charley...”

On Beşinci Bölüm

Laramie, Kasım 2013

Yaklaşık dokuz saat yol gittikten sonra arabayı Laramie, Wyoming’te bir otele

çektik. Jake ile ben arka koltukta içki mahmurluğumuzu atarken bu sefer arabayı Beck sürmüştü. Üçü de dün gece barda bana katılmıştı ama yalnızca Jake ve ben alkol almıştık. Yemekte biraz sarhoş olmuştuk ve bunu ikimizin de gerilen sinirlerine bağlıyordum.

Yola düşmek için erken kalkmak eğlenceli değildi ama solgun yüzlerimiz ve zavallılığımız Beck'i eğlendiriyordu. Onu az da olsa neşelendiren hiçbir şeyin benim için sakıncası yoktu.

Jake ile arabanın arkasında çoğunlukla sessiz oturduk çünkü hasta hissediyorduk. Ogallala Nebraska'da öğle yemeği için durduğumuzda dahi ağızımızdan yalnızca heceler çıkıyordu. Gerçi yemek iyi geliyordu ve Beck bizi tekrar yola çıkardığında Jake sohbet etme girişiminde bulundu. Bana, sahaların adamı erkek kardeşi Luke'un üniversitenin birinci senesinde ruh eşini bulunca sadakatli bir erkek arkadaşa dönüştüğüne dair son güncellemeleri verdi. Görünen o ki çıktığı kız onun gibi sahaları

bırakmamıştı ve okulun ikinci yılma başladıklarında ayrılmışlardı.

“Şimdi bir kütüphane görevlisiyle çıkıyor. Gerçekten sessiz ve utangaç bir kız. Luke onun yanında değişik bir insana dönüşüyor.”

“İyi anlamda mı değişik?”

Jake sırttı. “Evet, kesinlikle. Sanırım küçük kardeşim büyüyor olabilir. Bu ne kadar korkutucu?”

“Korkutucu olan bizim de büyüdüğümüz kısmı,” dedim duygusuzca.
“Hissediyor musun? Büyüdüğünü yani? Çünkü ben hissetmiyorum.”

Bana teselli edici bir gülücük attı. “Hayır. Genetik mühendisliği alanında bir sürü okulun yüksek lisansına başvuruyorum. Ne zaman şu an bulunduğum yerde olduğumu hazmetmek için duraklasam, karnıma yumruk yemiş gibi oluyorum.”

Sözlerinin altında yatan telaşlı ifadeden birden kaygılanarak ona döndüm.
“Mutlusun yine de, değil mi? Yapmak istediğin şey bu? Atmak istediğin bir sonraki adım bu?”

Cevap vermeden önce bir an düşündü. “Evet. İstedğim bu. Yalnızca bazen biraz erken olduğunu hissediyorum. Ben hazırlanmadan oluyor. Ama sanırım hepimiz böyle hissediyoruz. Katlanıp devam etmemiz gerekiyor.”

“Çok emin konuşmuyorsun.”

Jake güvence verircesine baktı. “Eminim. Yalnızca bir parçam -bu kaçınılmaz sorumlulukları ve yetişkinliği dondurup- bir-iki yıl geriye gidebilmeyi diliyor. Daha önce

önemli şeyleri batırdım. Tekrar batırmak istemiyorum.”

i

Güven verme sırası bendeydi. “Batırmayacaksın. Batırmayacaksın çünkü ilkinde batırıp batırmadığını bile düşünmüyordun. Aklın tamamen içinde bulunduğun andaydı. Şimdi sonuçlarını, yaptıklarımızın geleceğimizi nasıl etkilediğini düşünüyorsun. Buna öğrenme eğrisi deniyor Jake.” Düşünmeden elini tuttum ve sıktım. “Aynı hataları tekrarlamayacaksın. Sen o adam değilsin.” Parmaklarının avcumun içinde kaydığı hissettim. Böylece, el tutuşmamız arkadaşça ve rahatlatıcı olmaktan çıkıp başka bir noktaya gitti. Cildin cilde değerken çıkardığı kıvılcıma dönüştü. Masum bir temas aramızda bir şekilde şehvete dönüşmüştü.

Jake başparmağını hafifçe benimkine sürttü ve neredeyse bacaklarımın arasına dokunmuş gibi hissettim.

Nefesimi tutarak elimi onun elinden çektim ve geçen manzarayı izlemek için kararlılıkla kafamı yastıklı koltuk başlığına yuvarladım.

Hiç gitmediğim bir eyalete, Wyoming’e geçmiştik. Lincoln karayolundaydık ve Cheyenne’den geçtikten sonra ovalar, dağlar ve ağaçlardan başka görececek fazla bir şey yoktu. Güzeldi. Huzurluydu.

“Charley?”

Jake adımı öyle sakın ve anlamlı söylemişti ki buz kestim. Öne bakıp Claudia ve Beck’in hangi motelde kalınacağı konusunda derin bir sohbete daldıklarını gördüm. Claudia iPhone’unda aramakla meşguldü.

Elbette dikkat etmiyorlardı. Göğsümde hızlı bir çarpıntıyla Jake’e baktım. “Evet?”

“Özür dilerim,” dedi. “Seni gördüğümde davranış şeklim için. Çocukçaydı ve adil değildi.”

Tekrar ona döndüm. Cevap verirken gözlerine bakamadım: “Özrün kabul edildi. Bana kızmaya hakkın var.” Ben de kendime kızgındım. Herkese ve her şeye, içerlemiş, kapana kısılmış hissettim.

Onu özlemiştim.

“Keşke tüm hikâyeyi bilebilseydim.”

Hızla ön tarafa göz gezdirerek Claudia ve Beck’in sessizleştiklerini ve tetikte olduklarını fark ettim. Jake’e gözümün ucuyla bir uyarı bakışı attım. Bunu tartışmak istemediğimi ve özellikle de mahremiyetimizin olmadığı bu yerde kesinlikle istemediğimi anlayarak döndü ve o da geçen manzarayı izlemeye koyuldu.

Akşamın erken saatlerinde Laramie’ye vardık ve gece için kenara çekmeye karar verdik. Bir motel bulduk, şekerleme yaptık ve yürüyüşe çıktık. Kasabanın esas

bölümü tatlıydı ve gaz lambasına benzeyen sokak lambalarıyla eski moda bir görünüşü vardı. Binaların bazıları bin sekiz yüzlere dayanıyordu. Tüm vitrinler korunmuştu ve sokaklar bana evimi anımsatan bir şekilde tertemizdi.

“Bar ve ızgara.” Claudia tren yolunun karşısındaki bir yeri işaret etti.

“Hadi yapalım.” Beck Claudia’nın omuzlarına kolunu attı ve sokağın karşısındaki bara doğru yürümeye başladılar.

Jake’in gözlerini üzerimde hissederek ona döndüm. “Ne?”

Claudia ve Beck’i gösterdi. “Sence şu anda bu iyi bir fikir mi?”

“Bence, Beck’in babasının küllerini savurmak için bir araba yolculuğuna çıktık ve birlikte geçirdiğimiz süre boyunca güldüğünü duymak ya da gülümsediğini görmek bile bir mucize. Claudia ona yardım ediyor. Her ne kadar ikisi için de endişeleniyor olsam da Beck için işin tadını kaçıran ben olmayacağım.”

Jake’in cevabını duymayı beklemeden arkadaşlarımıza yetişmek için hızla sokağın karşısına geçtim.

Mekân ağzına kadar doluydu ama arkalarda bir masa bulmayı başardık. Yemek yedikten sonra çok daha iyi hissediyordum. İçki mahmurluğum sonunda dağılıyordu.

Jake ile ben soda ile yetinirken bira içme sırası Beck ve Claudia’ya gelmişti. Beck ile Jake bilardo masalarından birini kapmayı başardıklarında birkaç saattir içiyorduk. Claudia ile onlara karşı oynadık ama kaybettik. Sonra da ben Beck’e karşı teke tek oynayıp kaybettim. Bilardo masalarında çok vakit geçirmemiştik. Claudia da geçir-memişti. Biz de Jake ile Beck’in teke tek oynamalarını izlemenin muhtemelen daha enteresan olacağına karar verdik.

Oyunlarından birinde biraz daha içki almak için bara yöneldim. Bar kalabalıktı. Ben de tütüler, kotlar ve pembe parlak kovboy şapkalı kadınlardan oluşan bir grup -bekârlığa veda partisi?- bir posta içki daha sipariş ederken bekledim.

Birkaç dakika sonra barın karşısındaki arkadaşlarıma göz gezdirdim.

Bilardo masasına yaslanan genç kadını görünce tedirginliğin içimde kol gezdiğini hissettim. Claudia Beck ile konuşurken hiç yoktan ortaya çıkan bu kız Jake'e kur yapıyordu.

Jake ona karşılık verir gibi görünmüyordu ama onu gözleriyle kesinlikle kadının her yerini yediğini anlayacak kadar iyi tanıyordum. Nedenini anlayabiliyordum.

Kadın muhteşemdi.

Bardaki çoğu diğer kadının aksine makyaj kutusuna batırılmamış güzel diri hatları olan, uzun dalgalı koyu renk saçlı, bronz tenli, uzun boylu bir kadındı. Kıvrımlı göğsünü ve bronz karnını ortaya çıkaran gündelik ama kısa bir tişört giymişti. Mavi kotu düzgün bacaklarını sergiliyordu. Çok şirin kahverengi eskitilmiş kovboy çizimleri giyiyordu.

Hakkımdaki her şey, "Ben Jake Caplin'in tipiyim!" diye bağıırıyordu."

Hasta hissettim.

Fiziksel olarak hasta.

Kız Jake'in Pearl Jam tişörtündeki demir yumruk logosuna uzanıp dokunurken Jake'in tepkisini inceledim. Kendini ondan uzak tutuyordu ama kız her ne diyorduysa bir kadını yere serebilecek o gülümsemeye neden oluyordu.

Ve kızı yere serdi. İlgisiyle eriyip bittiğini kadının bedeninin rahatlamasından ve gülümsemesinin genişlemesinden anlayabiliyordum.

Nefes alamadığımı hissederek arkamı döndüm.

Ve sonra hesap yapmaya başladım. Konu Jake olduğunda kıskançlık yapmam doğru değildi. Ondan vazgeçmiştim ve ondan vazgeçmek başka kadınların ona kur yapmasını izlemek zorunda kalmama yol açıyordu.

Lanet olsun.

Ya geceyi onunla geçirirse?

Bu düşünce buz kesmeme neden oldu.

Çılgınca davranıyorsun Charley! En yakın arkadaşının babasının küllerini savurmaya çıktığı bir araba yolculuğunda önüne gelen rastgele bir yabancıyla yatmayacak.

Tekrar ona baktım ve gözlerimi kısıtım. Kız şimdi daha da yaklaşmıştı ve gerçekten sohbet ediyor gibi görünüyorlardı.

“Sarı, sana ne verebilirim?”

Sesle birlikte hızla döndüm ve tatlı bir barmenle karşı karşıya geldim. Kirli sarı saçlıydı, seksi kirli sakalları vardı, benden bir iki yaş büyüktü ve ışıldayan parlak mavi gözleri vardı. ^

Bana ne verebilirdi?

Öncelikle, bir tabure. Kız gidene kadar oraya dönmek istemiyordum.

Kaşlarımı çatarak önümdeki dolu taburelere göz gezdirdim.

Barmen aklımı okumuş gibi irikıyım bir adamın önündeki tezgâha tıklattı ve, “Jay, bardakileri ileri taşır mısın?” dedi.

Jay, “Tabi Ty,” dedi. Zevkle yanındaki adamı itişini ve domino taşları gibi önümdeki yer boşalana kadar herkesi birer tabure kaydırışını izledim.

Tabureye oturdum ve minnetle barmen Ty’a gülümsedim. “Teşekkürler.”

Ty gülümsedi ve kabul etmem gerek, gözlerindeki beğeni beni rahatlattı ve zevk verdi. “Gerek yok. Jay’den daha güzel bir şeye bakmak istedim.”

Güldüm. “Yine de teşekkür ederim.”

“Öyleyse, sana ne verebilirim?”

Düşünerek başımı kaldırdım. Arkamda olup bitenlerin düşüncesi kanı beynime sıçratıyordu. “Zaman makinesi?” Ty kahkaha attı. “Onlardan bir tane bulsam burada çalışır mıydım sanıyorsun?”

“Ah? Ne için kullanırdın?”

“Ah, açıklayamam. *Sen* ne için kullanırdın?” Omuzlarımı kaldırdım. “Birçok şey için.”

Tezgâhın üzerine eğildi. Beni gözleriyle yiyordu. “Senin gibi birinin sırlarını olduğunu mu söylüyorsun?” “Benim gibi biri? Benim gibi biri hakkında ne biliyorsun?”

Üzüntümü ve> kıskançlığımı ezip geçtiğini kabul etmem gereken ağır şeytani bir gülümsemeye cevap verdi. “Hemen döneceğim.” İş arkadaşına yardım etmek için tezgâhtan çıkıp yürüdü. Ben de arkadan kontrol ettim. Çok hoş.

Söz verdiği gibi Ty bir dakika sonra döndü, bir bira açtı ve önüme yerleştirdi. “Müesseseden.”

Sırıtarak kaldırdım. “Buralarda bir yavrunun bu şansa sahip olması için ne yapması gerekiyor?”

Kafasını geriye doğru salladı ve güldü. “Bir yavru? Gerçekten mi?”

Ben de ona gülümsedim.

Gözlerinde hâlâ parlayan bir neşeye kafasını salladı. “Hiçbir şey. Söz veriyorum. Yalnız belki bu kadar üzgün görünmeyi bırakabilirsin. Bu kadar üzölmek için fazla güzelsin.”

Şişenin kapağını ona doğru açtım ve sıradan bir, “Bira için teşekkürler” ile iltifatından kaçındım.

“Adın ne?”

“Charley.”

Yine tezgâha eğildi. “Sana uyuyor. Charley. Ben Ty.” “Güzel bir şehriniz var Ty.”

“Teşekkürler.” ifadesi meraklı bir hal aldı. “Seni buraya ne getirdi Charley?”

Kafamı salladım. “Aaah. Fazla iç karartıcı.”

“Peki.” Düşünürken alını kırıştı. “Nerelisin?”

Yine kafamı salladım. “Seri katil olabilirsin. Sana ne kadar az bilgi verirsem beni öldürme şansım o kadar azalır.” Ty kahkaha attı. Gözlerimiz kilitlendiğinde, hissetmem gereken o elektriği hissetmedim. Jake’in bu adamla konuştuğumu fark edip etmediğini veya neler peşinde olduğumu umursamayacak kadar güzel kumralla flörte devam edip etmediğini merak etmekle meşguldüm.

“Ah, şüpheli ve aşırı ihtiyatlı. Tahmin edeyim...hukuk öğrencisi.”

Vay, etkileyici. “Kesinlikle insan okuma yeteneği olan barmenlerdensin.”

“Ya öyle ya da medyumum. "Arkama göz gezdirdi. “Örneğin, bilardo masasındaki Pearl Jam tişörtlü uzun çocukla bir ilişki içinde sin ya da içinde ydin.”

Kasıldım. “Sana mı bakıyor?”

“Hı-hı. Üstelik gözleriyle kıcıımı kızartmaya hazırlanıyor.” “Kovboy çizmeli muhteşem kız nerede?”

“Leanne?” diye gülümsedi. “Seninle konuştuğumu gördüğü dakika arkadaşın onunla konuşmayı bıraktı.”

Bir süre oturdum ve iç çektim. “Eski erkek arkadaşım. Tuhaf bir araba yolculuğu.”

Ty gözlerimin içine baktı. “Çok öfkeli görünüyor. Ama istersen onu daha da sinirlendirmek hoşuma gider.” Gözleri dudaklarıma indi.

Soğuk bir kahkaha ile, “Her ne kadar barmenlerle rastgele öpüşme fikrini sevsem de -özellikle tatlı bir barmenle- *kalbini* kıran *ben* olduğuma göre onu şu ana ka-darkinden daha çok üzecek bir şey yapacağımı sanmıyorum.”

Ty tezgâhtan doğrulurken bana babacan bir gülücük attı. “Fikrini değiştirirsen birde çıkıyorum.”

ifadem işten çıktığında orada olmayacağımı ikimizin de bildiğini anlatıyordu. Sonra iskemleden çekildim ve arkadaşlarımla yanma dönmek üzere hazırlandım.

Jake’in suratını gördüğüm anda Ty’m haklı olduğunu anladım.

Kızgındı.

Ve kırgındı.

Birden yine hasta hissettim.

Gözlerim Claudia ve Beck’e kaydı ve tedirginliklerini görünce irkildim. Neyse ki yüzlerinden bir atışma okunmuyordu. Jake kovboy çizmeli kızla flörtleşirken ben barmenle konuşuyorum diye kızmaları adil olmazdı.

Bahsetmişken... Gözlerimi barda gezdirdim ve kumralı birkaç arkadaşıyla müzik kutusunun başında buldum. Gözlerini Jake’e dikmişti. Bölgemi belli edeceğim diye dudak kıvrırmamak için kendimi zor tuttum.

Bilardo masasında Jake'in yanında durduğumda lakaytça, "Kim kazanıyor?" diye sorma girişiminde bulundum. "Cidden mi?" diye parladı.

Ben ona bakmıyorken beni masayla arasına sıkıştırdı ve onunla muhatap olmaktan başka çarem kalmadı. Dengemi şaşırttığını fark etmesin diye bomboş bir suratla ona gözlerimi diktim.

Istırapla, "Bana ne yapmaya çalışıyorsun?" dedi. Beck'in hafifçe, "Jake, dostum," dediğini duydum. "Belki de bu beklemeli."

"Beklemekten bıktım ve yoruldum," dedi. Kibarca elimi yakaladı ve beni masadan çekmeye başladı. "Konuşmamız lazım."

"Jake." Elinden kurtuldum ve donakaldık. Bana öfkeyle baktı ve ben de aynen karşılık verdim. "Sakın beni buradan sürüklemeye kalkışma."

"Bu konuyu konuşarak bir kerede çözüme bağlayacağız ve seni omzumda taşımam gerekirse de, taşıyım." "Burada bir problem mi var?"

Kahretsin.

Ty, bar tezgâhından çıkmıştı. Şimdi bir de seyircimiz olmuştu.

Jake Ty'ın görüş alanını engelleyerek Önümde durdu. "Bu seni ilgilendirmez. O seni ilgilendirmez."

"Jake." Davranışı karşısında çileden çıkarak tişörtünü çekiştirdim. "İlkeller gibi davranmayı kes."

Gözlerinden ateş saçarak omzunun üzerinden/ bana bakıp, "Öfkeliyim," diye hırladı.

"Ben de öfkeliyim!" diye haykırdım.

Ty, "Belki öfkenize dışarıda devam edersiniz," diye öneride bulundu.

Jake elimi yakalayıp, “Sorun yok,” dedi ve beni çıkış kapısına sürükledi.

İzin verdim çünkü şimdiden izleyenlerden rahatsız olmuştum ve onu öldürdüğümde şahidim olsun istemiyordum. Kapıdan çıktığımız gibi, “Ne halt ediyorsun sen?” dedim. Claudia ve Beck’in arkamızdan gelmediğinin bile farkında değildim.

“Ne mi yapıyorum?” Jake bir yerde durup bana döndü. “Asıl *sen* ne yapıyorsun?”

Daha ben cevaplayamadan beni rahat bırakmayı reddederek yine yürümeye başladı. Beş dakikalık mesafedeki motele hızlı adımlarla yürürken ikimiz de kudurduk. Jake bizi Beck’in ve kendisinin odasına soktu ve hızla elimi çekti.

“Bu çok gülünç,” diyerek somurttum. “Beş yaşında çocuklar gibi davranıyoruz.”

Jake kapıyı çarparak kapadı. “Lanet olası barmenle flört eden ben değilim.”

“Hah! Hayır sen yalnızca,” bir parmağımı göğsüne sapladım, “çizmeli, yapılı saçlı, yanık tenlilerle flört edersin.” Jake bir an kafası karışmış gibi baktı ve ifadesi sertleşti. “Konu bu mu? O kızla konuşmam mı? O bana kur yapıyordu. Ben cesaretlendirmedim. Ama görmek istediğini gördün, değil mi Charley? Böylece öç almak için barmenle flört etmeye karar verdin. Çok olgunca.”

“Olgunca mı? Olgunluktan mı bahsediyoruz? Az önce başka bir adamla konuştum diye barın ortasında üstüme atladın.”

“Ayrılan ben değilim!” diye haykırdı. Öfkeden nefesi tükendikçe göğsü şişiyordu. “Başka kızlarla flört edebilirim. Ama etmedim! Beni terk ettiğinden beri tek bir kıza dahi dokunmadım çünkü seni unutamıyorum! Ve bu yüzden senden nefret ediyorum Charley!”

İrkildim. Dayanılmaz bir acı göğsümden yayılıyordu. Sanki göğsüme yumruk atmıştı.

“Ama daha da nefret ettiğim nedir biliyor musun?” dedi sessizce. Sesi boğuktu.

Gözlerimi doldurmaya çalışan yaşlarla mücadele ederek kafamı salladım.

“Sana hâlâ bu kadar ihtiyaç duymaktan nefret ediyorum,” diye fısıldadı.

İlk hangimiz harekete geçti bilmiyorum.

Bir an kapının yanında ayakta duruyordum, sonra birden Jake’in kollarındaydım ve ağzını ağzıma gömüyordu.

Ayrıca o an bana ne olduğunu da bilmiyordum. Aylardır hayatım askıya alınmış gibi hissediyordum. Hiçbir yönde hareket etmiyordum. Hatta yaptığım seçimler sonucu duygularımla, karmakarışık kalbimle ve bitmeyen kafa karışıklıklarıyla mücadele ediyordum. Jake’e teslim olmak yanlış olabilirdi ama öte yandan anlayabildiğim bir seçimdi. İyi hissettiren bir seçimdi, basit...

Bundan ötesi, yeniden yaşadığımı hissettim.

Birbirimizi soyduk telaşla, çaresizce... Özlem ve düş kırıklığıyla acele ediyorduk. Çok vakit harcamadık dahi. Soyunduk ve yatağa çıktık ve Jake içime girdi.

Birlikte hızla boşaldık.

Ve pişman olacak vaktim olmadı çünkü Jake beni büyülemiş gibiydi. Beni bir daha bu şansı elde edemeyecekmiş gibi yavaşça, keyif alarak, lezzetimi çıkararak öptü. Ben de onu en az onun kadar içten öptüm, can havliyle sarıldım. Parmaklarım son dokunuşumdan beri ulayan

orman gibi koyu saçlarının arasında kıvrıldı.

Jake beni bir yol çizerek öpüyorduk. Dudaklarımdan çeneme, oradan boynuma, oradan...

Dudakları her yerime temas ederken içimde yükselen sıcaklığı hissederek iç çektim. Dudakları göğüs uçlarımin etrafını sararken nefesim kesildi. Bir yay gibi ona doğru kasıldım. Bir göğüs ucumu yalayıp tomurcuk gibi şişirirken başparmağını diğerine sürüyordu.

Bacaklarımin arasında tatlı bir baskı oluşuyordu.

“Jake,” diyerek nefesimi tuttum. Sıcaklık tüm bedenime akın ederken nefesim tıkanıyordu.

Karnımdan aşağı cildime çarpan kirpikleri, göğüslerimi ve kaburgamı usulca okşayan parmak uçlarıyla aşağılara inerken ağırdan aldı.

Kirpiklerinin altından bana baktı ve içimde ısrarcı bir zonklama hissettim. “Ağzımı ister misin?”

Nefesim çekildi ve bacaklarımi ikiye ayırdım. Kafamın arkasındaki ısrarcı ses beni durduramadan -bunların herhangi birini durduramadan- “Her zaman,” diye fısıldadım.

Dilinin ilk temasında neredeyse yataktan düşüyordum. Bunu son yapışımızın üzerinden yıllar geçmiş gibiydi. Bacaklarımi daha da ayırdım. Jake beni yalarken, benimle oynarken içimdeki baskı patlamaya yaklaşıana kadar nefes alışverişlerimin sesi artıyordu.

Ve sonra klitorisimi emdi ve ikiye ayrıldım.

Titreyerek orgazm olurken Jake arkama emekledi. Ellerini başımın iki yanına dayadı ve gözleri benimkilere mühürlendi... İçime doğru itti ve duyumsayarak çığlık attım. İç kaslarımin etrafını sarıp sıkarken, boğazının derinlerinden bir inilti çıktı ve ağır ağır derinlere doğru ilerledi.. İçimdeki gerilimin yine yükseldiğini hissettim.

Üstüme eğilirken parmaklarımin kol kaslarına yumuldu. Yeniden baştan çıkarak tempoyla hareket ederek altında yay gibi kasıldım.

Kendi gelmeden benim yeniden gelmemi istiyordu.

ikimizin de bedeni ter içindeydi ve Jake'in kasları orgazmını tutma çabasıyla kasılmıştı.

Bilinçsizce doruklara yaklaştıkça tırnaklarımı kollarına geçirdim. Sertleştım ve Jake'in vuruşlarının hızlandığını, zevk böğürtülerinin kulağımdaki yankılandığını ve sonunda gerilimi delip geçtiğini hissettim.

Şiddeti üzerime çöktü ve titrerken gözlerimi yuvarlayarak çığlık attım.

“Tanrım...siktir...” Kaskatı kesildiğini hissettiğimde Jake'in sesi boğuktu. Ve kalçası benimkini sarmaya başladı. İçime boşalıyordu.

Çöktüğünde ağırlığı beni yatağa sıkıştırdı. Bir elim terli tenini okşarken diğer elimle saçını okşadım.

Yavaşça hasretimizin tesiri gerçekliğe dönmemize yetecek kadar azaldı.

Ellerim hareketsiz kaldı.

Jake gerindi ve yavaşça gözlerime bakmak için kafasını kaldırdı. Sert bir sesle, “Bana bunun bir hata olduğunu söyleyeceksin, değil mi?” dedi.

On Altıncı Bölüm

Chicago, Nisan 2013

Jake ve arkadaşlarımla beni nasıl restorandan çıkardıklarını hatırlamıyorum. Ya da nasıl bavulumu hazırladığımı. Ya da nasıl Jake ve

Claudia'nın arasında kendimi uçakta bulduğumu. Etrafımdaki dünya solmuş, rengi bulanmış gibiydi. Kardeşime ulaşmak ve kardeşime zamanında ulaşmak dışında herhangi bir şeye konsantre olmama imkân yoktu.

Jake'i sorduğumda Claudia'mn bana anlattığına göre Jake ailemi şu ankinden daha fazla üzme istemediği için hastaneye gelmek yerine kendi ailesinin yanına eve gitmişti. Bunu hatırlamıyordum. Tüm hatırladığım yorgun ama aynı zamanda gerginlikle Northwestern Memorial'a koştuğumuzdu. Tuhaf bir histi. Bedenim benimmiş gibi gelmiyordu. Süzülüyor gibi hissediyordum.

Annemle babam ve Rick beni karşıladılar, sarıldılar. Hatırlıyordum çünkü ifadeleri haberi aldığım andan beri beni gerçek dünyaya -baş ettiğimiz bu duruma- geri getiren tek şeydi. Annemle babamın gözlerindeki soğukluk, Rick'in gözlerindeki çaresizlik... onları itip hastane odasına girmeme neden olmuştu.

Gözümün önündeki görüntüye inanamayarak sendeledim.

Andie orada uzanıyordu. Tüplerin ve solunum cihazının altında buz kesmiş görünüyordu. Neredeyse o değil gibiydi. Yalnızca bedeniydi.

Claudia, "Ne oldu?" dedi.

Korkudan midem bulanarak tereddütle ablama doğru adım attım.

Rick soğuk bir sesle, "Bir taksi sürücüsü," dedi. "Şehir merkezinde. Direksiyon başında kalp krizi geçirmiş ve kaldırılma çarpmış. Çarptığında An..."

Kardeşimin elini yakaladım. Soğuktu, cansızdı.

“Darbe onu binaya fırlatmış.” Rick devam edemeyince babam kısık bir sesle tamamladı.

Claudia’nın soluğunun kesildiğini ve boğulurcasına ağladığını duyabiliyordum.

Gözümde yaşlar birikirken ablamın elini okşadım ve eğilip fısıldadım, “Özür dilerim.”

“Doktorlar komadan çıkmasını beklemekten başka bir şey yapamayacağımızı ama bir ihtimal...” Annem ağlamaklı sözleri kısıldı.

“Bir ihtimal uyanmayabilirmiş,” dedi babam.

içimden acı ve suçluluk taşıyordu. Alnımı Andie’nin alnına dayadım. “Orada olmalıydım,” diye fısıldadım. *Seni kurtarmalıydım.* “Özür dilerim. Burada olmadığım için çok özür dilerim.”

Bir uğultu karanlığın içine sızdı ve fırlayarak uyandım. Şiddetli aydınlatmaya birkaç kez gözümü kırptım. Gözümün önündeki bulanıklık geçtikçe hastane yatağındaki baygın ablam ve onun diğer tarafında, karşımdaki Rick ile karşılaştım.

“Telefonun,” dedi sessizce.

Esnedim ve uğuldayan sesi izledim. Telefonum yatağın kenarındaki masada titriyordu. Ekranı odaklanmaya çalıştım. “Jake,” diye mırıldandım.

“Evet, birkaç kez aradı. Onu geri aramalısın.”

Rick’e kaşlarımı çattım. “Ne kadar uyudum?”

Omuzlarını kaldırdı. “Buraya geldiğimde uyuyordun. Birkaç saat önceydi.” Kaşları kaygı içinde birbirine yaklaştı. “Charley, annen ve babanla birlikte bizim eve dönmelisin. Doğru düzgün dinlen.”

Andie uyanana kadar asla doğru düzgün dinlenmeye-cektim.

Yedi gün.

Yedi koca gündür o yatakta uzanmış, solunum cihazı ile nefes alıyordu.

“Charley.”

Ablamdan kafamı kaldırıp Rick’in bezgin suratına baktım.

“Git biraz uyu.”

“Yeni uyudum.” Kafamı salladım.

“O zaman Jake’i geri ara.”

Rick’in ablamla yalnız kalmayı mı istediğini merak ederek tamam dedim ve telefonumu kaptım. “Starbucks’tan bir şey istiyor musun?” Elmacıkkemiklerinin biraz sivrildiğini fark etmiştim. Kilo veren tek ben değildim. ‘Yiyecek bir şey?’

“Kahve ve sandviç harika olur.” Beni süzdü. “İyice solup gitmeden kendine de yiyecek bir şey al.”

İsteksizce hak verdim ve ablamın hastane odasından çıktım. Bir süre telefonumu tutarken kendimi amaçsızca dolanırken buldum. Andie’nin kazasını takip eden ilk birkaç uzun günün ardından hiçbir uyanma belirtisi göstermediğinde bir şekilde Claudia ve Jake’i Edinburgh’a dönüp sınavlarını vermeye ikna ettim. Onları yola getirmek zordu ama Jake hastanede görünüp soruna sebep olmak istemediğinden yapabileceği çok bir şey yoktu. Ve Claudia...yalnızca... ilgi odağım Andie’deydi ve kimseyle ilgi-lenemeyecektim. Buna iyi olduğuma ikna etmem gereken Claud da dahildi.

İyi olmaktan uzaktım ve öyle de olmamalıydım. Aslında zar zor ayakta duruyordum ama tek başıma baş etmek daha kolaydı çünkü bunu diğer insanların da bu durumun üstesinden gelmeleriyle ilgilenmeden yapabilirdim.

Zamanımın yarısını idare edebildiğim konusunda yalan söyleyerek geçirmek istemiyordum.

Günde bir kez Claudia kontrol etmek için FaceTime ile arıyordu. “Değişiklik yok,” cümlesini kurmaya devam etmek asap bozucu olmaktan da öteydi.

Jake ile daha da zordu.

Andie hastanede yattığı ve onunla aylardır konuşmadığım için suçluluktan içim içimi yiyordu. Düşüncesi bile... ölebileceği düşüncesi, onun yerine Jake’i seçip aylarımı ondan kaçınarak geçirdikten sonra ona bir kelime daha etme şansım olmayabileceği düşüncesi...

Soluklanmak için en yakın duvara yaslandım.

Benim hatamdı. Andie’nin kazası. İçimde bir yerlerde biliyordum. Bir parçam bunun mantıksız olduğunu söylese de yıllar önce Andie’yi Bay Finnegan’ın aracından kurtardığımda bir şekilde kadere müdahale ettiğimden endişeleniyordum. Bu kaderin beni cezalandırma yöntemi miydi?

Doğru mu değil mi bilmiyordum.

Bildiğim kesinlikle ona kötü davrandığım için cezalan-dırıldığım.

Ve onunla aramın açılma nedeni... Jake’ti. Kafamdan

bunu çıkaramıyordum.

Telefonuma bakarak ayaklarımın altında parçalama güdüsüyle mücadele ettim. Jake’i geri aramalıydım, yoksa denemeye devam edecekti.

Dışarı çıkınca sessiz bir yer buldum.

Yüzü telefonumun ekranında belirdi ve göğsümde şiddetli bir sancı hissettim. Ona bakmak rahatlamayla utanç karışımı korkunç bir his yaratıyordu.

“Bebeğim,” diye açtı. Koyu gözleri aşk ve endişe doluydu. “Nasıl gidiyor?”

Bir an ekrandan uzağa bakarak kafamı salladım. “Aynı.”

“Kurtulacak Charley. Andie güçlüdür. O bir Redford.” Gözyaşlarımı tutmak için dudagımı ısırarak gevşekçe omuzlarımı kaldırdım.

“İyimser kalman gerekiyor.”

“Biliyorum.”

“Charley? Charley bak bana.”

İstedikini yaparak başımı ekrana çevirdim.

İfadesi sevecendi. “Geri gelebilirim. Bana ihtiyacın varsa eve gelebilirim.”

“Hayır,” dedim inatla. Düşüncesiyle bile nabzım yükseliyordu. “Sınavlarını bitirmelisin. Ben... ben tek başıma daha iyiyim,” dedim dürüstçe. ‘Yalnız olduğumda herkesi kaygılandıracağım diye endişelenmem gerekmediğini hissediyorum.’

“Anlıyorum,” dedi ve anladığını biliyordum. “Tamamen yalnız değilsin gerçi, değil mi? Annen, baban ve Rick oradalar.”

“Evet ama... sanırım hepimiz başka türlü baş ediyoruz.” Bunun annemle babamı ne perişan hale getirdiğini düşünmek bile istemiyordum. Annemle babam hep hayat önlerine ne atsa göğüsleyebilecek gerçeküstü insanlar olmuşlardı. Ama bu... yaşlanmışlardı, daha kırılganlardı ve ne zaman o hastane yatağında Andie’ye baksalar hayatları boyunca giydikleri zırhın biraz daha çatladığını görebiliyordum.

Bu beni en az ablamı komada görmek kadar korkutuyordu.

“Dönsem iyi olur,” diye fısıldadım. Boğazım sıkışıyordu.

“Tamam bebeğim,” dedi usulca. “Seni seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum.”

Kapadım ve telefonu cebime tıktım.

Tamam bebeğim, seni seviyorum.

Ben de seni seviyorum.

Ama senden nefret de ediyorum. Kendimden de nefret ediyorum.

Zangırdarak derin bir nefes aldım ve sakinleşmeye çalıştım. Birkaç dakika sonra daha toparlanmış hissettim ve hastaneye geri yürüdüm.

Ablamın yanından çok az ayrılmıştım. Hastaneden tek ayrılışım Rick ve Andie’nin evine düş almaya gitmek içindi. Annemle babam orada biraz uyumaya çalışmışlardı ama o evde oturamazdım. Andie ile doluydu. Fotoğrafları, parfümü, eşyaları, çalışmaları, giysileri ve topladığı komik buzdolabı mıknaatıları.

Biraz portakal suyu almak için mutfığa girmiştim ki, mıknaatıları görünce durdum. Purdue’deki ikinci yılımda bulduğum siyah beyaz mıknaatı ortada duruyordu. Küçükken ablam korsanlara kafayı takmıştı. Annemle babamın oturma odalarının ortasında benim ellerimin arkamdan bağlı yastığın üzerinde, ablammsa kanepenin kolunun üzerinde bir gözünde bantla zaferle dikildiği zamanları asla unutamazdım. Öylece görünmez tayfasına çapa attırır ve gemisini (kanepenin) yüzdürür, beni de donanmayla anlaşıp ona ihanet ettiğim için ıssız bir adaya (yastık) terk ederdi.

Siyah beyaz mıknaatıda, kafatası ve çapraz kemikler üzerinde, “To Err is Human, to Arr is Pirate” yazıyordu. Andie’ye verdiğimde çok gülmüş ağlamıştı.

Mıknaatısı gördüğüm anda çöktüm.

Annem beni buldu ve ağlarken başımda durdu.

O zamandan beri o evde duş süresinden daha uzun kalmayı reddediyordum.

Kendim ve Rick için sandviç ve kahveyle hastane odasına dönünce onu Andie'nin yanma oturmuş elini iki eliyle tutarken buldum. Geldiğimi duyunca kafasını gömdü ve görmediğimi umduğunu bildiğim gözyaşlarını sildi.

Kahveyi ve sandviçi yanma koyarken onu teselli etmeyi ya da tasasını konuşmayı önermedim çünkü bence bu durumda güçlü hissetmeye ihtiyacı vardı. Rick aptal bir adam değildi. Ailemin zar zor kendilerine hâkim olduklarını görüyordu ve hepimizin için güçlü olmak zorunda hissettiğini biliyordum. Onu aksine ikna etmeye kalkışmak gereksizdi. O böyle bir insandı.

Sandalyeme geri oturdum ve kahvemden bir yudum aldım.

“O sandviçi açsan iyi olur,” dedi Rick usulca.

Kendininkini ağır ağır yemeye başladı ve midem bir sancı hissettim.

Sanırım biraz acıkmıştım.

Tırtıklayarak ablamın etrafındaki monitörlerin sesini dinledim.

“O da kendine kızıyordu biliyorsun,” dedi Rick birden.

Nefes alırken neredeyse sandviç genzime kaçıyordu. Kahveyi yudumladıktan sonra boğuk sesle sordum, “Ne demek istiyorsun?”

“O tartışmanın suçlusu sen değilsin Charley. Oldu işte, ikiniz de inatçısınız.”

“Aramam gerekirdi,” dedim doğrudan. “Burada olmam gerekirdi.”

“Bu ‘gerekirdiler yalnızca canını acıtır çocuk. Kendine bunu yapma.”

“Neden? Sen kendine bunu yapmıyor musun?”

Bir süre birbirimize baktık ta ki Rick sonunda iç çekip Andie’ye bakana kadar. “Onunla daha önce evlenmem gerekirdi. Hemen evlenmek istemişti. Yapmalıydım.”

Biraz sessizliğin ardından fısıldadım, “Önceliğim olmalıydı.”

“Ne?”

Rick’e göz gezdirdim. “Hiç.”

Telefonu çaldı ve özür dileyerek çıktı. Sandalyemi sallayarak ilerleyip ablamın elini tutma fırsatı elde ettim. “Senin yerine Jake’i seçtiğim için özür dilerim Andie. Çok özür dilerim.”

Elini öptüm, gözlerimi oyarak kapadım ve belki de uzun zamandır ilk kez dua ettim. Tanrı beni duysun diye dua ettim... duyabiliyorsa tövbe edecektim. *Eğer kurtarırsan ondan vazgeçeceğim. Andie uyanırsa Jake gidecek. Andie’yi seçeceğim.*

Nemli saçlar ve uykusuzluktan kapanan gözlerle hızla hastaneye döndüm. Hep hızlı bir duş alıp çabucak hastaneye dönüyordum. Hiçbir şeyi kaçırmak istemiyordum.

On dördüncü gündeydik.

Umudumun parmaklarımın arasından kayıp gittiğini ama direndiğini hissediyordum.

“Charley!” Ablamın odasından koridora fırlarken annemin gözleri parlıyordu. Hem de on dört gündür hiç görmediğim kadar.

“Ne? Nedir? Ne oldu?”

“Andie öksürmeye başladı,” dedi annem. Sözleri telaşlı ve heyecanlıydı. “Kendi başına nefes alıyor. Uyandı, Charley. Uyandı.”

Gözyaşlarına boğuldum. “Uyandı mı?” diye hıçkırıklara boğuldum. İçime akın eden ferahlıkla kendimden geçtim.

“Henüz yeni çıkıyor.” Annem beni odaya çekerek koluma asıldı. “Doktor tamamen canlanmasının birkaç gün alabileceğini söyledi. Ama komadan çıktı.”

Ablamın hastane odasının kapısında korkudan buz kesilerek öylece kaldım.

Doktor konuşurken annem, babam ve Rick’in Andie’nin tepesine dikilişini izledim. Solunum cihazı gitmişti ve gözleri kapalı olmasına rağmen Andie’nin gözkapakları kımıldıyordu. Başını hareket ettirdi ve hafif bir inilti çıkardı.

Kapıya sırtımı dayayarak kaçıp gitme dürtüsüyle mücadele ettim.

Andie uyanmıştı. Başaracaktı.

Rahatlamanın arasında bulantı da hissettim ve soğuk duvara alnımı bastırmak için kapının dışına kaçtım.

Tanrı’yla yaptığım anlaşma.

Bir şekilde Jake’i bırakmam gerekiyordu.

Titreyerek telefonumu çıkardım ve onu aradım. Bu sefer FaceTime kullanmadım.

Andie’nin uyandığını söyledim. İçinin rahatlamasını duymazdan geldim. Aşkına kulak asmadım. Söylemem gerekeni söylemek için duymazdan gelmem gerekiyordu. Bir daha beni aramamasını söyledim. Bittiğini söyledim. Ve sonra yüzüne kapatıp telefonu kapadım.

En yakın tuvalete daldım ve kusarken klozete zor yetiştim. Bir süre sonra

yalnızca öğürüyordum.

Andie için Jake'ten vazgeçmiştim ve beni affedip affetmediğini dahi bilmiyordum. Ya benden nefret ediyordu-sa? Ne diyebilirdim?

Daha kötüsü... Derinlerde Andie'ye dargınken ve az önce yaptığım seçim yüzünden kızarken nasıl onunla yüz yüze gelebilirdim?

Bir daha asla hastanedeki odasına girmedim.

İlk yirmi dört saat annem, babam ve Rick içeri girmemi rica ettiklerini duymazdan gelerek, pencereden bakarak ve uyurken Andie'yle konuşarak dışarıda gezindim.

Ertesi gün Andie'nin bilinci yerine geldiğinde aynısını yaptım. Farkında olmadığına emin olduğumda saklandım ve gizlice baktım. Doktorlar önünde bir nekahet dönemi olduğunu söylediler. Biraz sersemlemişti, aklı karıştı ve herkesi tanyor olsa da kazandan öncesi pek hatırlayamıyordu.

Starbucks'ta biraz fazla saklandım ve üçüncü gün babam Andie'nin önüne çıkarmak için beni avladı.

“Ona burada olduğunu söyledim,” dedi. Gözlerinde düş kırıklığı ve sıkıntı vardı. Davranış şeklimi beğenmiyordu. Ondan saklamak. Anlamıyordu.

“Beni mi sordu?” Beni sorduysa ona gitmem gerekirdi.

Babam kaşlarını çattı. “Hayır.”

“Tartışmayı hatırlıyor mu?”

Babam tıraş etmediği yanaklarını kaşdı ve rahatsız olarak kafasını çevirdi. “Sanırım evet.”

“O zaman tam bulduğum yerde kalıyorum.”

Bir hafta sonra ablamla hiç konuşmadan annem ve babamla birlikte eve, Lanton'a döndüm.

Arkadaşlar ve aile üyeleriyle oturup konuşurken onu gizlice çok gözetlemiştim ama orada olduğuma dair hiçbir fikri yoktu.

Andie hızlı iyileşiyordu. Fiziksel ve ruhsal tedavi görmesi gerekiyordu ama doktorlar bu kadar iyi olmasından etkilenmişlerdi ve Rick ona bakmak konusunda ısrar etmişti.

Annem ve babam işe geri dönmelilerdi ama Rick'e Andie tamamen iyileşene kadar her hafta sonu Chicago'ya geleceklerini söylemişlerdi. Chicago'da daha güçlü görünüyorlardı. Yeniden kendileri gibi görünüyorlardı.

Ama Lanton'a döndüğümüzde hepsinin Andie'nin menfaati için bir maske olduğunu fark ettim. Beni korkutan o kırılganlık yeniden fazlasıyla ortaya çıkmıştı. Annem hemen her gün kaybolup mezarlığa gidiyordu. Bu, beni uyuz ediyordu. Hastalıklı olduğunu düşünüyordum. Anneme çiçekçide çok yardım ediyordum çünkü hiçbir zaman akli başında değildi. İçini rahatlatmak için sürekli babamı ya da Rick'i arıyordu. Annemin ve babamın birinin onlara Andie'nin kurtuluşunun kötü bir şaka olduğunu söylemesinden korktuklarını fark etmiştim. Birden bire gözlerini kapayıp bir daha açmayacaktı. Babama gelince, ilk birkaç ay benimle pek konuşmadı.

Gördüğü kadarıyla Andie'yi uyandığı gibi terk etmiştim.

Terk etmemiştim.

Yalnızca onunla nasıl yüzleşeceğimi ya da çelişkili ilişkilerimle nasıl baş edebileceğimi bilmiyordum.

Ablamı özlemiştim. Jake'i özlemiştim. Öyle çok özlemiştim ki canımı acıtıyordu. Özellikle geceleri, başımı yastığa koyduğumda ve hayatımın eskisi gibi olmasını istemekten başka bir şey düşünemediğimde.

Tanrı'ya verdiğim sözle ilgili kendimle cebelleşiyordum... Mantıklı değildi, bundan sorumlu tutulamazdım. Ama ya...

Ya Jake'i hayatıma tekrar kabul edersem, ya ailemin onu hayatlarına almalarını sağlarsam ve birden Andie'nin gözleri kapanıp bir daha asla açılmazsa?

Claudia Edinburgh'u halledip bizimle yaşamaya Indiana'ya uçtuğunda biraz daha iyi oldu. Annemle babamı rahatlattı, şu an benim yapamayacağım bir şekilde onları neşelendirdi. Beni de rahatlattı. Sürekli bizimkilerle bir tartışmanın eşiğindeymiş gibi hissediyordum ve Claudia bana şu an benim meselelerimle uğraşamayacak-larını hatırlatıp durdu. Böylece resmi bir sessizlik içinde ıstırap çektik.

Bunu bozduğumuz tek sefer anneme mezarlığı ziyaret ediyor diye bağırdığım zamandı. Hastalıklı bir durum olduğunu ve kanımı dondurduğunu söyledim. Sanki Andie'ye kötü bir şey olmasını bekliyor gibiydi.

Annem gözlerinde yaşlarla ama sakince bana annesinin mezarının başında beklediğini söyledi. "Şu an yaşadıklarımı anlayabilecek tek kişi o. Onunla konuşuyorum ve duyabildiğini biliyorum. Bu beni rahatlatıyor."

Bunun üzerine evden çıktı ve babam haftalardır ilk kez benimle iki cümleden fazla konuştu. Bağırarak bencillik yaptığımı ve özür dilememi söyledi.

Diledim. Kuyruğumu kıcıma sıkıştırıp özür diledim.

Ve sonra internete girdim ve güz döneminde LSAT'ye girmek için ne yapmam gerektiğini öğrendim. Ailemi bu yıl yeterince üzümüştüm. Onlar için bir şey - bencilce olmayan bir şey- yapmanın zamanı gelmişti.

Jake'in telefon açtığı ve mesaj attığı aylar boyunca bir parçam yoluna devam etmesini diledi. Bu sırada diğer parçam da -tamamen kalbi kırılan parçam- beni hâlâ onu sevdiğim kadar sevmesiyle bencilce avunuyordu.

On Gedinci Bölüm

Elko, Kasım 2013

1

Huysuzluğu ile bilinen bir çizgi karakter. “Huysuz ayıcık” diye de çeviri-lebilir. (ç.n.)

2

San Francisco’dan New Jersey’e uzanan eyaletler arası bir karayolu, (ç.n.)

Seyahatimiz batıya ilerledikçe giysi katmanlarımız giderek azalıyordu. Çok sıcak değildi ama günler içinde eriyen karlardan açık havaya ve güneşe doğru sürmüştük. Laramie'den ayrıldıktan on bir saat sonra Jake, Elko Nevada'da bir motele çekti.

Yine sessiz bir araba yolculuğu olmuştu. Jake suskun sorularla doluydu ve ben...

Kendimi arıyordum. Aklindakini anında söyleyen beni. Ne olursa doğrudan söyleyen beni.

O 'ben'i geri istiyordum çünkü belki o zaman söylediğim anda delirdiğimi düşünecek olsa da Jake'e aradığı cevapları verecek kadar cesur olabilirdim.

Beck bize oda bulmak için çıktı ve üçümüz arabada sessizce oturduk. Dün gecenin hatıraları kafamda sürekli tekrarlanıyordu.

“Bana bunun bir hata olduğunu söyleyeceksin, değil mi?”

Jake'in gözlerinin içine baktım. Saçlarına arkadan öne dokunarak, “Evet,” diye dürüstçe cevap verdim.

Birkaç saniye hiçbir şey söylemedik. Sonra Jake, “En azından bu gece benimle kalır mısın?” dedi.

Hayır diyemeyecek kadar bencildim. Kaldım.

Birkaç saat sonra hâlâ kollarında uyurken sesler duyarak uyandım. Jake Beck'ten Claudia'nın odasına kalmasını rica etti. O an algılayamadım çünkü Jake'in yanına kıvrılmış ısındığımı ve güvende olduğumu hissederek hemen uykuya daldım.

Ertesi sabah Jake'in yanında uyanmanın tuhaflığıyla yüzleştikten sonra giysilerimi almak için Claudia'nın motel kapısını çalarken daha da büyük bir tuhaflıkla yüzleşmem gerekti. Kapıyı Beck açtı. Aceleyle çıkmadan önce parlak gözlerle bana bir hoşnut bir gülücük attı. Benim olması gereken yatakta kimsenin yatmadığını fark ettim.

Sorgulayan gözlerim darmadağın nevresimler içinde uzanan Claudia'ya kaydı. Çarşaflar çıplak omuzlarını ortaya çıkararak göğsüne kadar çekilmişti. Aynı benim gibi yüzü kızarmış ve panik içinde bakıyordu.

Sanırım tedbiri elden bırakan tek kişi ben değildim.

"Sonunda oldu, ha?" dedim dudaklarımda ufak bir gülümsemeyle.

Claudia dikkatle bana baktı ve kafasını onaylarca salladı.

Sabah yanında ayrıldığımda Jake'i ve gözlerindeki acıyı düşünüp Beck'in gözlerindeki mutlulukla karşılaştırdım. Arkadaşımı rahatlattım. "Sorgulama."

Claudia bana cevaben huzursuz bir gülücük attı. "Teşekkürler Charley." Kapıya bir bakış attı. "Dün gece sen ve Jake..."

"Olmaması gerekiyordu," eşyalarımı çekip hızla duşa giderken sözünü kestim.

Yolda geçen o gün zorlu oldu. Claudia ve Beck arka koltukta aşk yaşarken Jake ve ben... Biz neydik bilmiyorum.

Beck oda anahtarlarıyla döndü ama motele yanaştığımız gibi Jake ona döndü ve elini uzattı. "Şu anahtarlardan birini alacağım."

"Dostum ben bizimkini aldım," diyerek Beck durdurmaya çalıştı.

"Hayır. Charley ve ben bu gece odayı paylaşıyoruz." Eski erkek arkadaşına aval aval baktım. "Ah..." Gözümü ona çevirmediğim halde Beck'in bana döndüğünü görebiliyordum ama ona bakmadım çünkü hâlâ kafa karışıklığı içinde Jake'e bön

bön bakıyordum. “Emin misin...”

Jake, “Beck, anahtar,” diye ısrar etti.

Beck, “Önce Charlie için sakıncası olup olmadığından emin olmak istiyorum,” diye sabırsızca yanıtladı.

Jake bana baktı. “Evet?”

Birbirimize bakarken cesaretimi topladım. Jake’in neden odayı paylaşmamızı istediğini biliyordum. Mahremiyet istiyordu çünkü cevap bekliyordu. Yanıtlanmayı hak etmiyormuş gibi davranmaktan sıkılmıştı. Belki önceden onunla görüşmemeyi haklı çıkarabilirdim ama dün gece daha da kafasını karıştıran ve üzen bir seçim yapmıştım. Jake bundan iyisini hak ediyordu. Anlatmaya korksam da gerçeği hak ediyordu.

Birden kafamda sesini duydum. Söyleyli çok olmamıştı ama aşılınca önce söylemiş gibi hissediyordum. “*Hadi Süper Kız. Cesur ol.*”

Beck’e sakince, “Sorun yok,” dedim. “Claudia seninle kalmayı sorun etmediği sürece sorun yok.”

“Ah, benim için tamam.” Claudia sahte bir umarsızlıkla omuzlarını kaldırdı. Ona gözlerimi devirdim. Bu yeni düzenlemeden aşırı memnun olduğunu görebiliyordum.

Jake arabaya servis yapan bir McDonalds’a gidip odamızda yemeyi önerdiğinde sabırsızlığın ötesine geçtiğini anlamış oldum. Şimdiye ne iştahım varsa kaybetmiş olmalıydım ama tüm bunlar beni hiç etkilemiyormuş gibi davranmaya öyle alışmıştım ki bir *double* çizburger sipariş ettim.

Jake kapıyı kapamadan hemen önce Beck yanımızdaki odalarının kapısını açtı ve Claudia’nın keyifle kıkırdadığını duydum. Kendi darmadağın hayatıma rağmen onun için muyluydum. Ailesi ve biyolojik babasıyla ilgili deneyimlerinin onu kalıcı olarak korkutmaması, o cömert kalbini boğmaması içimi rahatlatmıştı.

Beck'e bir şans veriyordu ve bu şans ile Beck'in kendini kendinden kurtarabileceğine inanıyordum.

Buldukları bu mutluluğu hak ediyorlardı. Claud'a bunu söyleyecek vakit bulmalıydım çünkü ne zaman bana baksa hayatımda hiç olmadığım kadar sefil olduğum bir dönemde mutlu olduğu için kötü hissediyormuş gibi, gözlerinden suçluluk okunuyordu.

Gerçek arkadaşlığın böyle yürümediğini hatırlatmanın zamanı gelmişti.

Jake karşımdaki yatakta otururken ağzımda turşu ile düşüncelere dalmıştım. Hamburgerini paketinden çıkardı ama hemen ağzına sokmadı. Onun yerine iç çekti.

“Sana neler oluyor Charley?” Koyu gözleri içimi delip geçti. “Ve yalnızca benden ayrılma nedeninle ilgili olarak değil... her konuda. Çünkü şu anda bu dönüştüğün insan sen değilsin. Olmadığını biliyorsun çünkü ışıldamıyorsun. Karanlık bir yerdesin ve senin için deli gibi endişeleniyorum.”

İşıldamıyorsun. Kulağa kalıcı bir şey gibi geliyordu. Sanki ışığım sönmemiş de bozulmuş gibi.

Gözümün dibinde yaşlar tomurcuklandı ve yoğunlaşacak bir şey -odağımı gözyaşlarımdan dağıtacak bir şey- olsun diye hamburgerimden bir ısırık daha aldım.

Sonunda kontrolü elime aldığımı hissettiğimde bakışlarıyla karşılaştım. “Komadan çıkışının öncesinden beri Andie'yi görmedim ve konuşmadım.”

Bu onu şaşırttı. “Nasıl? Ne... kafam karıştı.”

Ve böylece açıklamaya çalıştım.

“Komadayken her gün orada olduğumu hatırlıyor musun?”

“Elbette.”

“Uyandığında bana bir şey... bir şey oldu.” içimde (bastırılmış duyguların boşaldığını hissederek kafamı salladım. “Hastane odasına adım atmaya çalıştım ama yapamadım. Dondum kaldım.” Yanağımdan akan bir damla gözyaşını sildim. “Ve bir şekilde böyle hissetmekten kur-tulamadım.”

Jake ileri doğru eğildi. Kaşları endişeyle birbirine yaklaştı. “Bebeğim. Dondun mu? Neden?”

“Bunun yanıtını sevmeyeceksin.”

“Yine de söyle.”

Yarım yenilmiş yemeğimi ittim ve dizlerimi karnıma çektim. “Andie’nin o hastane yatağında solunum cihazıyla nefes alarak uzandığı tüm o süre boyunca, suçluluk duygusunu atlatamadım. Ablamla -en yakın arkadaşlarımdan biriyle- konuşmadığım gerçeğini atlatamadım. Haftalardır...senin yüzünden konuşmadığım gerçeğini.” Kendimi cesur olmaya zorlayarak ona baktım. Anlayınca beti benzi solmuştu. “Doğrudan seni suçlamadım Jake. Kendimi suçladım. O seçimi yaptığım, seni ailemden öne koyduğum için kendime kızdım. Tüm bunlar olurken seninle nasıl konuşacağımı ya da nasıl etrafında duracağımı bilemedim çünkü annemle babamı ve Andie’yi göze almadan verdiğim tüm kötü kararlarımı bana anımsatıyordun.”

Jake havaya üfledi ve saçının arasından titreyen elini geçirirken, “Siktir,” diye fısıldadı. “Bunu ne kadar iyi anladığıma dair en ufak fikrin yok Charley. Keşke böyle hissettiğini bana söyleseydin.”

Şaşırıp kaldım. “Anlamadım.”

“Brett öldükten sonra mantıksız bir suçluluk duygusuyla doldum,” diye açıkladı. Sözlerindeki metanet Brett’in ölümünden beri duygusal olarak ne kadar geliştiğinin göstergesiydi. “O sıralar mantıksız gelmiyordu. Gerçekten o sonucu engelleyecek bir şey yapabileceğime inanıyordum. Ve büyük bir parçam seni Brett’in ölümünden ayıramıyordu. Bu yüzden yanında duramıyordum.”

Kavradığımda Jake için hissettiğim sevgi daha da büyüdü, aşırı büyüdü ve göz kontağını kesmek için kafamı öne eğdim. Beni anlamasıyla büyük bir rahatlama olmuştu ama bundan ötesi, anlayışına ve şefkatine hayran olmuşum.

“Sana anlatmam gerekirdi,” dedim usulca. “Sana bu şansı vermediğim için özür dilerim.”

“Seni affediyorum.”

“Neden?” Memnuniyetsizce güldüm.

“Çünkü,” dedi onaylayarak, “*sen* beni affetmiştin.” Gülümsemeye başladım ama gözyaşları kontrolsüzce yanaklarımdan süzülünce gülümsemem kesildi.

“Darmadağın durumdayım Jake. Aynaya bakıyorum ve kendimi tanıyamıyorum.”

Birden yanıma geldi. Omzunda ağlarken beni tuttu. Gömleği ıslandığı için kalkıp banyoya gitti. Gözlerimi ve burnumu sileyim diye tuvalet kâğıdıyla döndü.

Hâlâ titreyerek, “Üzgünüm,” dedim.

“Olman gerekmiyor.” Saçımı kulağımın arkasına aldı ve nazıkçe gülümsedi. “Öyleyse neden kendini tanımıyorsun?”

Kullanılmış tuvalet kâğıtlarını elimde tutarak omuzlarımı kaldırdım. “Eskiden çoğu durumda korkumu bir kenara koyabilirdim. Ama konu sevdiğim insanlar olunca dağılıyorum. On altı yaşında beni terk ettiğinde bunalımdan çıkıp yeniden yaşamaya başlamam zaman almıştı ve şimdi Andie ile...hepsi tekrar ediyor. Yalnızca bu sefer daha fena, daha karmaşık.”

“Bana açıkla,” diye cesaret verdi.

O güzel yüzünü, sabırlı, anlamlı gözlerini inceledim. “Deli olduğumu düşüneceksin. Ya da daha fenası... benden nefret edeceksin.”

Jake kaşlarını çattı. “Biliyorsun, senden nefret ettiğimi söylediğimde... ciddi değildim. Yalnızca sinirlenmişim.” “Biliyorum,” dedim. “Ama şimdi benden gerçekten nefret edebilirsin.”

“Dene. Seni şaşırtabilirim.”

içeceğimden bir yudum alarak bir süre oyalanıp cesaretimi topladım. “Andie o hastane yatağında uzanırken Rick’in dağıldığını gördüm daha kötüsü annemle babamın dağıldığını gördüm. Bu beni deli gibi korkuttu Jake. Jim ve Delia Redfort kendilerini kaybetmezler. Onlar tanıdığım en güçlü insanlardır. Ama günler geçerken yaşlandıklarını izledim. Harap olduklarını izledim ve onlara yardım etmek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Andie’yi yüzüstü bırakmışım ve şimdi de onları yüzüstü bırakıyordum. Kaza bir cezaymış gibi hissettim. Suçlu benmişim gibi. Bu, annemle babamı ya da durumu düzeltemiyor olduğum gerçeğini daha da kötüleştirdi.”

“Nasıl senin hatandı?”

“Kaza meydana gelmeden önce ona davranış şeklim sebebiyle. Çünkü ona siktirip gitmesini söylediğimden beri konuşmamıştık... çünkü,” sesim alçaldı, “onu yolun ortasından çekip kurtarmak için orada değildim.”

“Charley, derinlerde bir yerde bunun doğru olmadığını biliyorsun.”

Kafamı salladım. “Ama bu, böyle hissetmediğim, suçlu hissetmediğim, utanç içinde ve deli gibi kabahatli hissetmediğim anlamına gelmiyor.”

“Ve bu yüzden mi Andie ile konuşmadın? Geçirdiği kaza en başından senin hatan olduğu için mi?”

“O,” derin bir nefes alarak ona kulağa delice gelen tüm gerçeği söylemeye kendimi zorladım, “ve içimde ona içerleyen hastalıklı karanlık bir parçam olduğu için.”

Jake kaşlarını çattı. “Ona içerleyen? Ne için? Hissettiklerin için mi?”

“Hayır.” Bu defa gözlerimiz buluştu. Ona hissettiğim tüm sevginin tüm bunlar yaşandığından beri ilk kez gözlerimde parlamasına izin verdim. Hissettiği anında anladım çünkü dondu, gözleri şaşkınlık ve karmaşa içinde büyüdü. “Tanrı’ya bir söz verdim Jake. Çok üzgünüm.” Yeniden gözyaşları dökülmeye başladı.

“Charley anlamıyorum.” Bana uzandı. Başparmakları kaçak yapan tuzlu gözlerimi sildi.

“Tanrı’ya söz verdim. Eğer Andie kurtulursa... senden vazgeçecektim.”

İdrak etti ve büyük bir yumruk yemiş gibi baktı. “Ve sonra Andie uyandı.”

Onayladım. “Çılgınca olduğunu biliyorum. Muhtemelen bir tesadüf olduğunu biliyorum ama seninle olmama izin verirsem Andie’nin başına bir kötülük geleceği korkuşundan kurtulamıyorum. Şimdi de seninle olamıyorum ve bu yüzden kardeşime içerliyorum. Bu da, zalimce ve yanlış. Onunla yüzleşmedim. Ona davranış şeklimle ya da şu an davrandığım şekilde yüzleşmedim. Ben böyle biri değilim Jake.” Altımdaki şilteye öfkeyle yumruk attım. “Bu ödleğim ben değilim. Ama dönüştüğüm şey bu. Bir ödleğim. Ödleğim. Sana sahip olamam ve polis olamam çünkü annemle babam daha yeni yaşadıkları şeyleri yeniden yaşamak istemiyorlar. Bana ne kalıyor? Korkularıma karşı koyamayınca ya da seninle olmayınca ya da olmam gereken kişi olmayınca ben kimim?”

Jake sarsılmış görünüyordu. “Tanrım Charley.” Bana kayarak yaklaştı ve kolunu dolayıp beni kendi tarafına çekti. “Aylardır bu boktan durumu bana anlatmadan omuzlarında taşıdığına inanamıyorum. Kimseye anlatmadan.”

Ona sarıldım. “Seni seviyorum,” dedim usulca. “Seni çok seviyorum. Ama seninle olamam.”

San Francisco, Aralık 2013

Baker Beach’in kayalıklarında Jake’in elini tutarak dikilirken rüzgârdan saçım yüzümde kamçılanıyordu.

Beck kayalıklarda bizden daha alçakta duruyordu. Yanında Claudia ile Pasifik Okyanusu'na gözlerini dikmişti. Konuştu. Sözleri rüzgârdan duyulmuyordu. Sorun değildi. O sözler yalnızca babasının kulaklarına söyleniyordu.

Bir süre sonra Beck Claudia'nın elini bıraktı ve küçük vernikli kutunun kapağını çıkardı. Bir an tereddüt etmeden külleri döktü ve okyanusa giden esintinin içinde rüzgâra kapıldılar.

Yanağındaki gözyaşını sildi. Claudia kolunu beline doladı ve yanma çekti. Beck, Claudia'nın kendini avutmasına izin vererek kolunu Claudia'nın omuzlarına atıp teşekkür edercesine alnını öptü.

Jake elimi okşayarak dikkatimi arkadaşlarımdan kendi yüzüne çekti. Tatsız görünüyordu. Üzgün. Ürkek.

İtirafımdan sonra öyle hissettiğim için delirdiğimi söylemedi ama onda yeni bir çaresizlik hissettim ve yola geleceğime -eninde sonunda yeniden birlikte olmamızın yolunu bulacağımıza- dair umudunu yitirmiş olmasından korktum.

Benim umudumu kaybetmiş olmam yeterince kötüydü. Bencilce Jake'in kaybetmesini istemiyordum.

Geeeyi yine onunla geçirdim. Onunla birlikte olmanın tadını geçici de olsa çıkarmak için son bir şans yakalamıştım. Bundan fazlası olmadığını anladığına emindim.

Jake rüzgârda duyulabilmek için eğildi. "Bir süre onları yalnız bırakalım."

Onayladım ve onu kayaların üzerinden arabamızı park ettiğimiz Lincoln Bulvarı'na doğru takip ettim. San Francisco çok daha sıcaktı ama suyun üstü rüzgârlıydı ve arabaya döndüğüme memnundum.

Beck'in yaşadıklarının etkisiyle bir an sustuk. Üstesinden geldiği bu durumu anlayacak bir pozisyonda olmayı asla istemiyordum. Son birkaç ayda babamla mesafeli olmak yeterince kötüydü. Onu tamamen kaybettiğimi hayal

edemiyordum.

Jake birden, “Dönüp dolaşıp on yedi yaşında çekip gidişime geliyor,” dedi beni düşüncelerimden ayıltarak.

Akıl karışıklığıyla, “Ne ona geliyor?” dedim.

“Başımıza gelen her şey. Brett’in ölümü. Senden ayrılmam. Birbirimizi yeniden bulmak için yaşadığımız saçmalıklar ama annenle babanın ve ablanın beni senin gibi affetmemesi. Andie’ye bu yüzden küstün, Andie kaza geçirdi, kendini suçladın, Tanrı ile bir anlaşma yaptın ve bu mantıksız korkuya kapıldın, mantıksız ama bunula birlikte beraber olamayacağımızdan korkuyorsun.” Jake kafasını salladı. “Buna inanmıyorum. Çocukken yaşadıklarımız yüzünden sürekli cezalandırılmamız gerektiğine inanmıyorum, ikimizin de birbirimizden uzaklaşmak için yaptığımız seçimlerin bizi tanımladığına inanmıyorum. Birbirimize güvenemeyeceğimize inanıyorum ve bir üçüncü kez daha yürütemeyeceğimize inanmıyorum. Eğer Andie ve sen, eğer sen ve annenle baban kazadan önce külahları değişmeseydiniz, Andie’nin koması sırasında yanında olmuş olacağıma yüzde yüz eminim. Bana izin vermiş olurdun. Kaderin yalnızca o konuda ayağımıza dolaştığına inanıyorum.” Yalvaran gözlerle elimi yakaladı. “Ama gerçekten, hâlâ çocuğuz Charley. Kendimiz ve yaşamla ilgili çözmemiz gereken çok şey var. O zaman kim tüm sahip olacağımızın bu olduğunu söylüyor? Önümüzde geçmişî telafi edebileceğimiz koca bir ömür var.” Kalbim iyimserliğinden küt küt atsa da kendimi ona çok aşikâr bir gerçeği ona hatırlatmaya kalkışırken buldum. “Ama Jake...”

“Biliyorum, biliyorum. Korkun.” İç çekti ve koltuğuna geri oturdu. “Sen çözene kadar birlikte olamayız Charley. Sen her şeyi çözene kadar birlikte olmayız. Ablan, annen, baban, kariyerin, yani *sen*. Eve git ve ablanla yüzleş Süper Kız.” Elimini ağzına götürdü ve parmaklarımın üstüne usul bir öpücük kondurdu. “Eve git ve kendini bul. Ne kadar zamana ihtiyacın varsa kullan. İşin bittiğinde eğer hâlâ beni istiyorsan,” bana üzgün, yamuk, çocuksu bir gülücük attı, “gel ve beni bul.”

On Sekizinci Bölüm

Chicago, Aralık 2013

Ablamın ve Rick'in verandasına kasma ihtimalim vardı. San Francisco'dan Beverly'ye idam mangasıyla yüzleşmeye gelişim bir dakika gibi geçmişti.

Aslında bir dakika değil yalnızca sekiz saat sürmüştü.

Jake'in bana araçta söyledikleri kesinlikle doğrudu. Beş aydır doğru olduklarını biliyordum ama Edinburgh'ta-ki ilk dönemimden sonra sonunda kim olduğumu ve nereye yöneldiğimi kontrol etmeye başladığımı düşünmüştüm. Yani, kendimi aniden kaybetmem bunaltıcıydı. Önümde beni neyin beklediği belirsizdi ve bunu dikkate almamıştım. Hep güçlü olan aile bağlarımın, çatlayarak beni değiştirmesine izin vermiştim ve o değişikliklerle yüzleşmek yerine onlardan ve oluş sebeplerinden kaçmıştım.

Belki Jake'e daha önce açılsaydım aylar önce Andie'nin kapısına gelmiş olurum. Ya da belki onlarla eskisi gibi olmak için hikâyemdeki tüm oyuncuların uzakta zaman geçirmeye ihtiyacı vardı. Sanırım asla bilmeyecektim. Ve kapısını çalmazsam, Andie ile eskisi gibi olup olamayacağımızı asla bilmeyecektim.

Claudia ve Beck gerçekten çok anlayışlı davranmışlar-

dı. Beck kendi meseleleriyle uğraşıyordu ve bundan uzaklaşmasını istemiyordum. Araba yolculuğu onunla ilgiliydi. Meselesini çözmesine yardım edebilmeleri için üçünün gitmesine izin vermem gerekiyordu. Annemle babamı

arayacak ve bana San Francisco'dan Chicago'ya bir uçuş ayırtmalarını isteyecektim ama Claudia kendi annesiyle babasının kredi kartını kullanmak konusunda ısrar etti. Hayır demeye çalıştım. Araba yolculuğumuz o kredi kartı ile karşılanmıştı ve istismar etmek istemiyordum.

Claudia annesiyle babasının işe yaradıkları tek konunun bu olduğunu söyledi ve -hâlâ cesaretim varken- yardımını kabul etmeme sebep oldu.

Taksiyle havaalanına giderek üçünü sahilde bıraktım. Jake'e havaalanında veda etmeye katlanamazdım... Ona ne zaman tekrar merhaba diyeceğimi, ya da deyip demeyeceğimi bilmiyordum. Taksiye binmeden önce bakıştık. Onun gözleri umutla, benimkiler pişmanlıkla doluydu. Son birkaç aydır ona korkunç davranıyordum ve hâlâ beni kurtarmaya çalışmasına engel olmuyordu. Birden ablamın kapısı açıldı ve işte önümdeydi.

Güzel ve genç Andie dimdik duruyordu ve sağlıklı görünüyordu. Ancak ifadesi bomboştu. "Kapıyı çalmayı planlıyor muydun yoksa kapı süsü olarak kariyer yapmayı mı düşünüyorsun?"

Soluğumun kesildiğini hissederek fısıldadım, "Komik." Andie kapıdan çekildi ve içeri girmemi işaret etti. "Yalnızca yedi ay geciktin."

Ürktüm ama kazadan beri ilk kez evine adım atarken bir şekilde göz göze gelmeyi başardım. Kapıyı kapadı. Bir sonraki hamleyi yapmasını bekledim. Evinde tam bir yabancı gibi hissettiğim gerçeği midemi öncekinden de çok bulandırdı. İçimi bir panik hali aldı.

Andie beni bir süre süzdü. Gördüğü her ne ise gözlerindeki durgunluğu yok etti. Onun yerini endişe aldı. "Bana öyle bakma," dedi. "Hiç senlik değil."

Pat diye, "Üzgünüm," dedim.

Bir süre dikkatle inceledikten sonra Andie kafasını onaylarcasma salladı. "Biliyorum. Hadi." Ferah antresinden oturma odasına doğru yürüdü. "Rick işte."

“Bu muhtemelen iyi oldu,” diye mırıldandım.

“O neden?” Kanepeye küt diye oturdu. Annemle babamın Andie’nin iyileşmesiyle ilgili söylediklerinin doğru olduğunu fark ettim ve tüm o zorlu süreci kaçırmıştım.

Kanepeye doğru eğilirken omuzlarımı kaldırdım. “Sanırım şu anda benden çok memnun değildir.”

Sevinmek ya da şüphelerimi reddetmek yerine Andie yalnızca gözlerini bana dikti.

Kendimi mide bulantımı unutmaya zorlayarak ve gözü korkmayan içimdeki beni bulmaya çalışarak bakışlarımı onunkilere sabitledim. “Sen nasılsın? Nekahet dönemin nasıl gidiyor?”

“Nekahet dönemim iyi gidiyor. Kendi mezuniyetimi kaçırdım ve bir süre beni bekleyen işim tehlikeye girdi diye endişelendim ama hepsi yoluna girdi.” Bana duygularını hiç belli etmeden omuzlarını silkti.

Gözlerimi kısıtım. “Şu an bana diğer herkese söylediğin şeyleri mi söylüyorsun?”

“Ne duymak istiyorsun Charley?” O da gözlerini kısıtı. “On dört günlük bir komadan çıkmak sersemleticiydi mi? Aylarca kâbus gördüm mü? Nişanlım kapıdan adımımı attığım anda endişeye kapılıyor mu? Taksi korkum oldu mu? İşe başlamama izin vermeden önce duygusal ve zihinsel olarak değerlendirmeye alındım ve aklandım mı? Tüm bunlar dokuz ay önce küçük kız kardeşimin benimle konuşmayı kesmesiyle önemini yitirdi ve bir kolum eksikmiş gibi hissediyorum mu?”

Bakışlarına tutundum. Öfkesini ve kırgınlığını üstüme kusmasına izin verdim. Bana haddimi bildirme şansını hak ediyordu ve ben de hak ettiğime inanıyordum.

Andie, “Bir daha konuşacak mısın?” diye sabırla sordu. Şöminesinin rafındaki

saate göz attı. “On dakika oldu.” Kanepesinde geri yaslandım. “Özür dilemek için doğru sözleri toparlamaya çalışıyorum ama yapamıyorum. Doğru söz yok. Tartıştığımız için özür dilerim. Senin yerine Jake’i seçtiğim için özür dilerim. Seninle haftalardır konuşmadığım için özür dilerim. Ve Jake’ten... ve olan bitenlerden beri... kendimi içinde bulduğum bu bataktan kurtaramadığım için özür dilerim. Kurtulmadığım, cesaret göstermediğim, seninle yüzleşmediğim için özür dilerim. Bunu atlatmada sana yardımcı olmadığım için özür dilerim.”

Andie kanepeye tekrar oturmadan önce önümdeki masanın üstüne bir kahve koydu. Kendi fincanını sıkı sıkı tutuyordu. Ayaklarını altına kıvırdı ve bir yudum aldı.

Bir şey demesini bekledim.

Yirmi dakikadır bekliyordum.

“Artık bir şey diyecek misin?”

Beni incelemek için başını yana yasladı. “Ne dememi isterdin?”

“Bilmiyorum. Herhangi bir şey.”

“Yalan söylüyorsun.”

Neredeyse gözlerimi yuvarlıyordum. Terapist sesiyle konuşuyordu. Kendimi tuttum ve onayladım. “Peki, kabul ediyorum. Beni affetmeni istiyorum.”

* * *

Andie’nin yanıtını beklerken zaman ağır hareket ediyor gibi görünüyordu. Geriye bir şey kalmayana kadar kahvesini yudumlayarak beni bekletti. Boş fincanını masaya koymak için öne eğilip yavaşça geri otururken bekledim.

“Bu uzun sessizlik tamir edilemez olduğu anlamına mı geliyor?”

Andie'nin ifadesi soruya meraklanmış göründü. "Nedir tamir edilemez olan?"

"Bu aileye verdiğim zarar."

Öyle uzun bir süre sustu ki işkence dolu bir yirmi dakika daha oturacağımızdan korktum ama ifadesi acıya dönüştü. "Biliyordum. Yanılmış olmayı umuyordum ama biliyordum."

"Neyi biliyordun?"

"Kapımda belirmenin bu kadar uzun sürmesinin sebebi tüm bu olayın suçunu üzerine almış olman."

Şok içinde, "Tüm bu olay için beni suçlamıyor musun?" dedim.

Sorumu yanıtlamak yerine Andie öne eğildi. "LSAT'lere girdiğin doğru mu? Hukuk fakültesine gideceğin?"

Kariyer planlarımı tartışmak için orada gelmemiştim. İlişkimizi düzeltmek için gelmiştim. "Andie..."

Bir elini kaldırdı. Sözümlü keserek, "Hukuk fakültesi?" dedi.

İç çektim ve isteksizce onayladım. "Evet. Hukuk fakültesi."

"Son konuştuğumuzda polis akademisinin peşine düşmeye karar vermiştin. Neyin değiştiğini bilmek istiyorum."

"Neden bunu konuşuyoruz?"

Andie bana bir kaşını kaldırdı. "Çünkü önemli."

*k -k *

"Artık cevap versen iyi olur."

Kariyerim hakkında ya da Andie ve ilişkimizi düzeltmek dışında bir şey konuşmak istemiyordum. Bu sefer her şey onunla ilgili olmalıydı. Ama on dakikadır o sorudan kaçmaya çalışarak oturuyordum.

Bir kez daha iç çektim. “Açık olduğunu sanıyordum.” Cevap vermeyince devam ettim. “Andie, geçirdiğin kazanın annemle babama neler yaptığını görmedin. Kendilerine hâkim oldular ama zar zor. Neredeyse seni kaybettiler ve bunun olumsuz etkileri oldu. Bu onları... hiç beklemediğim bir şekilde, beni korkutan bir şekilde kırılğan ve savunmasız hale getirdi. Bir daha onlara böyle bir şey yaşatmak istemiyorum. Kariyerimi polis olarak sürdürmeyeceğimi söylediğimde ne kadar rahatladıklarını bilmiyorsun.”

Gözlerindeki bakıştan ablamın anladığını görebiliyordum ama bir şey daha vardı. “Ya sen? Ya senin isteklerin? Ya senin mutluluğun?”

“Bunu eziyet çekmek için yapmıyorum. Bunları tekrar yaşamalarını istemiyorum. Polis olmak istiyordum ama ailemin iyi olmasını daha çok istiyorum. Kendimden ödün veriyorum.” Gözlerimdeki samimiyeti görebilmesini umut ederek öne eğildim. “Bu kararı vermek zordu. Ve evet şu an biraz kaybolmuş hissediyorum ama annemle babama huzur verdiğim için pişmanlık duymuyorum. Kariyer... gelir ve geçer, değil mi? Önemli olan hayatımızdaki insanlardır. Yani bu karardan memnunum.”

Birkaç saniye sonra Andie onayladı. “Peki.”

Andie sessizliği bozarak, “Kazadan sonra kendimi kaybolmuş hissettim,” diye konuşmaya başladı.

Ayrıntılara girmesini bekledim.

“Kaybolmuş hissettiğini söyledin,” diye açıkladı. “Yalnızca diyorum ki, anlıyorum. Kazadan sonra her şey farklı geliyordu. Annem ve babam farklıydı. Rick bile. Ve sen... sen burada bile değildin. Bunun bir sebebi de kaybolmuş hissetmenden dolayı mıydı?”

Onayladım. “Sen benim parçamsm. Bir uzuv gibi. Akciğer gibi. Ben olmam için,

gerçekten ben olmam için hayatımda sana ihtiyacım var. Hayatımda olmazsan kendimi bulmam her zaman benim için zor olacak.” Hislerim göğsümü sıkıştırıyordu. “Suçluluğu aşamadım ve bu beni değiştirdi. Daha güçlü olmadığım için özür dilerim.” “Sana kızgındım,” dedi. “Daha önce bahsettiğim gibi nekahet dönemindeyken epey korkuyordum. Hiç o kadar korkmamıştım ve bu kısmen hayatımda her zaman bir şekilde güvende hissetmemi sağlayan küçük cesur kız kardeşim olduğu içindi.” Bakışını çevirdi ve gözlerindeki parıltıyı yakaladım. “Fazla kaybolmuştum ve sana kızgındım.”

Doğru kelimeleri bulmaya çalışarak ellerime baktım. “Nedenini nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Açıklamaya çalışabilirim...”

“Dinliyorum,” diye hızla yanıtladı.

Her şey -son birkaç ayda hayatımın kontrolden çıkmasının tüm sebepleri- aklıma düşerken karnım kafayı yedi. Her şey aynı Jake ile olduğu gibi ağzımdan dökülüyordu. “Cezalandırılıyormuş gibi hissettim. Kazan, sana davranış şeklimden, Jake’i sana tercih etmemden ötürü verilmiş bir cezaymış gibi hissettim. Suçluluk...” Yirmi dakika boyunca anlattım. Jake’e itiraf ettiğim her şeyi anlattım. Andie’nin öleceği endişem. Suçluluğum, Tanrı ile yaptığım anlaşma, içlerim ve uyandıgı zaman donup kalmam.

Andie bir süre sessiz kaldı. Psikiyatrist tavrıyla beni inceledi. Çok sessizdi. Açıklamayı batırdığımdan korkuyordum.

Ama sonra, “iyileşme sürecinde sana kızmayı epey hızla bıraktım. Konuşmadığımız aylar için endişelenmeye geri döndüm. Özellikle Rick, annem ve babam ben komadayken kimsenin olmadığı kadar yanı başımda olduğunu söylediğinde, iyileşirken ya da sonrasında gelmemiş olmak kırıcı oldu ama bunun için seni affediyorum Charley. Seni aylarca önce affettim.”

Andie’nin itirafı üzerine hissettiğim o ufacık dargınlığı beni affetmiş olmasının rahatlığıyla bastırdıktan sonra sakince sordum. “Beni affettiysen *sen* neden *beni* görmeye gelmedin?”

Andie bana beni hep çıldırtan o *senden daha akıllıyım* bakışım attı.

“Senden dolayı. Az önce anlattığın her şeyi, Tanrı’yla yaptığın anlaşma dışında, zaten tahmin ediyordum. Annem ile babam hukuk fakültesinden bahsetti ve tüm meselenin buradan çıktığı belliydi. Seni herkesten, belki senden bile daha iyi tanıyorum. Ve ilk hamleyi ben yaparsam parmakların kanayana kadar suçluluğu taşıyacağını biliyordum. Kendine yol açması gereken, her zamanki gibi cesur olup önce gelmesi gereken şendin. Kendini iyi hissetmeni sağlamanın tek yolu buydu.”

Kafamı salladım. “Beni affettiğini söylüyorsun ama ikimiz de burada olmuş olmam gerektiğini biliyoruz.” “Nasıl burada olabilirdin? Başka bir ülkedeydin.” “Duygusal olarak dahi burada değildim,” diye ısrar ettim, içimde bir parça vicdan azabımı doğrulamak için bana kızmasına ihtiyaç duyuyordu.

“Charley, neden sürekli insanları kurtarman gerekiyor? Üstündeki baskıyı azaltmayı öğrenmezsen benliğini paramparça edeceksin. Kaderi kontrol edemezsin. Herkesi kurtaramazsın.”

“Ama Jake’i sana tercih etmemeliydim. Sana öyle davranmamalıydim. Bunun suçlusunun ben olduğuma kesinlikle katılıyorsundur?”

“Hayır, katılmıyorum.” Andie inatla kafasını salladı. “O telefon konuşmasından yaklaşık iki hafta sonra Rick ile o konuda büyük bir tartışmaya girdik. Sana kızgın olduğum için hemen her ufak şeyde ona patlıyordum. Sonunda ona gına geldi ve seninle tartışmamda benim de bir parça suçlu olduğumu söyledi.” Usulca güldü. “Ve biliyor musun? Bu beni daha da sinirlendirdi çünkü haklı olduğumu biliyordum.” Andie öne eğildi, ifadesi samimiydi. “Charley, seni hiç öyle bir durumda bırakmamalıydim. Geçmişte yaşıyordum. Jake’in seni daha önceki gibi üzeceğinden korkuyordum. Son terk edişinde kız kardeşime benzemeyen bir çocukla karşılaşmıştım ve bu beni deli gibi korkutmuştu. Yalnızca senin için değil, bencilce kendim için de. Her zaman senin güçlü ve cesur olmana ihtiyaç duydum ve Jake seni terk ettiğinde birden diğer hepimiz gibi ölümlü bir canlı olduğumu fark ettim.”

Buz kesildim. Sesim duygusallıktan kısılmıştı. “Böyle hissettiğini hiç bilmiyordum.”

“Çünkü kulağa saçma geliyor. Ben bir yetişkinim. On yaşından sonra kahramanlara tapmayı ve insanları anıtlılaştırmayı bırakmamız gerekir. Ama sen Jake’ten sonra kendini toparladın ve evet, değişmiştin. Ama hâlâ güç-lüydün ve hâlâ benim kız kardeşimdin. Yalnızca bunu kaybetmek istemedim. Böylece düşüncemi sana dayattım ve babamın bu konudaki aşırı korumacılığının bu fikrimi körüklemesine izin verdim. Gidişatın bir yerinde sana güvenmeyi unuttum. Tartışmamız benim hatamdı. Meseleyi o şekilde ele almamalıydın ama ben de sevdiğin insanların arasında seçim yapmanı sağlamaya çalışmamalıydım. Seni imkânsız bir konumda bıraktım Charley. Bunu babama da söyledim.” Gülümsedi. “Bence dinlemiş olabilir. Eğer Jake aradığın adamsa, söz veriyorum seni bu konuda destekleyeceğim. Söz veriyorum sana güveneceğim.”

Gözyaşlarıma karşı gözlerimi kırptım. “Artık önemi yok.”

“Elbette önemi var. Çocuğa son birkaç aydır nasıl davrandığını ve hâlâ senin yanında olduğunu anlattın. Buraya gelmene yardım etmiş. Sırf bunun için bile o çocuğa bir şans daha vermeye hazırım.”

“Az önce dediklerimi duymadın mı? Tanrı’ya seni kurtarırsa Jake ile birlikte olmayacağıma dair yemin ettim.”

Andie elime uzandı. Ben de karşılığında onunkini sıktım. Bağışladığı için çok minnettardım. “Bu mantıksız, Tanrı ile anlaşmamı bozarsan bana kötü bir şey olacağı korkun olağandışı bir şey değil. Araştırmamda bu tür korkuları okuyorum. Babalarını genç yaşta kaybeden erkekler sıklıkla ömürlerinin babalarının öldüğü yaşa geldikten sonra biteceğine dair hayatı felce uğratan inançlar duyuyorlar. Sevdiği birini kurtarırsa insanların Tanrı’ya bir fedakârlıkta bulunması sık görülen bir vaka. Sevilen şahıs yaşadığında kişi sıklıkla Tanrı’nın anlaşmanın kendine düşen kısmını yerine getirdiğine inanıyor. Sonra da misilleme korkusuyla söz verdikleri fedakârlığı yerine getiriyorlar. Bu tür inançlar ve korkular başka insanlara mantıksızlığın da ötesinde görünüyor ama insanlar böyle şeylerde tutunacak zemin buluyorlar. Bu zemine dayanarak karar veriyorlar ve yapmamalılar.” Elimi daha da sıkı tuttu. “Çevrendeki insanlara mı Tanrı’ya mı inandığına karar verecek kadar büyüdüğünde kiliseye gitmeyi bıraktın. Bana, şimdilik insanlara inandığım çünkü sana kendilerini ispat ettiklerini ve Tanrı’nın henüz etmediğini söylemiştin. O komadan ayıldım çünkü

benim buradaki işim bitmemişti derken beni dinle.” Gözleri yaş içinde parladı. “*Buna* inanmana ihtiyacım var. Gerçekten inandığına emin olmadığım ilahi bir varlığa yaptığın anlaşılmaya değil.”

Kontrolüm dışında dökülen yaşlarımı sildim. “Kolay mı bilmiyorum. Sensiz geçirdiğim son birkaç ay hayatımın en zor dönemi oldu ve şimdi seni kaybetmekten öle-siyle korkuyorum.”

“Bu korkudan kurtulmak... bir gecede mümkün olmayacak Süper Kız. Aylardır ilk kez konuşuyoruz. Zaman alacak. Ama zaman yaratacağız.” Hareket etti ve kollarını etrafıma doladı. Ablama sıkı sıkı sarıldım. “Kendini bulacaksın.”

“Ya eski halime geri dönemezsem?” diye fısıldadım.

“Dönmeyeceksin çünkü geri dönmekle ilgisi yok. Hiçbir zaman dönmekle ilgisi yoktu. Bir şey yapmakla ilgiliydi. Durmak dışında herhangi bir şey yapmak. Bunu yaptın. Sonuç ödünü patlatsa da bana geldin. İşte şimdi... konu ilerlemek ve büyümekle ilgili.” Alnımı öptü. “Başta berbattır ama iyiye gider.”

On Dokuzuncu Bölüm

Chicago, Şubat 2014

"Annem ve babamla mesleğim konusunda konuştum." Dr. Bremner bana cesaret verici bir bakış attı. "Ve?" "İyi geçti aslında. Ödün vererek anlaşılmaya varıldı. Önümüzdeki güz hukuk okuyacağım. Mezun olduğumda yeniden polis akademisini ve o fikrin içlerine sinip sinmediğini konuşacağız."

Sonunda ablamla konuşacak cesareti bulduktan sonra Andie ile hafta sonu için Lanton'a eve gittim. Yemin ederim babamla aramdaki soğukluk yanı başımda ablamla kapıdan içeri girdiğim anda yok oldu. Bize sıkı sıkı sarıldı. Gözlerinde yine rahatlama ve gurur vardı. Annem de aynıydı. Ailecek oturduk ve her şeyi dürüstçe olabildiğince sakince konuştuk.

Her şey aniden, tek seferde çözümedi. Andie beni af-fetmişti ama gelip onu kontrol etmem uzun zaman aldığı için hâlâ kızgındı. Kızmaya her türlü hakkı vardı. Babama bana davranış biçiminden dolayı hâlâ biraz öfkeliydim ve yaşadığım her şeyi anlattıktan sonra babamla annemin yüzlerinde bir suçluluk ifadesi belirdi.

Özellikle de Andie onlara sorunlarımı çözmeme yar-

dımcı olanın Jake olduğunu söylediğinde. Babama o gün tamirhanede söylemeye çalışmıştım. Babamın yumuşamasını sağlamış olsam da sorun çözmeme yardımcı olmak için kendi yolundan şaşmamıştı. Tek başıma yapmamı beklemişti çünkü o öyle biriydi. Ben de öyle biri olduğumu düşünüyordum.

Ama son birkaç ayın ardından Andie ve meslektaşısı Dr. Bremmer bana dostlardan ve aileden yardım istemenin beni zayıflatmayacağını göstermişlerdi. İnsanlığımı eksiltmiyordu.

Andie bir psikiyatristle görüşmem konusunda beni ikna etmişti çünkü düşüncelerimi düzenlememe ve hayattan ne istediğimi fark etmeme yardımcı olur diye düşünmüştü. Dr. Bremmer ile adım adım ilerliyorduk ve mesleğim konusunda konuşmaya vakit ayırmıştık. Sözlerimi görüldüğü gibi algılamıyordu. Akademiden vazgeçmenin uzun süreçte katlanabileceğim bir olup olmadığını anlayacak kadar derinlere inmemi istiyordu. Aileme huzur vermek için ne gerekiyorsa yapmaya hazırdım ama bir yandan bana daha az güçsüz hissettirecek bir mesleğim olmasını da istiyordum. Çünkü Andie sonuçta haklıydı. Manyakça kahramanlık kompleksim vardı ve deşilmesi gerekiyordu.

LSAT'leri yüksek notlarla geçtim ve Chicago Üniversitesi'nde hukuk fakültesine kabul edildim. Birkaç hafta önce Andie, hafta sonu Rick ve kendisiyle kalmam için beni davet etti. Akşam yemeğinde Rick'in bir arkadaşını da ağırlayacaklardı. Bir kamu avukatıydı. Ailemin böyle pahalı bir eğitimden sonra kazanmamı isteyeceklerine emin olduğum türden bir para kazanmıyordu ama bu adam mesleği konusunda öyle tutkuluydu ki işin o yanı beni hiç rahatsız etmedi. İyi ve kötü yanları olduğunu söyledi. Özel bir hukuk firması için de çalışsan kamu avukatı da olsan iğrenç suçlar işleyen insanları savunmak zordu ama insanlara imkânsız durumlarda yardım etmesi ve belki onlara ikinci bir şans

vermesi ile dengeleniyordu. Üzerine düşünmediğim bir bakış açısydı.

İşte o zaman gerçekten düşünmeye başladım. Zekice olan plan bir hukuk derecesi almak, stajları yapmak ve sonra hayatımda ne yapmak istediğime karar vermektir. Üç yılım vardı ve üç yılda her şey olabilirdi. Ancak akademiden vazgeçme fikrine de tam olarak hazır değildim.

Böylece geçen hafta sonu annem ve babamla olasılıkları konuşurken Andie bana manevi destek vermek için eşlik etti. Bu konuda hâlâ tedirgindiler ama üç yıl sonra ne düşüneceklerini bilemeyeceklerine onlar da hak verdiler. Bunu o zaman konuşabilecektik.

“Bu konuda ne hissediyorsun?” dedi Dr. Bremner. “Belirsizlik seni huzursuz ediyor mu?”

“Artık etmiyor. Sabırlı olmayı öğreniyorum.” Gülümsedi. “İyi.” Gözleri saate kaydı. “Zamanımız doldu.”

Ayaklandım. “Sizi birkaç haftaya göreceğiz miyim?” “Birkaç haftaya,” diye onayladı. “Belki sonunda Jake ile ilgili konuşabiliriz.”

Düşüncesiyle nefesim hızlandı. “Peki,” dedim sessizce. Ablamın ofisine giden koridorda dolanırken dengemi kaybetmiş gibi hissettim. Kapısının dışındaki ışık yanmıyordu. Bu da hastasının olmadığı anlamına geliyordu.

Odanın köşesinde masasının arkasında oturuyordu. Chicago’nun Streeterville bölgesine bakan tavandan zemine pencerelere sırtım vermişti. Ofisi Dr. Bremner’in klinik odasıyla karşılaştırıldığında daha hoş ve rahattı. Andie’nin danışanları için iri, konforlu bir kumaş kanepesi varken Dr. Bremner’in en ufak harekette öten büyük deri bir koltuğu vardı.

Gözlerim Andie’nin masasında arkasındaki çerçevelenmiş yazıya takıldı.

Başta berbattır. Ama iyiye gider.

Bana haftalar önce söylediği sözlerin mesleğine o kadar uyduğunu düşündüm ki, kalın beyaz bir kâğıda koyu altın renklerle kabartmalı yazdırıp ofisi için çerçevelettim. Gerçekten asacağına emin değildim ama anında asıldı. Danışanlarının içeri girdiği gibi gördükleri ilk iş olduğunu ve çoğunlukla komik bulduklarını söyledi.

Andie dizüstü bilgisayarından kafasını kaldırarak, “Zamanı geldi mi?” dedi.

“Evet. Hazır mısın?”

“Bana iki dakika ver.”

Bremner ile konuşmak için üç haftada bir Chicago’ya gidiyordum. Sonrasında Andie bizi hafta sonu anne babamızla vakit geçirmek için arabayla Lanton’a götürüyordu. Kalıcı bir şey değildi ama sanırım ikimiz de ailemizi bir şekilde normale döndürmek için bunu yapmaya ihtiyaç duyuyorduk.

Birkaç saat içinde Lanton’a vardık ve göğüs eti ile haşlanmış sebzelerin büyüü kokusuyla karşılanarak annemizle babamızın evine girdik.

Akşam yemeğinde otururken babamın gözlerindeki tatsızlığın geçtiğini fark ettim. Yine de ifadesinde sıkıntılı bir şeyler vardı ve hiçbir zaman gideceğini sanmıyordum. Bir çocuğunu kaybetmeye yaklaşmıştı ve bence annemle bunun yükünü her zaman taşıyacaklardı. Ama çok daha iyilerdi. Annem ölü annesinden anlayış görmek için

mezarlığa gitmeyi bırakmıştı. Bu bir artıydı.

Annem brokoliyi elden ele uzatırken, “Claudia bu hafta gelemediği için üzıldüm,” dedi.

Sevdaı arkadaşımın düşüncesiyle kıs kıs güldüm. “Beck’in müzik grubu Evanston’da popüler bir barda çalışıyor ve Claudia’da hayranları uzak tutmak için konserlerinde olmayı seviyor. Gerçekten Chicago’da isim yapmaya başladılar.”

Babam kaşlarını çatı. “Çok başarılı olurlarsa bununla baş etmeye öğrenmesi gerekecek. Dikkat etmeli. Üzölmesini istemem.”

Babamın en yakın arkadaşım için endişelenmesiyle göğsümde bir sıcaklık hissettim. Kendi anne babası asla ona bunu sunmayacaklardı ama yedekleri olduğu için memnundum. “Ediyor. Onu rahatsız ediyor ama Beck için katlanmaya hazır.” Homurdandım. Beck endişe etmesi gereken hiçbir şey olmadığını söyledi. Claudia’yı her zamanki hayır demesi imkânsız cazibesıyla ikna etti.

Babam sırtarak kafasını salladı. “Bunu nasıl yaptığını öğretmeli.”

Babam Beck’ten hoşlanıyordu. Noel için aile yemeğimize katıldıklarında onu biraz tanıma şansı olmuştu. Babam Claudia ile arasındaki durumdan hoşlanmıştı ve herkes gibi o da cazibesine duyarsız kalamamıştı. Ama bundan fazlası vardı. Babasının ölümü Beck’i biraz ağırbaşlı hale getirmişti. Önemli olana ve onu takdir edecek ne kadar az zaman olduğuna dair farkındalığı artmış görünüyordu; Beck’in üzerine daha önce olmayan bir olgunluk havası gelmişti ve bu babamın hoşuna gitmişti.

Kahkaha attım. “Tahnızca doğruyu söylüyor. Claudia gibi biriyle aşık atmak zor.”

Andie, “Evet ama ünlenirlerse kız arkadaşlarının ne kadar güzel olduğunu ya da kız arkadaşlarına ne kadar âşık olduklarını umursamayacak çılgın kızlarla karşılaşacaklar. Kızlar onlarla yatmak için her şeyi yapacaklar,” diye uyardı.

“Biliyorum. Claudia da biliyor. Ama Beck’e güveniyor ve ben de öyle.”

Claud ve Beck’in paket halinde olmaları iyi bir şeydi. Her hafta sonu sırayla birbirlerinin dairelerinde kalıyorlardı. Böylece onu epey görüyordum. Claudia hafta sonu için Chicago’ya gittiğinde Alex ve üniversiteden arkadaşlarla takılıyordum.

The Stolen’m geri kalanıyla takılmıyordum. Malum nedenlerle.

Lowe ile ara sıra telefonda konuşuyordum. Çocukların soytarılıklarına onun ve Beck'in aracılığı ile yetişıyordum. Ve bir de Jake'in.

Jake ile artık birbirimize e-posta gönderiyorduk. Telefonda konuşmamıştık ve San Francisco'dan beri görüşmemiştik ama birbirimizi de tamamen bırakmamıştık.

Benimle başlamıştı. İlişkimizle ilgilenmeye ya da onsuz kalmaya hazır olmadığımı biliyordum ama tamamen iki yabancı olmamızı da istemiyordum. Böylece ona bir e-posta gönderdim. Andie ile barışmamızı yazdım ve yolculuğun geri kalanını sordum.

Ve böylece mektup arkadaşı olduk. Haftada bir e-posta alıp gönderiyordum ve sanki milyon dolarlık çek almayı bekliyor gibi Jake'in postasının gelmesini dört gözle bekliyordum. Ona geçen ay bir doğum günü hediyesi dahi göndermiştim. Pearl Jam'in, "Daughter" albümünün on yedi santimlik ithal kırmızı plağıydı. Duvarında havalı durur diye düşünmüştüm ve Jake de teşekkür etmek için e-posta gönderdiğinde aynı fikirde gibi görünüyordu.

Keşke açtığında yüzünü görebilseydim.

"Annenle bu yaz Grand Haven'da¹ bir yer kiralamanın hoş olabileceğini düşünüyoruz. Beşimiz uzun bir hafta sonu geçirebiliriz diye düşündük."

Andie gülümsedi. "Kulağa iyi geliyor baba. Yalnızca bana tarihleri bildir ki, programlayabileyim ve Rick de izin alabilsin."

Babam bana döndü. "Charley?"

"Kesinlikle oradayım."

Sevinerek kafasını salladı ve göğüs etine geri döndü.

Üzerimde annemin gözlerini hissettim ve bakışlarını yakalamak için kafamı kaldırdım. Bana anladığıma tam emin olmadığım ufak bir gülücük attı. Ne

anlama geldiğinin önemi yoktu. Huzur doluydu ve havada bir rahatlık vardı. Bir gıdım gerginlik dahi yoktu.

Nihayet aileme kavuşuyordum.

Bir saat önce telefonum cebimde titremiştii ama e-posta-larımı kontrol etmek için uzaklaşıp, aileme kabalık etmek istememiştim. Andie iyi geceler dileyene kadar sabırsızlıkla bekledim. Ben de hızlıca aynını yaptım. Eski odama girdiğim gibi kapıyı kapadım ve aceleyle dizüstü bilgisayarına koştum.

Jake'ten gelen e-posta gelen kutumda beni bekliyordu.

Sandalyeme gömölüp postayı açmak için tıklarken karnımda bir gerginlik hissettim.

Charley,

Annem bu gece beni yemeğe çağırdı. Kulağa masumane geliyor, değil mi? Masumane olmadığını söyleyebilirim. Ev yemeği yemeyi ve babamla spor kanalı izlemeyi bekliyordum. Onun yerine kardeşimi küçük utangaç kütüphanecisiyle seks yaparken bastım.

Ölümüne korktum.

Utangaç kütüphanecinin sapkın bir yanı olduğunu söyleyebilirim ve artık erkek kardeşimin cinsel yaşamı konusunda biraz bir akrabanın, hiç kimsenin bilmemesi gerektiği kadar çok şey biliyorum. Gözümün önündeki görüntüden kurtulmak için olabildiğince hızla daireme döndüm. Sanırım ancak terapiye dönersem hayatımı tekrar rayına oturtabileceğim.

Konu açılmışken, Chicago Üniversitesi genetik mühendisliği yüksek lisansına kabul edildim. Annemle babam çok gurur duydular. Saçmalıyorum. Çocuklar mezuniyetten sonra okulla işlerini bitirdiler ve bense önümüzdeki kim bilir kaç yıl boyunca öğrenci olmaya devam edeceğim. Hâlâ kaçınılmaz yetişkinliğimi kasten erteliyormuş gibi hissediyorum. Gerçi hukuk fakültesine gideceğini bilmek bana kendimi iyi hissettiriyor.

O konuya gelince...bana artık hangi okullara kabul edildiğini söyleyecek misin? Muhtemelen yapacağını söylediğin gibi Stanford için orta batı Amerika'dan firar ediyor musun?

Öğrenmeye meraklı biri olarak öğrenmek istiyorum.

Önümüzdeki yıl çocuklar olmadan tuhaf olacak. Yanımda olacaklardır ama grup işlerini yürütecekler ve albüm anlaşması yapana kadar bulabildikleri her türlü işi yapacaklar. Dünyalarımız farklı olacaktır. Hepimizin dünyaları öyle olacak sanırım. Onlara ne kadar bel bağladığımı fark etmemişim. Gerçi bunu onlara söyleme. Fazla şefkat gösterince Matt insana yapışıyor.

Claudia burada bizde. Bu hafta sonu ailenle evde olduğunu söyledi. Bu iyi. İyi olduğunu sanıyorum, öyle değil mi? Sen, Andie ve sizinkiler sonunda normale döndünüz mü? Claudia senin için çok daha az endişelenir görünüyor ve sen de e-postalarında daha iyi görünüyorsun. Öyleyse kendini toparlamaya başladığını zannediyorum. Bunu duyduğuma seviniyorum. Bulunduğun noktada olmak nasıldır bilirim ve harika değildir. Ama güçlüsün, Charley. Atlatacağını biliyordum.

Claudia'ya gelince Barselona'dan beri ne kadar değiştiğini görmek harika. Onu o herifle buluşmaya götürdüğümde fena halde elimizi yüzümüze bulaştırdığımızı düşünmüştüm ama iyi sonuçlandı. Beck onun için deli oluyor. Azıcık rahatsız edici ama Claud mutlu olduğu sürece tahammül etmeyi öğreniyorum. Mutlu olmayı hak ediyor. Gerçi çorba yapmayı kesmesi hoşuma giderdi. Dairemiz leş gibi kokuyor. Belki tesadüfen benim için ona bu konudan bahsedersin?

Şimdi gitmem lazım. Denver bir partiye gidelim diye kıcımlı kaldırmam için bağılıyor. Sizinkilerle iyi hafta sonları.

Yakında konuşuruz.

Jake

Ekranı gözlerimi diktim. Hissetmeye hakkım olduğundan emin olmadığım bir sürü duygu hissettim. Jake'in e-postaları beni hep güldürüyordu ve bu sefer de farklı olmamıştı. Yine de ikimizin de önümüzdeki güz Chicago Üniversitesi'nde olacağımızı duymuş olmanın paniği vardı. Ben geçiremezken Claudia'nın onunla vakit geçirebilmesinin aptalca kıskançlığı da vardı. Bir partiye gidip muhtemelen biriyle tanışacak olmasının endişesi de vardı. Bu ihtimal beni sürekli rahatsız ediyordu. Biriyle görüşüp görüşmediğini bilmiyordum. Beni bekleyeceğini söylediğinde ciddi miydi bilmiyordum. Tüm bildiğim e-postalarını okumayı severken bir yandan beni perişan ediyorlardı. Hiç kur yapmıyordu. Hiç duygularından, bozulan ilişkimizden ya da bizim için bir gelecek olup olmadığından bahsetmiyordu. Ben de bahsetmiyordum.

Bu duygusal soğukluk deli ediyordu.

Yine de şu e-postalardan vazgeçemiyordum. Jake ile arafta sürüklenirken o e-postalar ondan kopmamamı sağlıyordu.

Batı Laf ayette, Mart 2014

Brewhouse hıncahınç doluydu. Masaların etrafında, bar tezgâhında ama en çok da sahnenin önünde insanlar tıkış tıkış olmuştu. Ve bu insanların çoğu kadındı.

Denver'm bir arkadaşı Perdue'deki bir radyo istasyonu olan WCCR'de çalışıyordu ve The Stolen'm Brewhouse'ta-ki konserine kadar beş hafta boyunca ciddi bir radyo yayını yapmıştı. Claudia ve ben grubun posterlerini her yere asmıştık. Tüm pazarlama karşılığını vermiş gibi görünüyordu.

Kızın biri Lowe'ün bacağını tutmaya çalıştı. Lowe şeytani derecede tatlı bir gülümsemeyle kızın gönlünü alıp bir şekilde temas etmemeyi başarınca gülümsedim. Claudia'ya bir bakış attım ve erkek arkadaşı ve grup için yanıp tutuşan kızlar konusunda sakın olduğunu gördüğüme şaşırdım.

Beck'in kızların hiçbirine bakmadığı gerçeğiyle ilgisi olabilirdi. Ya Claudia'yı izliyordu ya da başka kimseye odaklanamayacak kadar müziğe kaptırıyordu.

Alex, Sharon ve Claudia' müziğe rağmen konuşmaya -bağırmaya- çalışıyorlardı ama sohbet etmekten vazgeçmiştim. Zaten pek sohbet havam yoktu ve Jake'in iki gün önceki e-postasını aldığımdan beri olmamıştı.

Charley,

Çocukların bu hafta sonu Perdue'de çaldıklarını biliyorum ama gelemeyeceğimi sana söylemek istedim. O hafta sonu annemin doğum günü ve babam büyük bir akşam yemeği planladı.

İyi eğlenceler.

Jake

E-postaya kadar Jake'in ortaya çıkmasından deli gibi endişeleniyordum çünkü baş edebileceğimden emin değildim. Onu sevdiğimi biliyordum ama yine de yeniden ilişkiye başlamamızın doğru olduğundan emin değildim. O yüzden onu görmek istemiyordum. Onu görmenin içimdeki özlemi ortaya çıkaracağını ve belki düşüncesizce davranmama neden olacağını biliyordum.

Şimdi de gelmiyor diye endişeliydim. E-postaları giderek kısalıyordu ve duygusal olarak daha soğuk oluyordu. Tabi bundan daha soğuk olması mümkünse.

Onu kaybediyordum.

Doğrusu şaşırmıyordum. Çok sabırlı davranmıştı ben de çok kafasını karıştırmıştım.

Claudia beni dürttü. Ona göz gezdirdim. “İyi misin?” diye müziğin üzerinden bağırdı.

“İyiyim.” Ağzımı oynattım ve yüzümün kenarında endişeli bakışlarını hissederek sahneye bakmak için döndüm.

Çocuklar bölümlerini bitirdiklerinde rahatlamıştım. Onları dinlemeyi sevmediğimden değil -seviyordum- onlarla takılmak aklımı başka şeylerden aldığı için. Jake’in yokluğu gibi.

Çocuklar ceplerine numaralarını sıkıştırmaya çalışan kırmızı suratlı azgın kızların çoğunu atlattıktan sonra mucizevi bir şekilde bir masayı hileyle kapatmayı başardılar. Oturduğumuzda bile kızlar bizimkileri izleyerek etrafımızda dört dönüyorlardı. Beck Claudia’yı kucağına oturttu. O da seve seve oturdu çünkü Beck’in iğrenç kızlara karşı insandan yapılma koruma kalkanıydı.

Lowe soru soran gözlerle kaşlarını bana doğru kaldırmadan önce Beck’in bu manevrasına bakıp gülümsedi. Kafamı salladım. “Akimdan bile geçirme.”

“Çok güzel bir kucağım vardır.” Suratını astı ve dudak piercing’i komik bir şekilde katlandı.

Gülen bir sesle, “Cezbedici ama almayayım,” dedim. “En azından içkileri almama yardım edecek misin?” Başıyla bar tezgâhını işaret etti. Cevaben ayaklandım.

Lowe'ü tebrik etmek isteyen erkekler ve kadınlardan oluşan ve ona gösteriden ne kadar keyif aldıklarını söyleyen kalabalığı yararak yolumuzu bulduk.

Tezgahın etrafındaki kalabalıkta hareket ederken, “Vav,” dedim. “Sanki ünlü olmuşsun.”

Bana gülünç bir bakış attı. “Yalnızca çok seviliyorum.” Şakayla karışık bir yumruk savurdum. “Ciddiyim. İyi gidiyorsunuz. Kaşeli konserler, radyo yayını...”

Lowe bana utangaç bir gülücük attı. “Evet. İşler ciddileşmeye başlıyor. İnsanlar gerçekten de bizi Chicago’da tanıyorlar. Gerçekdışı ama güzel. Önümüzdeki hafta küçük bir müzik şirketiyle toplantımız var. Bir teklif alacağımızı sanmıyorum ama konuşmak, o konuda deneyim kazanmak ve grubun ilerlemesi konusunda ilgimizi göstermek istiyoruz.”

Bu haber karşısında gözlerim yuvalarından çıktı. “Lowe bu muhteşem. Siz çocuklar, bunu hak ediyorsunuz.”

Kolunun belime dolandığını hissettim. Bana arkadaşça yarım yamalak sarıldı. “Teşekkürler.” Kafasını eğdi, benimkine yaklaştırdı. “Seni görmek güzel Redford. Hepimiz seni çok özledik.”

“Ben de sizi özledim.” Biraz hüznle gülümsedim ve bunu yakalayıp bir kez daha sarıldı.

Kendime engel olamayarak, “Jake nasıl?” diye sordum. Lowe’ün kaşları bir araya geldi. “Sizin birbirinize e-posta gönderdiğinizizi sanıyordum.”

“Öyle.” Omuzlarımı kaldırdım. “Ama artık hiç ciddi konularda konuşmuyoruz. Yalnızca...” Kalbim göğsümde öyle atıyordu ki boğazımda hissediyordum. Mide bulantısı hemen onu takip etti. “Biriyle görüşüyor mu?”

Lowe aniden sıkıntıyla kaskatı kesildi.

“Aman Tanrım.” Paniğe kapılarak kafamı çevirdim. “Hayır. Aman Tanrım diyecek bir şey yok.” Lowe dikkatimi çekmek için belimden çekti.

Gözleri samimiyetle parlıyordu. “Kimseyle görüşmüyor. Yalnızca bu konuda konuşmam doğru olmaz.”

“Biliyorum. Yalnızca, Beck ve Claudia o konuda konuşmayı reddediyorlar ve hayatına devam ediyor mu bilmek istiyordum. Başka kızlarla yatıyor mu bilmek istiyordum.”

Beni bir süre inceleyip yalvaran gözlerimden rahatsızlık duyan Lowe, yanıtladı: “Sana teslim olamam.” Kafasını dehşet içinde salladı. “Jake sürekli böyle hissediyor olmalı.”

“Ve?”

“Gerçek mi? Jake’e asılan kızlar var. Peki eve herhangi biriyle geliyor mu? Hayır.”

İçim rahatlamıştı. “Gerçekten mi?”

İfadesi birden kınayan bir hal aldı. “Yatağında seninle olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyor. Başka hiç kimse yeterli olmuyor çünkü hâlâ seni seviyor. Çocuk için üzülüyorum. Benim de kafam bok gibi karışık çünkü sana bakıyorum ve bir kızla olduğunu öğrenseydin ne kadar dağılırdın biliyorum. Sana bakıyorum ve Jake’i sevdiğini anlıyorum. Anlayamadığım tek şey neden onunla olmadığın.”

“Çünkü...” Açıklamaya çalıştım, “Eğer üçüncü kez deneyeceksek ikimiz de emin olmalıyız. Şu anda hâlâ diğer meselelerimi çözmeye çalışıyorum.”

Lowe gözlerini yuvarladı. “Pislik yapmak istemem Charley ama yirmi bir yaşındasın. Hepimizin yirmi birimizde meselelerimizi çözmeye çalışıyoruz. Üniversitede kimlik krizi yaşayan bir sensin mi sanıyorsun? Değilsin. Ve bu, önemli konuları beklemeye alman gerektiği anlamına gelmiyor.”

Biraz incindiğimi hissederek kucağından uzaklaştım. “Haklısın. Pisliksin.”

“Evet...” Elini kolumun tepesine doladı ve yüz yüze gelelim diye beni çevirdi. “Konu sen olunca biraz kafam karışıyor. Kendimi geçen yılki davranış biçimine bahaneler üretirken buldum. Ama Jake’in duygularına önem vermemeni kafamda aklayamıyorum. Geçen ocak ayında Ja-ke’leyken arkanı kollamanı söyleyen bendim. Hem sana olta atmasını hem de Melissa ile birlikte olup seni onları izlemek zorunda bırakmasına sinirlenmiştim. Şimdi *sen ona* aynını yapıyorsun.”

Ters ters baktım. “Öyle değil. Jake öyle olmadığını biliyor.”

Lowe bakışlarıma başışıklık kazanmıştı. “Jake San Francisco’dan döndüğünden beri darmaduman ama içimden bir ses kendini bu duruma -artık her ne ise- daha fazla sokmayacağını söylüyor. Yani evet... belki Jake’in hayatına devam etmesi fikrine alışmalısın.”

Gözlerimin öfkeyle yaşardığını hissederek dişlerimi sıkıştırıp sordum, “Neden beni üzmeye çalışıyorsun?” Gözleriyle yüzümü süzdü ve her ne gördüyse ifadesi yumuşadı. “Seni üzmeye çalışmıyorum Charley. Yalnızca seni hazırlamaya çalışıyorum.”

“Bana kızgınsın.”

“Sana hiç gerçekten kızabilir miyim bilmiyorum,” diye itiraf etti. Sesi neredeyse üzgün çıkıyordu. “Ama şu anda, seni anlamıyorum.”

Öfkeliydim ama bu sefer kendime. Gözümü uzaklara çevirdim ve bar tezgâhının etrafındaki kalabalığı azaltmaya çalışırken bar çalışanlarını izler gibi yaptım.

Lowe’ün sıcak eli benimkine dokundu ve sıkı sıkı tuttu. Ona bakmadım. Dağılırım diye korktuğumdan bakamadım. Onun yerine yalnızca elini sıktım ve asla anla-yamasalar dahi yanımda olup anlamaya çalışan çok iyi arkadaşlarım olduğu için rahatladım.

Lovve benimle konuştuktan sonra daha da berbat bir hale düştüğümü söylemek yetersiz olurdu. Bir içki içtim ve bir süre her şey yolundaymış gibi davrandım. Ta ki oda üzerime geliyormuş gibi hissetmeye başlayana kadar.

İzin istedim ve sosyalleşen öğrencilerin arasından çıkışa doğru yöneldim. Kendimi dışarı zor attım. Binaya yaslanıp nefes almaya çalıştım.

Gökyüzünü izleyip hayatın daha kolay olduğu zamanları hatırlamaya çalışırken bardan gelen gürültü giderek bir uğultuya dönüştü. Jake'i suçlamak kolay olurdu. Nokta atışı yaparsak on altı yaşında onunla tanışmadan önceki gün derdim. Ama bu doğru değildi. Doğrusu; teyzem, eniştem ve kuzenlerimle Miami'de yazı geçirmek üzere ayrıldığım güne kadar hayat daha kolaydı. Kuzenim

Ethan'm ölümünün etkisini hissettiğim yazdı. Geride bıraktığı boşluk, ölümün ailemde sebep olduğu gözyaşı ve annesiyle babasının alamadığı tüm o yanıtlar. Hak yerini hiç bulmamıştı.

Ondan sonra hayat hiç kolay olmadı. Hayatımda ilk kez güçsüz hissettim ve bundan nefret ettim. Öyle olmamasını istedim ve işte o zaman polis olma fikri aklıma girdi. Safça bir şeydi. Şu an görüyorum. Polis olmak kötü durumlarda bana daha az güçsüz hissettirmeyecekti. Onun çaresi yoktu.

“Derin düşüncelere dalmış gibi görünüyorsun.” Zıpladım. Gözlerimi açıp arkamdaki duvara eğilen Beck ile karşılaştım. Dışarı geldiğini bile duymamıştım. “Evet,” dedim ruhsuzca. “Ve sanırım sen bölmeden önce önemli bir şey keşfediyordum.”

Bana mahcup bir yarım gülücük attı. “Üzgünüm. Hava almam gerekiyordu.”

Arkadaşımın gözlerinin ardındaki melankoliyi sezerek bakışlarım keskinleşti. “İyi misin?”

Birasından aldığı yudumla yutkunarak onayladı. Karanlıkta şansımı deneyerek, “Babanı düşünüyorsun?” dedim.

Beck'in kaşları bir araya geldi. "Son zamanlarda aklıma giriyor. Lowe sana bizimle ilgilenen küçük müzik şirketini anlattı mı?"

"Evet."

"Sana babamın da bir grupta çaldığını hiç anlattım mı?"

"Bir müzisyen olduğunu söyledin ama jingle ve o tip bir şeyler bestelediğini sanıyordum."

Bana memnuniyetsiz bir gülücük attı. "Evet ama öyle başlamıyor." Sırtını duvara vererek döndü ve soluklandı.

Saniyeler önce benim yaptığım gibi göğsü gözlerini dikti. "Babam yirmili yaşlarının başında bir rock grubundaymış. Bir süre hayatındaki en önemli şeymiş, ta ki annemle tanışana kadar. Ama sonra grup San Francisco'da küçük bir müzik şirketiyle sözleşme imzalamış ve turneye çıkmışlar." Konuşmayı kesti. Derinlerde ağır ve keyifsiz bakan gözleri benimkilerle buluştu. "Annemi seviyor-muş ama turne ona olan aşkını öldürmüş. Annem bir öğretmenlik fırsatı yakaladığında kaçırmamasını istemedi ve grup turneye ara verdiğinde bizi Chicago'ya taşıdı bu adam. Ve San Francisco'yu seviyordu. Orayı bırakmak bir kolunu kaybetmek gibiydi. Annemi seviyordu işte, bu kadar basit. Ama grup tekrar turneye çıktı ve annem katlanamadı." Birden Beck'in gözlerindeki bakışın çaresizlikten kaynaklandığını fark ettim. "Ne zaman eve gelse kavga ediyorlardı. Annem onu aldatmakla suçluyordu ama babam kimseyle takılmadığı konusunda sonuna kadar dimdik durdu. Annem ona inanmadı ve rock yıldızı yaşam biçiminden nefret ediyordu. Böylece onu terk etti." Sesi çatladı. "Onu terk etti ve babam onun için grubu bıraktığında bile kabul etmedi. Babam bize yakın olmak için Chicago'da kaldı. Reklamcılar ve o tip işler için çalışmaya başladı. Ve kendini alkole verdi."

Ne diyeceğimi bilemedim. Çok içler acısıydı. "Beck..." Gözleri birden içimi yaktı. Claudia ile böyle olmasını istemiyorum. Müziğim benim için büyük anlam ifade ediyor ama bu yüzden onu kaybetmek istemiyorum."

Afallamıştım. Hatta şoka girmiştim. Beck'in aklından böyle düşüncelerin

geçtiğini bilmiyordum. “Öyle olmayacak. Claudia seni seviyor.”

“Evet. Annem de babamı seviyordu. Ama tüm kızlar... Ben bir aziz değilim. Yani Claud’un aklının bir köşesinde hep bu olacak. Nasıl olduğunu görüyorsun.” Barı işaret etti. “Eğer mucize eseri The Stolen albüm anlaşması imzalarsa turne her şeyi değiştirir. Sürekli pantolonumun içine girmeye çalışan manyak kızlar olur ve bu turnelerde neler döndüğünü çok iyi bilen zeki bir kız arkadaşım var. Claudia bunun ne kadarına katlanabilir sence? Onu asla aldatmam. Asla. Ama bırak yüzlercesini, yalnızca bir adamın dahi onu arzuladığını, ona asıldığını düşünmek beni çılgına çevirirdi. Onun da eninde sonunda böyle hissetmeyeceğini söyleyemezsin.” Bana doğru eğildi. Sesi duygusallaşıp kalınlaşmıştı. “Nasıl oluyorsa hayatım boyunca tanıdığım en mucizevi insan hayatının çoğunu sevilmediğini ve ihmal edildiğini hissederek geçirmiş. Dünyadaki hiçbir kızın onun yanma bile yaklaşamayacağını hissetmeyi hak ediyor. Her kahrolası gün böyle hissetmesini istiyorum ve turneye çıkarsam bunu yapamam.” “Beck, ne diyorsun?” diyerek nefesim kesildi. “Bana gruptan ayrılmayı mı düşünüyorsunuz?”

Omuz silkti. “Bilmem. Jake ile aynı anda yüksek lisansa başvurdum ve kabul edildim. Tek bilen o.”

Yüzüne bakmak için duvarı ittim. “Beck, karar vermeden önce Claudia ile konuşmalısın. The Stolenin senin için ne ifade ettiğini biliyor ve onun yüzünden hayallerini çöpe atmayı akimdan geçirdiğini düşünse...”

“küplere biner,” diye ruhsuzca sözümü kesti. “Biliyorum.”

“Senin için bunu yapabileceğini ispatlaması için ona bir şans vermelisin. Baksana ona şurada.” Barı işaret ettim. “O kızları gayet iyi idare ediyor. Bir şekilde, tüm o deliliklere, elde ettiğin kızlara ve ikiniz konusunda ayak sürümene rağmen sana epey güveniyor. Beck, onu sevdiğini biliyor. Ona bir şans ver. Seni şaşırtabilir.” Pis pis gülümsedim. “Beni tanıştığımız günden beri şaşırtıyor.” Beck bana ufak bir gülücük attı ama gözlerindeki karanlık dağılmamıştı. “Deneyebilirdik ve işe yarayabilirdi. Ama olmaması ihtimali yüzde elli ve benim için onu kaybetme riskine giremeyeceğim kadar çok anlam ifade ediyor.”

“Beck, burada küçük bir şeyden bahsetmiyoruz. Kariyerinden vazgeçmenden bahsediyoruz,” diye ona anımsattım. Kendimi kaybetmişim.

Kaşlarını kaldırdı. “Haklısın,” diyerek bana katıldı. “Buna fedakârlık veya ödün veya ne isim vermek istersen o deniyor. Tek bir yere çıkıyor: sevdiğimiz insanlar için vermeye hazır olduklarımız. Herkesten çok senin anlayacağını düşünmüştüm Charley. Annenle baban için akademiden vazgeçtin. Ve anlıyorum. Önemli olan *onlar*. Hayatımın sonunda Claudia yanımda olmayacaksa turne anılarımın olması neye yarar? Hayatım sona ererken en çok sevdiğim insanla bana iyi hissettirecek kadar çok anı biriktirememişsek neye yarar? Babamın sonunda kimsesi yoktu. Benim de hikâyemin öyle olmasını istemiyorum. Anlıyorsun, değil mi?

“Akademiye rafa kaldırdın çünkü polis olmanın annenle babanın hayatını kötüleştirebilme olanağı yarattığını biliyorsun. Ve onları seviyorsun. Yani mutlu olmazlarsa, sen de mutlu olmazsın. Diğer insanlar ne bok istiyorlarsa söyleyebilirler. Bir çizgi olması gerektiğini söyleyebilirler, hayallerinin peşinden koşman gerektiğini söyleyebilirler. Diğer insanlar gebersin.” Duvara yaslandı. “Ama anlıyorum.” “Anlıyor musun?” diye fısıldadım.

“Evet. Sevdiğimiz insanlar da hayallerimizin parçası. Bazen hepsinin peşinden koşamıyorsun. O zaman seçmen gerekiyor.” Bana üzgün bir gülücük attı. “Bir gitar geceleri beni ısıtmayacak. Öyleyse birini seçmek gerekiyor.” Ben de duvara yaslandım. Beck için endişelenmişim ve kafam karışmıştı ama aynı zamanda onu anlıyordum ve o da beni anlıyordu. Birden tüm polis akademisi meselesine ara vermem o kadar kötü hissettirmez oldu. “Bize hiç böyle olacağını söylemediler,” diye homurdandım. “Neyin?”

“Yetişkinliğin.”

Beck iç çekti. “Hayır. Kesinlikle söylemediler.”

Yirminci Bölüm

Dr. Bremner, “Jake ile ilişkini sürdürmen gerekirse ablanın başına korkunç bir şey geleceğine hâlâ inanıyor musun?” diye sordu.

Başımı sertçe salladım. “Hayır. Öncelikle haklı olduğunuzu düşünüyorum. Bence Andie ile ilişkimin bozulması ve annemle babamın itirazı sonucu hissettiğim endişe, acı anlaşmamı bozarsam Andie’nin bunu ödeyeceğine dair olan korkumu körükledi. Biraz zamanımı aldı ama o acı ağırlık gitti.”

“Ama hâlâ seni etkilediği anlar oluyor mu?”

“Yalan söylemeyeceğim. Geleceğimi ve Jake’in geleceğimin bir parçası olup olmadığını düşündüğüm zamanlarda oluyor. O düşünce aklıma düşüyor ama mantığımla bastırıyorum. Küçük bir mantra gibi. Kendimi azarlıyorum.” Dr. Bremner onayladı. “Bu harika bir ilerleme.” Not defterini kapadı. ‘Ta Jake? Sence onunla yüzleşmeye ve ilişkiniz konusunda bir karar vermeye hazır mısın?’

Bu konuyu düşününce her zamanki gibi tereddütte kaldım. “Jake, geçmişe takılmadan yeniden başlamak için bir şansa ihtiyacımız olduğunu düşündüğünü söyle-

mişti. Bunun doğru olduğundan hâlâ emin değilim. En çok ihtiyaç duyduğumuzda birbirimize güvenmekte başarısız olduk. Bunun bir çift olarak hakkımızda nasıl bir fikir verdiğinden emin değilim.”

“Öyleyse şartların araya girdiği konusunda Jake’e katılmıyorsun? Annenle baban ve Andie ilişkinizi tasvip etmiş olsalardı ablanın kazasında ve son birkaç aydır muhatap olduğun tüm meselelerde kendisinin senin yanında olmuş olacağını söylediğinde Jake’in haklı olduğunu düşünmüyorsun?”

“Bence yanımda olmak isterdi.”

“Soru onun yanında olmasını senin isteyip istemediğin?” “Evet. Sonuçta erkek arkadaşımı.”

Dr. Bremner yavaşça gülümsedi. “O zaman bu Jake’i haklı çıkarmaz mı?”

“Tamam. Şimdi kafamı karıştırmaya başladınız.”

Her şey yerli yerine oturuyor gibi görüldüğü için artık sürekli Jake’i düşünüyordum. Ne yapılacağına karar verme vakti gelmişti. Yıllar önce Alex’in partisinde karşılaştığımızdan beri önce Jake’in yaptıklarını sonra kendi yaptıklarımı anımsayarak gerçek duygularım bu kadar dizginlenmeseydi, Dr. Bremner ile görüşmelerim muhtemelen çok daha hızlı ilerleyecekti.

Gençlik aptallıklarımızı bağışlayıp bağışlayamayacağıma ve üçüncü sefer becerebileceğimizi umut ederek tüm paramı deneyimlerimizin hikmetine yatırıp yatıramaya-cağıma karar vermem gerekiyordu.

Ama tüm risk hesaplarım Jake’in son e-postası ile sekteye uğradı.

Charley,

Sana daha fazla yazamam. Şu veya bu şekilde yolumuza devam etmeliyiz. Bu e-postaların seni hayatımda tutmak için en iyi yol olduğunu düşünmüştüm ama haftalar önce boş hissettirmeye başladılar.

İkimizin de mutlu olmamızı istiyorum ve mutluluğu bu e-postalarda bulmayacağız.

Seni özlüyorum. Seni öyle özlüyorum ki, beni öldürüyor.

Ama sonsuza dek böyle devam edemem. Seni özlemeyeceğim tek bir gün dahi olmayacak ama acımın katlanabileceğim kadar köreldiği günlere geri dönmem gerektiğini biliyorum.

Sana kendini bulmanı ve işin bittiğinde gelip beni bulmanı söyledim.

Kendini buldun ve sanırım artık o denklemin bir parçası değilim ve bu sorun değil. Tamam, bu bir sorun ama anlıyorum.

Sanırım seni birkaç yıl içinde Claudia ve Beck’in düğününde göreceğim. O zamana kadar belki manyak gibi canımız yanmadan birbirimize yüzüne gülümseyecek, belki birlikte bir içki içebilecek hale gelmiş

oluruz.

Cevap yazma.

Yalnızca mutlu ol.

Jake

O e-postayı aklımdan çıkarmanın bir yolu yoktu. Sözcükleri ezberlemiştim.

Sözcükler kalbimi kırmıştı.

Beck peşinde Claudia ile içeri girerek, “Bu üzgün surat da ne?” dedi. Gözümü uzaklara dikip Jake’in e-postasını kafamda tekrar tekrar yanıtlayarak dikildiğim mutfak tezgâhından başımı yukarı kaldırdım.

Beck’i görmek sürekli olarak en yakın arkadaşım hatırlatıyordu.

“Bu mu?” Yalandan bir gülücük atarak yüzümü işaret ettim. “Suratının tepetaklak hali.”

Beck Claudia’ya gülümsedi. “Sence şunun ukalalığını paraya çevirebilir miyiz? Bir gösteriye sokarız?”

Claudia endişe içinde bana kaşlarını çatı. “Sen hâlâ Jake’in e-posta yüzünden kendini mi yiyorsun?”

En yakın arkadaşının bahsiyle Beck’in yüzü birden düştü. Arkadaş olsak da -ve Brewhouse’un dışındaki sohbetimiz bu arkadaşlığı kesinlikle güçlendirmişti- bu Beck’in benle Jake ile olduğundan daha mutlu olduğu anlamına gelmiyordu, Ancak tıpkı benim onu grupla geleceği konusunda Claudia ile konuşmaya zorlamadığım gibi, bu da onun beni zorlamadığı bir konuydu. Hâlâ ne yapacağı konusunda düşünüyordu.

Yine de Beck’in tam bir cadı olduğumu düşünmesini istemiyordum. Jake’in de istemiyordum. E-postasından benden gerçekten nefret etmeye başlayabileceği

izlenimini alıştım. Birden aklıma geldi. Eğer Beck’e karşı dürüst olursam o zaman belki bu dürüstlük Jake’e de ulaşabilirdi. “Evet,” dedim. “Tam bir sondu.”

Beck gerginlikle, “Belki de en iyisi budur,” dedi. Claudia kolunun tepesini yumrukladı. “Hayır, değil,” diye karşı çıktı.

“Jake için.” Beck yıldırlımayı reddetti. Bana bir bakış attı. “zgnm Charley ama koca bir yıldır bir şey yapmadan seni bekliyor. Bırakması gerekiyor ve senin de bırakmasına izin vermen gerekiyor.”

“Charley onu seviyor, seni pislik.”

“Bebegim,” Beck onu yatıştırmaya çalıştı, “Bence *senin* de özellikle bu umudu bırakman gerekiyor.”

“Onu seviyorum,” Claudia her ne iğneli cevapla ateş açacaktır ise araya girdim. “Ama bir yıldır ilk kez sonunda nefes alabildiğimi hissediyorum ve Jake ile bir araya gelirsek her şeyin çılgına döneceğinden korkuyorum.”

Bu ikisini de susturdu.

Beck’in bakışları yumuşadı ve tezgâha doğru eğildi. “Her zaman biraz çılgına dönecek. Bunu kontrol edemezsin.” Claudia’ya alaycı bir bakış attı ve, “İnan bana,” dedi.

Claudia bana dönmeden önce ona gözlerini yuvarladı. “Charley... Bir hamle yapmazsan onu gerçekten kaybedeceksin. Önümüzdeki gz Chicago niversitesi’nde birbirinize rastlarsanız ne olacak? Onu başka bir Melissa ile izlemeye katlanman gerekirse ne olacak? Bunu kaldıracabilecek misin?”

“Bekle.” Beck şaşkınlıkla tezgâhtan dikildi. “Hukuk okumaya Chicago’ya mı gideceksin?”

Çocuklara ve Jake’e söylemediğim için biraz mahcup olarak başımı salladım.

Beck, Claudia'ya, "Ve biliyor muydun?" diye sordu. "Bu Jake'i öldürecek. Birlikte olmazsanız aynı okula gidemezsiniz. Onu fena mahvedecek." Birden yorgun gözlerle yanındaki tabureye çöktü. "Peki, bunu çözmemiz lazım."

Çılgına dönerek, "Nasıl?" dedim.

Beck bir an beni inceledi. "Onu gerçekten seviyor musun?"

"Evet."

"Onu kaybetmeye hazır mısınız?"

İçimdeki korkuya rağmen bu soruya verilecek yalnızca tek bir yanıt olduğunu bilerek dudağımı ısırdım. "Hayır."

Beck sıırttı. "Paran var mı?"

"Ne için?"

"Biz konuşurken Jake Luke ve Luke'in birkaç arkadaşıyla bahar tatili için Avrupa'ya uçuyor. Luke Jake'in biraz uzaklaşmaya ihtiyacını olduğunu düşündü."

Hızla dinlerken adrenalin salgıladığımı hissettim. Asabi, sabırsız, telaşlı ve deli gibi korkak hissettim. "Avrupa." Las Vegas olamazdı, değil mi? Gerçi bir yandan okyanusu kat etmek epey büyük bir ifadeydi. "Seyahat programı sende var mı?"

Bir karar vermem gerekiyordu ve zaman lüksüm yoktu. Jake'in kalbi daha fazla kaldırmıyordu ve benim kalbimin de aynı Jakop Caplin'i sevdiğim gibi birini sevince gelen çılgınlıkla nasıl baş edeceğimi öğrenmeye ihtiyacı vardı.

Korkuyordum. Ama aynı zamanda heyecanlıydım ve bir ömür yetecek drama ya da sonsuza dek içimde kalacak bir ret cevabına doğru koşsam da bunu yapmaya hazırdım.

Bunu yapacaktım. Ne olursa olsun.

Girmi Birinci Bölüm

Amsterdam, Nisan 2014

Otelin resepsiyonu temiz ve topluydu ama basitti. Vernikli kayın döşemesi ayaklarımın altında parlıyordu. Duvarlar griye çalan parlak bir beyaza boyanmıştı. Ancak çok az tablo asılarak bir nebze temiz görünmüştü. Gözlerimizin her denk gelişinde giderek daha da endişelenerek gülümsemesi solan, sırtıkan resepsiyonistten kaçınarak üç boş lobi sandalyesinin yanındaki rahatsız başka bir lobi sandalyesine oturdum. Sabah dokuzdan beri otelde bekliyordum. Resepsiyoniste burada kalan bir arkadaşımı beklediğimi söylemiştim ama bir iki saat geçmişti ve hâlâ orada oturuyordum.

Beck'in seyahat planını yanlış aldığından endişe etmeye başlamıştım.

Ta ki asansörün kapısı açılana kadar.

Gözlerim oraya kaydı ve Jake'i görünce kalbim ağzıma geldi. Saçlarını yeniden kısa kestirmişti ama yanakları ve çenesi, çekici kirli sakalıyla pejmürde bir hal

almıştı. Biraz yorgun görünüyordu ve onda görmekten nefret ettiğim şekilde dudakları memnuniyetsizlikle b k lm ştı.

Gözlerim geniş omuzlu upuzun bedenini iştahla yedi.

Tişört ve kot gitmişti. Omzundan sarkan küçük bir sırt  antasası vardı. Ama bana inanılmaz görünüyordu.

Ona bu kadar yakın olmak uzun zaman... Ah, tüm bedenim canlanmıştı. Beck'e uzun zaman sonra yeniden nefes aldığımı söylemiştim ve alıyordum. Ama yaşamanın nefes almaktan fazlası olduğunu unutmuştum. Bunun ispatı benden yalnızca birkaç metre ötede duruyordu. Her bir sinir h cremi ateşliyor ve geçen aralık ayından beri tam kapasite kullanılmıyormuş gibi tüm duyularımı harekete geçiriyordu.

Jake'in otelden dışarı çıkacağını fark ederek seslendim. "Chicago'dan gelmişsiniz. Belli oluyor."

Kafası sesimle sarsıldı ve gözlerine iliştiğim anda donup kaldı. Gerçek olduğumu idrak etmeye çalışıyormuş gibi beni gözleriyle santim santim s zd .

Sanırım sonunda gerçek olduğuma karar verdi çünkü bana doğru yavaşça yürüyüp tepemde dikildi. Güzel yüzünden gözlerimi ayırmamak için boynumu diktim.

Seni çok seviyorum.

Gözleri dile dökülmeyen bir hisle alevlendi. Soluk soluğa, "Burada ne yapıyorsun?" diye sordu.

Omuzlarımı kaldırdım. Gerginliğimi gizlemek için aldırılmaz bir tavırla dudaklarıma küçük bir gülümseme takındım. "Bir çocuğu arıyorum."

Jake'in ağzı seğirdi ve bir umut kabarcığı hissettim. " yle mi?"

“Evet. Onu okyanusun diğ er ucuna kadar takip ettim. Neyse ki uçakta bebek gibi uyuyorum.”

Jake d    nceli bir Şekilde çenesini ka ıdı. “Bir  ocuğ n peşinden gelmek için uzun bir yol.”

Yine omuzlarımı kaldırdım. “U maya değ er biri.”

Bu sefer bükük dudakları tersine dönerken Jake ufacık bir kahkaha attı. “Sanırım bu beni bulmaya geldiğ in anlamına geliyor?”

“Evet,” diye yanıtladım aylar önceki sözlerini anımsayarak.

“Eve git ve kendini bul. Ne kadar zamana ihtiya ın varsa kullan. İçin bittiğ inde eğ er hâlâ beni istiyorsan, gel ve beni bul. ”

Gözlerim doldu.

Gördü. “Beni bulduğ una göre Şimdi ne yapacaksın?” “Elimde tutacağ ım.”

Sanki onu havasız bırakmış m gibi nefesini içine çekti. Bana  ikolata kahvesi içli gözlerini bir an diktikten sonra omzunun üzerinden asansöre baktı. Ba ını tekrar bana  evirdiğ inde yüzünde dünyadaki tüm sevgiyi gördüm. “Dışarı çıkıyordum ama Şimdi düşünüyorum da seni gerçekten odama çıkarmam gerekiyor.”

Nabzım deli gibi atıyordu. “Kulağ a harika geliyor.” “Seni oraya çıkarırım ama bana sonsuza kadar kalacağ ına söz vermen gerek. Ve bu sefer gerçekten.”

Söz verdim. “Sonsuza kadar.”

Uzun bir süre birbirimize baktık. Her Şey bir an dururken kalbimin atı ını kulaklarımda duyuyordum...

Ta ki Jake elimi tutana kadar.

Chicago, Eylül 2014

The Tent, The Stolen'ı dinlemeye gelen insanlarla tıkış tıkış doluydu. Kalabalıktan birinin önemli bir plak şirketinin yetenek avcısı olduğunu bildiğimden merakla tüm yüzlere göz gezdirdim.

The Tent, Chicago'nun güney kısmında bir rock kulübüydü ve yalnızca orada çalmak dahi çocuklar için büyük bir olaydı, izleyicilerin arasında bir yetenek avcısı olması daha da büyük bir olaydı.

Boynuma sıcacık dudaklar sürtünüp güçlü bir kol belime dolanmadan önce boğuk bir kahkaha gürültüsü kulağıma çalındı. Döndüğümde Jake'in güzel suratıyla karşılaştım.

“Claudia enkaza döndü,” dedi yüksek sesle. “Onu Beck ile kuliste bıraktım.”

“Claudia bunu onun için istiyor.” Sarılıp dibine girdim. “Hem Beck'in ne kadar endişeli olduğunu biliyorsun.” Jake hiç endişeli görünmüyordu. “Ona grup anlaşma imzalarsa ve Claudia ile ilişkisine zarar verirse gruptan çıkabileceğini söyledim. Çözümü kolay.”

Kaşlarımı çattım. “Ve çocukların bunu sorun etmeyeceğine eminsin?”

Omuz silkti. “Kendi arkadaşları.”

Küçük bir kahkaha attım. “Bu kadar kolay?”

“Bu çocuklarla evet.”

“Vav. Çok etkilendim. Çok olgunca.” Suratımı astım. “Matt’in bu karar verme sürecine dahil olduğuna emin misin?”

Jake sırtıttı. “Evet. Ama Matt ile konu olgun ve anlayışlı olmaktan öte sarhoş olmakla ilgili.”

Gülümsedim. “Evet. Bu daha akla uygun.”

Jake cevap veremedi ışıklar karardı ve sahnede ses provası yapan çocuklar hemen bitirdi. Kalabalık sessizleşti.

The Stolen sahneye çıktı ve bir gürültü patladı. İnsanlar alkışlıyor, bağırıyor ve ıslık çalıyordu. Çocukların performansını sayamayacağım kadar çok izlemiştim ama atmosfer bu gece farklıydı. Burada en az birkaç yüz kişi vardı — bugüne kadarki en büyük güruh. Bununla birlikte elektrik, umut ve beklenti de büyüktü.

Bu The Stolen için her şeyin başlangıcı olabilirdi.

Lowe mikrofona doğru atım attı ve grup voliyi vurursa dünyanın dört bir yanındaki milyonlarca kadının ona âşık olmasını sağlayacak imza gülücüğünü attı.

Denver davulda ritim tutmaya başladı ve az sonra Lowe koyu kalın güzel sesiyle şarkı söylerken çocuklar onu takip ettiler. Kalabalık sahnenin etrafına dizildi ve odadaki cereyan tüm gücüyle katlandı.

Konser boyunca o en yakın arkadaşlarının şarkılarına eşlik ederken Jake’e bakışlar attım. Onlarla gurur duyuyordu. İkimiz de duyuyorduk.

Bir saat sonra favorim, “Lonely Boy” ile konseri bitirdiler.

Şarkı bittiği anda güruh alkış tuttu, ıslık çaldı ve çığlık attı. Beck ve Lowe’ün bu gece yarattıkları atmosfere inanamayarak kafalarım sallayıp birbirilerine

gölümseyişlerini izledim. Lowe mikrofona döndü ve kalabalığa selam verdi. “The Stolen’ı dinlediniz. Teşekkürler ve iyi geceler.”

Daha fazlası için tezahürat yapılırken kulise doğru yola koyuldular. Jake elimi yakaladı ve çekiştirdi. “Kulise,” diye ağzını oynattı. Kafamı salladım ve çocukları kutlayabilelim diye kalabalığın içinde manevra yaparken elini sıkı sıkı tuttum. Bir elimi arkada iki parmağımı çapraz tuttum. Oraya ulaştığımızda yetenek avcısının bizden önce varmış olmasını diledim.

Jake içime doğru sahnırken ağzının içinde nefesim kesildi.

“Orada mısın?” diye nefese nefese sordu. Kollarındaki kaslar gerilmişti.

Sabırsızlığıma karşı koymak için ellerini kafamın iki yanına tutturmuştu. Jake sabahları benimle tembel tembel sevişmeyi seviyordu ve benim ortamı biraz vahşileştirmek gibi bir eğilimim vardı. Beni baskı altında tutmaya başlamıştı ki bu çok ateşliydi.

Bacaklarımla kalçasını kavradım. O ağır hücumuna doğru kalçamı kaldırdım. “Neredeyse,” dedim soluğum kesilerek. “Daha sert, Jake.”

Dişlerini gıcırdattı ve azimle işkencesine devam ederek kafasını salladı. Değerdi. Orgazma doğru kendini yorgunluğa bırakan gerilim doruk noktası uzatıyor ve tatlandırıyordu.

Paramparça oldum ve içimdeki kaslar Jake’i boşalırken sıkıca sardı. Ellerimi bir süre daha da sıkı tutarak boğuk bir çığlık attı.

Ve sonra üzerime yığıldı. Elleri gevşerken sıcak nefesi boynuma vuruyordu. Serbest kalınca kollarımı terli sırtına doladım ve bacaklarımla belinden yakaladım. “Sana da günaydın,” diye güldüm. Sesim geçen gece grup için çığlık atmaktan ve alkışlamaktan biraz kısıktı. Yetenek avcısı çocuklara etkilendiğini ve randevu ayarlayıp konuşmak için iletişim halinde olacağım söyledikten sonraki çığlıklardan ve kutlamadan bahsetmiyorum bile.

Jake omzuma bir öpücük kondurdu. “Günaydın,” diye mırıldandı ve kafası boynuma ilişti.

Bir elimle sırtını okşadım, bir elimle de parmaklarımı saçlarına geçirdim. Jake ile en sevdiğim zaman buydu. Yanlış anlaşılmasın - seks muhteşemdi ve yeniden yakınlaştıkça o da iyileşiyordu. Ama tatmin olmuş ve mutlu uzanırken tüm bedenimle onu sardığım bu anlar dünyadaki en güzel hissi veriyordu.

Konuşmanın çoğunu bahar tatilinde Avrupa’da yapmıştık. Peki, evet, çokça seks de olmuştu ama çoğunlukla içimizdeki her şeyi dökmüştük - özürleri, kırgınlıklarımızı, dargınlıklarımızı, geleceğe dair umutlarımızı. Çözmemiz gereken çok şey vardı ve kolay değildi. İlk birkaç hafta çok tartışmıştık. Ancak sonunda olmak istediğimiz yere geldiğimizi hissediyordum.

Jake’e ikimizin de Chicago Üniversitesi’nde yüksek lisans öğrencisi olacağımızı itiraf etmek konusunda kaygılıydım ama olmamam gerekirmiş. Her şeyin üzerine bir uzun mesafeyle uğraşmayacağız diye içi rahatlamıştı. Okul başlamıştı ve hafta sonlarını birlikte geçirebilelim diye hafta boyunca canımızı dişimize takarak çalışıyorduk. Jake hâlâ çocuklarla yaşıyordu ama onlar her yerde yaşayabilecekleri için Güney kısımda bir apartman dairesinde karar kılmışlardı. Böylece Jake okula ve bana, Beck Claudia’ya yakın olabilecekti. Claudia ve ben birlikte bir blok ötede bir daire tuttuk.

Kalkmayı istemeyerek iç çektim ve Jake’in lezzetli kalçasına hafifçe vurdum. “Gitmemiz lazım.”

inledi ve yeniden üzerime uzanmak için geri çekildi. Güzel koyu renk gözleri göz kapaklarının arasından görünüyordu. “İçinde kalmak istiyorum.”

Gülümsedim ve yanağını okşamak için uzandım. “Ben de içimde kalmanı istiyorum ama yine zamanı geldi.” Kibarca içimden çıktı. Kalçamı okşarken Jake’in gözleri gözlerimi ateşledi. “Tüm gün yatakta birbirimizin canını çıkarabilirdik.”

Bu öneriyle nefesim tekledi ama bir şekilde yarı soğukkanlı bir cevap vermeyi başardım. “Belki başka bir zaman.”

Yutmuyarak bana bir gülücük attı. “İstedigini biliyorsun.” Ona sırtırken üzerimden yuvarlandı ve sırt üstü uzandı. “Bazen her istediğimizi alamayız.”

“Ama işkenceyi sürdürmek? Her ay? Hiç adil değil.” Yataktan sıyrıldım ve odadan banyoya yürüdüm, “bu işkenceyi ailemin kafası bizimle ilgili rahat edene kadar sürdüreceksin.” Duşu açtım ve içine adım atmadan ısınmasını bekledim. Jake ile tekrar birlikte olduğumuzdan beri ailem ve onun arasında bir tür barış sağlamayı hayatımda amaç haline getirmiştım. Hiç birinden vazgeçmeyecektim. Bir sürü ödün verebilir ve kesinlikle birçok fedakârlıkta bulunabilirdim.

Başkası için Jake’ten vazgeçmenin nasıl hissettirdiğini biliyordum ve yalnızca onu özlememe değil *kendimi* de özlememe neden oluyordu. Başkası öyle dedi diye birinden vazgeçecek bir kız değildim. Bunu hatırlamam zaman almıştı ama Jake’i hayatıma geri aldığımdan beri mücadele etmeden vazgeçmeme imkân yoktu.

İşte tam bu sırada, “Barışık Cumartesi”yi icat ettim.

Ayda bir kez Jake ile Lanton’a sürüyor ve cumartesi gününü ve pazarın güzel kısmını ailemle geçiriyorduk. Jake’i Lanton’a götürmek ilk sefer zordu ve ne zaman kasabaya insek onu şüpheyile izleyen birkaç tuhaf aptal oluyordu ama benim için kendini bu duruma sokmaya hazırды.

Birkaç saniye sonra Jake bana duşta katıldı. Soğuk fayansların üzerinde tepeme çıkarken ıslak saçlarımı yüzümden çekti. “Bebeğim, babanın kafası asla bizimle ilgili rahat etmeyecek.”

Bunun gerçekten doğru olduğundan emin değildim. “Andie yola geldi. Annem de öyle. Babam da yola gelecektir.”

‘Tine sen.’ Babam Jake’e homurdandı.

Babamı beni kucağından ayırdı. Alnımı öptü ve Jake’e bir kelime daha etmeden oturma odasına doğru yürüyüşe koyuldu.

Erkek arkadaşım yüzünde oluruna bırakan bir bakışla annemle babamın kapısında kalakaldı. “Baban da yola gelecek, ha?”

“Zamanla.” Ona af dileyen bir bakış attım ve kolundan tutuğ içeri çektim.

“Bir ses duyduğumu sandım!”

Annemin yüzünde kocaman bir gülümsemeyle basamaklardan inişini izlemek için merdivenin etrafında dolandık. Bize ulaştığı anda bana sıkı sıkı sarıldı. Beni bıraktığında Jake’e döndü ve avcunun içinde yanaklarını kavradı. “Seni görmek çok güzel.”

Jake gülümsedi. Gerginliği biraz gitmişti. “Seni de, Delia.”

“Bulaşıkları yıkaman karşılığında fırında makarnamdan yaptım.”

“Anlaştık,” diyerek kabul etti. Jake annemin fırında

makarnasına bayılıyordu.

Ön kapı ardına kadar açıldı ve Andie içeri adım attı. Omzunun üzerinden devasa müstakbel kocası ile konuşuyordu. “Meyveli pasta? Gerçekten mi?”

Andie’yi içeri iterken, “Evet, meyveli pasta,” dedi Rick ısrarcı bir sesle.

Andie somurttu ve bize döndü. “Bir yetimle evlenmenin iyi yanı damadın ailesinin berbat fikirlerine katlanmak zorunda kalmamak sanıyordum.”

Annem, “Andie,” diye uyardı.

Bense Rick’e kıkırdadım. “Duyarsın olman iyi bir şey.” “Redfort kardeşlerle evlenmek için gerekiyor. Değil mi Jake?” Rick selam vermek için Jake’in omzuna hafifçe vurdu. “Daha doğru bir söz söylenmemiştir,” dedi Jake. “Nasıl gidiyor?”

“Düğün planlarını tartışmaktan kafam patlıyor ama işin iyi yanı, yırtmak için fazla fazla çalışıyorum.”

Andie sonunda anneme merhaba deyip sarılmak için yaklaşıırken, “Yalancı,” diyerek homurdandı. Suratını asarak geri çekildi. “Anne, lütfen düğün pastamızın meyveli olamayacağını ona söyler misin?”

Burnumu büktüm. “Meyveli pasta olmaz. Tereyağ kreması kaplı vanilyalı sünger pasta olacak.”

“Evet, aynen!” Andie sanki onu boğulmaktan kurtarmışım gibi bana kollarını doladı.

“Neden ikisi de olmuyor?” Jake omuz silkti.

Andie ve Rick birbirlerine bakmadan önce bir süre ona gözlerini diktiler. Rick, “Bir dâhi,” dedi.

“Haklısın.” Bana arsızca güldü, “ikinizi yeniden birleştirdiğim için çok memnunum.”

“Ah evet çünkü tamamen senin sayende oldu,” dedim. Bir tartışmaya girmeden Rick anneme döndü. “Delia,

iki pasta pişirmek zor olursa birini satın alırsınız.”

“Saçmalama.” Annem elini salladı. “İki tane pişirebilirim. Claudia bana yardım edecek.”

Homurdandım. “Görevlendirildiğini ona haber veririm.” Babam salondan seslendi. “Hep birlikte holde durup gevezelik mi edeceksiniz yoksa buraya gelip geçen pazarın maçın tekrarını izleyecek misiniz?”

“Sana bir bira teklif edeceğine emindim.” Babama kızmama-ya çalışarak -ve beceremeyerek- Jake’in yanma kıvrıldım.

Maç boyunca Rick ile konuşup Jake'in söylediği her şeyi duymazdan gelmesi yeterince kötüyken bir de kalkıp kendine ve Rick'e birer bira alması ve Jake'e vermemesi kabalıktı. Rick babama kaşlarını çatmıştı. Jake'e birasını verip kendine bir tane daha almak için ayaklanmıştı.

Jake'e eve ilk götürdüğümünden beri beş ay geçmişti. Bu beş sefer demekti ve babamın konukseverliği hiç ısımma-mıştı.

Jake ile anacaddeden aşağı doğru yürürken bezginlikten iç çektim. Jake birasını bitirir bitirmez yürüyüş yapmak için onu evden dışarı sürüklemiştim. Onu sakinleştirmeyi umut etmiştim. "Üzgünüm."

"Üzülme." Jake kolunu omzuma doladı. "Jim yalnızca uzun vadeli olacağımdan emin olmaya çalışıyor."

"Seni test ettiğini mi kastediyorsun?" Rahatsız olup burnumu büktüm.

"Evet sanırım."

"Berbat bir durum. Babamın kışına tekneyi geçirmeme çok az kaldı."

"Ah, boş ver. Daha kötüsünü katlandığım oldu." Jake gözleri yolunda karşısında Hub's'm üzerinde gezindi ve hatıraları anımsayarak gözlerinin donuklaştığını gördüm. İnsanlar hâlâ ona merak edilecek bir şeymiş gibi bakması pek yardımcı olmuyordu. "Bu kasaba hâlâ beni korkutuyor," diye mırıldandı.

Kaşlarımı çattım. "Buraya gelmeyi istediğin zaman bırakabileceğini biliyorsun. Anlayışla karşılarım."

"Tok." Bana ciddiyetle baktı. "Bence kaçma zamanı çoktan geçti." Elime asıldı ve beni sokağın diğer ucuna doğru çekti.

"Nereye gidiyoruz?"

Jake pis pis güldü. "Hatırladığım kadarıyla kız arkadaşımın çikolatalı

milkshake’e zaafı var.”

Hayrete düşerek ona belli belirsiz bir gülücük attım. “Milkshake almak için Hub’s’a mı gitmek istiyorsun?” Hub’s ne miydi? Brett’in yanımızda ahmak gibi davrandığı hatıralarla dolu yerlerden biri. Bize daha kötü hatıraları anımsatan hatıralar.

Jake bana gülümseyerek lokantanın kapısını itip açtı. “Evet.” Rahatlatırcasma elimi sıktı ve beni içeri soktu. ‘Teni hatıralar üretme zamanı Süper Kız.’

Teşekkürler

Charley ve Jake’in hikâyesini sürdürmek benim için çok zorlu oldu. Basım tarihi ertelendi çünkü okurlarıma destansı aşk hikâyelerinin sonunu doğru vermeye kararlıydım. Umarım bu karakterlerin hayranları beklemeye değdiğini düşünürler!

Muhteşem editörüm Jennifer Sommersby Young’a kocaman bir teşekkür etmek istiyorum. Sensiz bunu yapamazdım. Dürüstlüğün, bağlılığın ve paha biçilemez yönlendirmen için teşekkürler. Sensiz Charley’nin hikâyesinin özünü bulamazdım.

Ayrıca her zamanki gibi, keskin zekâlı temsilcim La-uren Abramo’ya teşekkür etmek istiyorum. Charley ve Jake’in hikâyesini Alman okurlara ulaştırmaya yardım ettiğin için teşekkür ederim.

Ve Nina Wegscheider’e ve Ulsstein’daki ekibine, Alman okurlara Charley ve

Jake'i tanıma fırsatı tanıdıkları için teşekkür ederim!

Dahası, Fictional Formats'tan Angela McLaurin'e çok teşekkür ederim. DERİN TUTKU serisini e-kitap ve bas-

kıda bu kadar güzelleştirdiğin için çok teşekkürler! Gerçek bir rock yıldızısın.

DERİN TUTKU serisi ile ilgili çok hevesli olan birkaç blog yazarı var. İsim vermek gerekirse; Christine Este-vez, Natasha Tomic, Kathryn Grimes, Shelley Bunnel, Michelle Kannan, Booky Ramblings'ten Gael ve The Rock Stars of Romance'ten Milasy & Lisa. Teşekkürler hanımlar ve inanılmaz derecede destekleyici davranan tüm diğer blog yazarları. Christine E'ye, özel bir teşekkür!

My Street Team Club 39 sürekli destekleri için büyük bir teşekkürü hak ediyor. Size tapıyorum, güzellerim!

Son olarak, her zamanki gibi, olağanüstü okuyucum, sa:na teşekkür ediyorum.

Genç yaşa. Yoğun yaşa. Derinden sev.

Büyük aşklar sığ sularda boğulabilir mi?

Charley, Edinburgh Üniversitesi'ndeki ikinci yılına bambaşka biri olmuş halde döner. Birkaç ay içinde yaşadıkları yüzünden kendi hayallerinin peşine düşmek yerine, ailesinin isteklerini gerçekleştirmeyi seçer.

Ya Jake'le olan ilişkisi? Uzun zamandır diri tutmaya çalıştıkları, bunun için türlü mücadeleye katlandıkları bu aşk da başkalarının beklentilerine kurban mı gidecekti?

Derin Tutku'nun nefes nefese hikâyesi
Sığ Sularda Kaybolan'la devam ediyor.

**DE
X
PLUS**

facebook.com/DEXpub
www.dexkitap.com

serifika no: 11940

Tavsiye
Edilen
Satış
Fiyatı

₺ 20

Michigan’da turistik bir şehir, (ç.n.)